

ΝΤΙΝΑ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΑΣΥΝΟΡΕΣ ΕΝΟΤΗΤΕΣ

ΕΚΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΟΧΑΣΜΩΝ

Χίλιοι

Αυθεντικοί Προσωπικοί
Στοχασμοί

ENMDigital

ΕΝΩΔΩΡΗ

ΑΣΥΝΟΡΕΣ ΕΝΟΤΗΤΕΣ

ΕΚΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΣΤΟΧΑΣΜΩΝ

Χίλιοι Αυθεντικοί Προσωπικοί Στοχασμοί

*Ασύνορος ο Κόσμος,
Ασύνοροι οι άνθρωποι,
Ασύνορη η Διασπορά...*

N. A.

ΝΤΙΝΑ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ
Ηλεκτρονική Έκδοση 2011

ΕΡΓΑ ΤΗΣ ΝΤΙΝΑΣ ΑΜΑΝΑΤΙΔΟΥ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΕΤΡΙΝΑ ΣΩΜΑΤΑ	Μελβούρνη, 1981
” ”	1983, 1990
Ο ΣΠΟΡΟΣ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ	Αθήνα, 1987
” ”	Μελβούρνη, 1990
ΧΩΜΑΤΕΝΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ	Μελβούρνη, 1989
THE SEED OF PEACE	Μελβούρνη, 1993
ΑΝΘΡΩΠΙΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ	Μελβούρνη, 1997

ΠΟΙΗΣΗ

ΙΧΝΗΛΑΣΙΕΣ	Μελβούρνη, 1988
ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΔΕ ΓΥΡΙΣΑΝ	Μελβούρνη, 1988
ΑΠΟΗΧΟΙ	Μελβούρνη, 1990
ΕΝΑΤΕΝΙΣΗ ΚΑΙ ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΙ	Μελβούρνη, 1992
ΙΚΕΣΙΕΣ ΚΑΙ ΕΙΚΑΣΙΕΣ	Μελβούρνη, 2000
ΑΛΗΘΕΙΕΣ ΚΑΙ ΑΛΗΘΟΦΑΝΕΙΕΣ	Μελβούρνη, 2007

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ – Βιβλίο 1 ^ο	Αθήνα, 1988
	Μελβούρνη, 1994
ΣΚΟΡΠΙΕΣ ΣΚΕΨΕΙΣ – Βιβλίο 2 ^ο	Μελβούρνη, 1991
ΔΡΟΣΟΣΤΑΛΙΔΕΣ ΚΑΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ	Μελβούρνη, 1994
ΨΗΓΜΑΤΑ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ	Μελβούρνη, 1997
ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ ΚΑΙ ΕΝΟΡΑΣΗ	Μελβούρνη, 2000
ΑΣΥΝΟΡΕΣ ΕΝΟΤΗΤΕΣ	Μελβούρνη, 2007

ΘΕΑΤΡΟ

ΜΕΤΕΩΡΟΙ	Μελβούρνη, 2000
----------	-----------------

ΑΝΑΤΥΠΟ

Σχόλια και μελέτες για το έργο της Ν. Αμανατίδου	Μελβούρνη, 1994
--	-----------------

Απαγορεύεται η μερική ή ολική ανατύπωση του παρόντος βιβλίου, καθώς και η μετάφραση μέρους ή όλου του βιβλίου, χωρίς την έγγραφη έγκριση της συγγραφέα.

This book is copyright. No part of this book may be reproduced or translated without the permission in writing from the author.

Copyright © Dina Amanatidou, 2007

14 Maylands Cresc., Glen Waverley, Melbourne,

Victoria 3150, Australia

Tel. and Fax 61 3 95600617

ΑΣΥΝΟΡΕΣ ΕΝΟΤΗΤΕΣ

BOUNDLESS UNITIES

ISBN 978 – 0 – 9758063 – 4 – 0

Το βιβλίο, στην έντυπη μορφή του, κυκλοφόρησε το 2007 από τις Εκδόσεις Τσώνη,

10 Belford Rd., East Kew, Vic., 3102

Τηλέφωνο 61398598318

Copyright © Dina Amanatidou, 2011

Το εξώφυλλο, καθώς και τη δομή του ηλεκτρονικού αυτού βιβλίου,

επιμελήθηκε ο Νίκος Μωραΐτης

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Καταπιεσμένα ένστικτα η ύπαρξή μας!

Κι εμείς διά μέσου της φαντασίας
θέλουμε να απελευθερωθούμε...

Να υπάρξουμε, ασύνορα, συμβολικά,
μέσα σε σκέψεις,
που θα μείνουν πίσω μας, περνώντας...

Αυτό δεν είναι απλώς δημιουργία.
Γίνεται έκφραση ζωής. Γίνεται Πίστη.

Μια πίστη, που σε κάνει να θέλεις να ζήσεις...

Αγαπώντας την Τέχνη, βρίσκει νόημα η ύπαρξη.

1

Ο Ελληνισμός της Διασποράς είναι ασύνορος.
Όπως ασύνορη είναι και η αγάπη του για την Πατρίδα.

2

Και οι λέξεις πεθαίνουν όταν δεν χρησιμοποιούνται.
Αυτό έπαθε και η μητρική γλώσσα των μεταναστών στην ξενιτιά.
Μεγάλος εθνικός λυγμός η Αποδημία!

3

Όσοι άνθρωποι, τόσο και οι πόνοι...
Και κανένας δεν μοιάζει με εκείνον που πέρασε...

4

Θα σου στείλω χαιρετίσματα από του Νότου τις αλίκτυπες θάλασσες,
κι ένα κλωναράκι θύμησης – για μαρτυρικά – να μην με ξεχάσεις Πατρίδα..!

5

Οι Έλληνες μετανάστες ξεπέρασαν τα εθνοτοπικά τους πλέγματα.
Διότι όπου και να βρίσκονται, αισθάνονται απλώς Έλληνες...

6

Οι σιωπές, τα αποσιωπητικά, και οι παρενθέσεις,
κάποτε μιλούν εντονότερα από τα λόγια.
Αρκεί να ερμηνεύουμε σωστά το συμβολισμό τους...

7

Είμαστε ότι απομείναμε από τα αδηφάγα δόντια του χρόνου!

8

Ανάμεσα στη σκέψη και στην πράξη, υπάρχει ένα αδυσώπητο κενό... Το Τίποτα!

9

Όταν ένα βιβλίο εκδίδεται συμπορεύεται με τη μοίρα του.

Δεν μπορεί κανένας πλέον να το αλλάξει.

10

Μέσα στο κοχύλι της καρδιάς, ο πόνος γίνεται μαργαριτάρι...

11

Μπαλαρίνα η καρδιά μας. Που στο πρώτο τραγούδι του έρωτα, μας χορεύει...

12

Αυτός ο ανάπηρος πολέμου δεν έχει πόδια.

Τα χάρισε να περπατά ελεύθερα η Ειρήνη!

13

Αχ όμορφα λόγια... Σας έχουμε πολλή ανάγκη.

Κι ας γνωρίζουμε πως είστε τόσο εφήμερα...!

14

Κάθε βράδυ στο τζάκι της Μνήμης,

καίω τις αναμνήσεις της περασμένης μου ζωής.

Για να ζεστάνω τα κρύα χειμωνιάτικα βράδια...

15

Όταν φτάνεις στο συμβιβασμό, καταθέτεις τα όπλα
της άμυνας. Διότι δεν έχεις πλέον την αντοχή να παλεύεις.

16

Δεχόμαστε τη Δημοκρατία και την Ισότητα,
για να μην μας ενοχλεί η εξουσία των άλλων.

17

Εξαρτάται τι λογίων ίχνη θα αφήσεις στη Ζωή.
Διότι ίχνη, δεν αφήνουν οι δολοφόνοι, και τα σαλιγκάρια;

18

Σε διάβασα σαν το φλυτζάνι του καφέ,
στα κατακάθια της ψυχής σου...

19

Και η γνώση είναι δύναμη. Και αλίμονο, αν δεν έχει ορθή κρίση,
και καλό χαρακτήρα, εκείνος που την αποκτά...

20

Για να αποφύγω τη μοναξιά, σε κάθε δωμάτιο έβαλα καθρέφτη.

Μα η θλίψη, εκεί μέσα, πολλαπλασιάζεται...

21

Η λογική μας, λογικεύει μόνο εμάς.

Αλλά δεν μπορείς να γλυκάνεις με τη δική σου λογική,

τον πόνο των άλλων...

22

Αλήθεια! Ήσουν πολύ οδυνηρή, και σε παράλλαξα,

για να μπορέσω να ζήσω...

23

Σωσίβιο κάποτε και το ψέμα... Στην πικρή,

απέραντη θάλασσα της Αλήθειας, που μας πνίγει...

24

Η ελευθερία είναι υπαρκτή μονάχα στην ελεύθερη σκέψη...

Οι πράξεις μάς δένουν...

25

Είναι προτιμότερο να σε ξεγελά η ελπίδα,

από το να σε περιπαίζει η ανάμνηση...

26

Στα όρια της υπομονής και του χρόνου,

τοκίζουμε τις εμπειρίες μας...

27

Και η αποχή μας από τα κοινά,
είναι ένα είδος διαμαρτυρίας προς τους ιθύνοντες...

28

Είναι γεμάτη θλίψη η σιωπή. Γι' αυτό μας βαραίνει.

29

Η επιτυχία έρχεται όχι μόνο από εκείνα που κερδίσαμε,
αλλά και από εκείνα που χάσαμε.

30

Η μεγαλύτερη Τέχνη της ζωής, είναι να μάθεις,
να την υποφέρεις, ακριβώς όπως είναι.

31

Ένας πελώριος κύκλος η ζωή! Που τελικά μας περικυκλώνει
το μηδενικό της Ύπαρξής μας.

32

Αν όλοι είχαν κρίση και εσωτερικούς ηθικούς νόμους,
δεν θα υπήρχαν τα αναμορφωτήρια και οι φυλακές.
Ο καθένας θα δίκαιζε τον εαυτόν του.

33

Η μεγάλη ελευθερία, δεν περιέχει μονάχα μεγάλα οράματα.

Εμπεριέχει και μεγάλες απογοητεύσεις...

34

Όλοι είμαστε σκεπτικιστές, στις αλήθειες των άλλων...

35

Μια αλήθεια δεν κρίνεται αληθινή από όλους.

Υπάρχουν και οι αμφισβητίες, που την σκοτώνουν...

36

Αν χτυπούσαν όλα τα κινητά τηλέφωνα των παρευρισκόμενων στις κηδείες,

θα μπορούσαν να αναστήσουν ακόμα και τους νεκρούς σε διαμαρτυρία...

37

Κανένα δέντρο δεν αναπτύσσεται στη σκιά ενός άλλου.

Μόνο κάτι ατροφικοί θάμνοι φύονται, υπό σκιάν...

38

Οι άντρες δημιουργούν με το μυαλό.

Οι γυναίκες χτίζουν με την καρδιά, και την αγάπη...

39

Η αγάπη είναι λουλούδι, που φυτρώνει,

από τα άνθη της καλοσύνης...

40

Τα άυλα δάκρυα των γλάρων,
κάνουν αλμυρό το νερό της θάλασσας...

41

Οι λέξεις που μας εκφράζουν, είναι ιδεολογήματα ψυχής.

42

Πόσο γρήγορα οι εχθροί μας, εντοπίζουν τα λάθη μας!

43

Η σιωπή, είναι η πιο οδυνηρή ύπαρξη, της ανυπαρξίας μας...

44

Το ποίημα, είναι το Είναι, και η ουσία του ποιητή!

45

Χωρίς χέρια τα πουλιά, και χτίζουν τις φωλιές τους!

46

Αρχίζεις και καταρρέεις; Σε λυπάμαι!

Γιατί αρχίζεις να βλέπεις σωστά τη ζωή.

Μέχρι τώρα είχες μια σιγουριά, που ήθελες να μας πείσεις,
πως η ζωή πλάθεται στο χέρι σου. Λες και είναι κουραμπιές...

47

Ο άνθρωπος, είναι το δυσκολότερο κεφάλαιο στο βιβλίο
της ζωής. Ποτέ δεν μπορείς να τον διαβάσεις σωστά.

Πάντα κάτι θα σου διαφεύγει...

48

Ο δρόμος για την ευτυχία, περνάει μέσα από την καρδιά μας.
Και εξαρτάται από το τι υπάρχει εκεί μέσα, για να ευτυχήσουμε...

49

Στο περιβόλι της ζωής, οι καλές μας πράξεις,
είναι τα ωραιότερα λουλούδια...

50

Οι φοβίες μας, κάνουν κακό μόνο σε μας. Οι κακίες μας όμως,
βλάπτουν και τους άλλους...

51

Γνήσια είναι τα δάκρυα, που δεν έχουν σκοπό,
να συγκινήσουν κανέναν...

52

Όσα δάκρυα και αν τρέξουν,
δεν μπορούν να ξεπλύνουν την ντροπή του πολέμου!

53

Σαν τα πουλιά μισέψαμε, όλοι οι μετανάστες...
Και αφήσαμε τον τόπο μας, και ζούμε με εφιάλτες!

54

Φτάσαμε στο φεγγάρι... Μεγάλο το άθλημα!

Μα αποφεύγουμε το διπλανό μας.

Ο μοντέρνος πολιτισμός νέκρωσε

τα πιο αγνά μας αισθήματα .

55

Τα Πιστεύω μας κλείνουν μέσα τους,

ολόκληρο το Σύμπαν, που εμπεριέχει και τον εαυτόν μας.

Διότι χωρίς εαυτό, δεν υπάρχει Σύμπαν για εμάς...

56

Το κέντρο του Κόσμου δεν είναι ο εαυτός μας.

Αν και χωρίς αυτόν, ο Κόσμος δεν θα υπήρχε για μας.

Είναι συνδυασμός πολλών άλλων συνθέσεων και συνθηκών...

57

Η θέαση της ζωής είναι πολυσύνθετη υπόθεση.

Θεατές και θιασώτες όλοι συνωστίζονται απεγνωσμένα,

στον πικρό αγώνα της επίζησης...

58

Ευλογημένη η ήρεμη βροχή. Σαν τις σταγόνες της αγάπης
που πέφτουν στην ψυχή. Έτσι παίρνει ζωή η γηραλέα Γη μας,

και μας θρέφει...

59

Και η καλή κουβέντα, στα χείλη των κακών,
μαραίνεται και πεθαίνει...

60

Συνύπαρξη είναι, να μπορείς να διαβιώνεις,
και με αυτούς που δεν σε αγαπούν.

61

Οι άνθρωποι που σε αισθάνονται ξένη, δεν σε αγαπούν.

62

Όσοι δένονται με ξένους ανθρώπους,
είναι γιατί δεν έχουν δικούς...

63

Ένας χρόνος είναι, ότι εμείς δημιουργήσαμε στο ενδιάμεσο,
συν τα απρόοπτα, που μας στέλνει η μοίρα.

64

Η θετική σκέψη, και η αγνή καρδιά,
φέρνουν τους καλούς οιωνούς!

65

Η ζωή μας είναι μια μπάλα που διαρκώς κυλάει.
Ο καλύτερος παίχτης βγαίνει νικητής. Αλλά πολλοί είναι εκείνοι,
που σπάζουν τα πόδια τους στο παιχνίδι...

66

Άλλο το τι θέλει το μυαλό, και άλλο τι μπορεί να κάνει το κορμί.

67

Όλοι οι μετανάστες είμαστε Ιούδες.
Που προδώσαμε την Πατρίδα μας για λίγα αργύρια...

68

Τα χέρια μας είναι μικρά, και ανίκανα να κρατήσουν
μέσα στην αγκαλιά τους, όλους αυτούς που αγαπήσαμε...

69

Η ζωντανή καρδιά μας, δεν χωράει μέσα ολόκληρο το Σύμπαν,
παρά μονάχα όταν γίνουμε απεραντοσύνη...

70

Και μάθε φίλε μου άνθρωπε, πως τα ουράνια τόξα,
δεν έρχονται χωρίς τις καταιγίδες...

71

Η ελευθερία πηγάζει από μέσα μας.
Γι' αυτό γινόμαστε επαναστάτες, όταν επιδιώκουν να μας δεσμεύσουν,
ή χειραγωγήσουν οι άλλοι.

72

Αν ο άνθρωπος προήλθε «εξ άλλων ειδών ζώων»,
όπως είπε ο Αναξίμανδρος τον 6^ο π.Χ. αιώνα,
το ερώτημα που τίθεται είναι: Από πού προήλθαν τα άλλα ζώα;

73

Γνώση χωρίς ηθικές αξίες, είναι ζωή χωρίς σκοπό...

74

Ολόλαμπρα τα φώτα στις μεγάλες πόλεις.
Και η μοναξιά κυκλοφορεί ξυπόλυτη στους δρόμους.
Έτσι δεν την ακούει κανείς...

75

Όλοι θέλουμε να ζήσουμε πολύ,
αλλά κανένας δεν θέλει να γεράσει...

76

Για να απενίσουμε ένα θαύμα,
πρέπει πρώτα να βγάλουμε τα γυαλιά της λογικής.

77

Είναι μεγάλη δυστυχία, να κατανοείς,
το τι σκέπτονται εις βάρος σου, οι άλλοι...

78

Η Ελλάδα, φίλοι μου, είναι μια ιδέα για μας τους μετανάστες.
Μια ιδέα, που μεγαλώνει μέσα μας με την απόσταση,
και τα χρόνια, και γίνεται Ιδανικό!

79

Η ποίηση είναι η βαθύτερη επικοινωνία με το υποσυνείδητο!

80

Κομμάτια από τον εαυτό μας έμειναν στην Πατρίδα.
Τότε πώς να μην αισθανόμαστε ανάπηροι στην ξενιτιά;

81

Όλα τα όνειρά μας έγιναν ρυτίδες,
και μας χαράκωσαν ανήλεα τα πρόσωπα.

82

Το κλάμα των παιδιών, σε όλες τις γωνιές της Υφηλίου,
έχει την ίδια γλώσσα...

83

Δεν είναι υποταγή η συνύπαρξη.
Είναι πνευματική καλλιέργεια και ανωτερότητα ψυχής...

84

Η Άνοιξη φέτος δεν έφτασε, στη χειμωνιά της καρδιάς μου!

85

Άσπλαχνη μητριά η ξενιτιά. Μας τρύγησε όλα μας τα όνειρα...

86

Ονειρόπληκτοι είμαστε που μας παρεξηγούν,
όσοι βέβαια δεν μπορούν να μας κατανοήσουν...

87

Πολλοί οι δρόμοι της ζωής. Που δεν σε βγάζουν πουθενά.
Πιο πέρα από το αδιέξοδο της μοίρας σου...

88

Η ζωή καθημερινά διαρρέει μέσα από τα κορμιά μας...

89

Η καλοσύνη είναι το άρωμα της ύπαρξης.

90

Θάνατος! Το τελειωτικό ταξίδι της ύπαρξής μας,
στην ανυπαρξία... Η ζωή δεν έχει πλέον ουδεμία αξία,
χωρίς την ύπαρξή σου...

91

Ποτάμι ο χρόνος, που κάθε τόσο αλλάζει κοίτη.
Και τελικά μας πνίγει στο άγνωστο του Υπερπέραν...

92

Στον Κόσμο μας ακόμα υπάρχει Αλήθεια.
Αλλά εμείς πλέον δεν την πιστεύουμε.
Από τις τόσες απογοητεύσεις που γευτήκαμε.

93

Χάος η Μνήμη! Το κάθε τι εκεί μέσα,
θέλει να υπάρξει ανυπότακτα...

94

Μοναχικοί φάροι οι άνθρωποι. Που φωτίζουν και σε θέλγουν από μακριά.
Αν τους πλησιάσεις πολύ, βλέπεις και κάποια ελαττώματά τους που σε απωθούν.
Μέχρι αποστασιοποίησης...

95

Ο χρόνος καθ' εαυτός δεν έχει μνήμη.
Οι άνθρωποι είναι η Μνήμη του χρόνου,
και τον καταγράφουν ανάλογα με τη χρονική στιγμή που έζησαν.

96

Κάθε μέρα ο χρόνος θρηνεί τις θυγατέρες του τις μέρες,
που η κάθε μια βυθίζεται στη λήθη της απεραντοσύνης,
και χάνεται...

97

Η κωπηλασία του χρόνου, μας οδηγεί αθόρυβα,
και ανεπιστρεπτί στη λίμνη της Αχερουσίας...

98

Η μουσική, τα δάκρυα, και το χαμόγελο έχουν διεθνή γλώσσα!

99

Κι όλη η καταστροφή ήρθε,
από την πλημμυρίδα των ελπίδων μας...

100

Μαραμένα λουλούδια η ζωή μας.
Που εμείς οι άνθρωποι τα μαδήσαμε πρόωρα...

101

Τα κύτταρα των προγόνων μας,
διαιώνίζονται μέσα στη ζάλη, ενός φιλιού...

102

Ώριο κεράσι η νιότη.
Που αν δεν την γευτείς στην ώρα της, σαπίζει.

103

Η μοναξιά δεν έχει άκρη... Μόνο γωνίες απομόνωσης.
Για να κρύβεις την οδύνη σου!

104

Το φανταστικό τοπίο κάποτε είναι πιο υπέροχο από το πραγματικό.
Διότι η πραγματικότητα αναιρεί την αίγλη της φαντασίας,
και σε προσγειώνει ανώμαλα...

105

Τα πρωτόλεια όνειρά μας,
πνίγηκαν μέσα στον βαθύ ωκεανό της αβεβαιότητας,
και ας ήταν ότι το αγνότερο είχαμε...

106

Κάποτε, πιστεύουμε πιο πολύ, σε εκείνα που δεν βλέπουμε.

Ίσως γιατί δεν θα μας απογοητεύσουν ποτέ...

107

Ποτέ δεν βλέπουμε καθαρά, το τι αγαπάμε.

Διότι μας παρασύρει η αγάπη μας...

108

Μπουκέτο οι νιόφαντες μέρες στα χέρια του χρόνου.

Μέχρι να μαραθούν...

109

Αν ονειρεύονται τα δέντρα, οι εικόνες τους θα είναι πράσινες.

Εκτός κι αν έχουν εφιάλτες φωτιάς, ή στάχτης...

110

Αν πήγαινες, δεν θα πρόσεχε κανένας πως ήσουν εκεί.

Ενώ τώρα, όλοι γνωρίζουν πως λείπεις.

Το παράλογο των ανθρώπινων σχέσεων...

111

Η ανθρώπινη ψυχή έχει βαθιές αβύσσους.

Μέχρι που τελικά πέφτει στο χάος της απεραντοσύνης,

και χάνεται...

112

Όλοι νομίζουν, πως ο δικός τους Θεός, είναι ο καλύτερος και ο δικαιότερος.

Οποία ουτοπιστική πίστη! Και η τρομοκρατία μάς δέρνει από παντού...

113

Εκτιμώ αφάνταστα τις καλές φιλίες και τους πραγματικούς φίλους.

Τόσο που κάποτε παρασύρομαι κι από τους ψεύτικους...

114

Μεγάλη πίκρα να μην δένεσαι με τίποτα...

Έτσι μαζεύεις πολλά άψυχα γύρω σου,
για να σου γεμίσουν την άδεια σου ύπαρξη.

115

Οπωσδήποτε έχω φαντασία. Αλλά δεν είμαι φαντασμένη...

116

Αναμφίβολα όλοι σκέπτονται. Εξαρτάται όμως,
πώς αξιοποιούν τις σκέψεις, και τις πράξεις τους!

117

Οι μαρμαρένιες ταφόπλακες εκατοντάδων νεκρών μας,
κοσμούν το δάπεδο στον αυλόγυρο της Ζωοδόχου Πηγής,
στην άλλοτε Βασιλεύουσα. Και τα ονόματα των προγόνων μας ποδοπατιούνται,
και σβήνονται οι μνήμες και οι ημερομηνίες, από τα αχνάρια των τουριστών...

118

Φρόντισε τα λόγια σου να μην υποτιμούν τη νοημοσύνη του άλλου.

Σκεπτόμενος πάντα πως όλοι είναι ικανοί να σκέπτονται.

Έστω και λίγο διαφορετικά από εσένα.

119

Οι πουλημένες συνειδήσεις με τον καιρό, βγάζουν και τόκο.
Από τους εμποροκάπηλους!

120

Όσο πιο σφιχτά δένεσαι με το κάθε τι,
τόσο πιο πολύ θα πονέσεις, όταν το χάσεις.

121

Μέσα σε καρτ-ποστάλ και σε ένα χάρτη ταξιδεύω
ολόκληρη την Υφήλιο, σε λίγα δευτερόλεπτα...
Η σκέψη μου πιο γρήγορη και από τον πύραυλο!

122

Θεέ μου! Τι μεγάλη μοναξιά κρύβει ο κόσμος σου,
πίσω από την βαριά κουρτίνα της ψευτιάς του!

123

Ότι αγγίζει το χέρι της κακίας, μαραίνεται και πεθαίνει...

124

Η μοίρα των θεών εξαρτάται από την ηθικότητα,
και την πίστη των ανθρώπων...

125

Τα κτίρια γκρεμίζονται... Ενώ το πνεύμα μένει,
μέσα στα περιοδικά και στα βιβλία μας...

126

Όλοι οι φίλοι μας δεν είναι αγαθοί, ούτε καλοί.
Κάποιοι έγιναν φίλοι μας για να επωφεληθούν κάτι από εμάς.
Και άλλοι για να μας βλάψουν...

127

Και το ΣΑΕ μια μεγάλη απογοήτευση.
Απαρτιζόμενο από κάποιους μικρόψυχους και εγωκεντρικούς,
που υποτιμούν τη νοημοσύνη μας, και τη δημιουργία μας,
και αμαυρώνουν ελεεινά την αλήθεια του Ελληνισμού της Διασποράς.

128

Ένα φαντασμαγορικό μυθιστόρημα η ζωή.
Που ο καθένας το διαβάζει τελείως διαφορετικά.
Σύμφωνα με την ψυχοσύνθεσή του, και την δεοντολογία του.

129

Πού να ρίξω τα βάρη; Όλοι είμαστε οι προδομένοι
μιας στυγεράς πραγματικότητας, αφού δεν είμαστε υπεύθυνοι,
ούτε για την ίδια τη γέννησή μας!

130

Τρεις θετικές σκέψεις την ημέρα, ισοφαρίζεις ακόμα
και με την πιο δύστροπη μοίρα...

131

Και τα χρυσά κλουβιά, αποστερούν την ελευθερία,
σε ότι εγκλωβίζουν μέσα.

132

Όταν ξέρεις τις δυσκολίες σου, μην νομίσεις πως τις νικάς κιόλας.
Απλώς δεν τις βλέπεις όπως ακριβώς πρωτάρχισαν.
Συν τω χρόνω, εξοικειωνόμαστε ακόμα,
και με τον πόνο...

133

Κάθε μέρα η ζήση αρχίζει ένα καινούριο κεφάλαιο.
Τα παλιά λησμονιούνται μισοσβησμένα,
μέσα στο θαμπό πούσι του χρόνου...

134

Η μεγαλύτερη θλίψη που νιώθουμε για τα περασμένα,
είναι ότι έχουν πλέον διαβεί.

135

Μην κρίνεις τον άνθρωπο από τα μαλλιά του.
Από τα μυαλά του να τον κρίνεις, παρόλο που αυτά δεν φαίνονται...

136

Κάτω από την σκόνη των αιώνων, κι εγώ θα γίνω ένας μικρός,
ασήμαντος, κόκκος σκόνης...

137

Φίλη μου, στο χαμό του παιδιού σου,
οι μέρες έχασαν το χρυσό τους περίγυρο. Άδειες, σκοτεινές, απαίσιες!
Η αντίθεση κάτω από τα ζεστά φιλιά του Ήλιου, οδυνηρή!

138

Τον Θεό τον πιστεύουμε στη ζωή
και τον συναντάμε στο θάνατο. Άρα ο Θεός είναι ο ίδιος ο θάνατος.
Αφού μόνο ο Θεός είναι Α-θάνατος.

139

Το ηλεκτρικό φως, δεν είναι το γνήσιο, το αληθινό φως.
Κάτω από την επήρεια του τεχνητού φωτός,
ακόμα και οι πράξεις μας αλλοιώνονται...

140

Πολλές φορές η αλήθεια, δεν είναι όπως τη βλέπουμε
ή την αισθανόμαστε εμείς. Αλλά όπως μας την παρουσιάζουν οι άλλοι,
που θέλουν να επωφεληθούν κάτι από εμάς, παραλλάζοντάς την...

141

Ο θεσμός του γάμου παλαιότερα ήταν δυνατότερος,
όταν στηριζόταν στα θεμέλια της παρθενίας.

142

Δυστυχώς, όλοι οι άνθρωποι δεν είναι εκείνοι που φαίνονται...
Η υποκρισία έχει γίνει ο δεύτερος εαυτός τους.

143

Κάποιοι στοχασμοί, άλλοτε μου παρηγορούν την καρδιά,
κι άλλοτε μου καίνε το νου...

144

Όσο με συντρίβουν οι άλλοι, τόσο εγώ δυναμώνω,
από τη θλίψη μου.

145

Και η ξαφνική ευγένεια οπωσδήποτε κάπου αποβλέπει.
Γι' αυτό προσέξτε τους υπερβολικά ευγενικούς...

146

Δεν ήθελα από εσένα παρά μονάχα την αγάπη σου.
Μα εσύ δυστυχισμένη ψυχή, ήσουν ανίκανη να αγαπήσεις.
Όχι εμένα. Μα τίποτα. Έτσι, από μόνη σου, χάλασες τη ζωή σου,
καθώς και των γύρω σου...

147

Γκρινιάζω, ξεγκρινιάζω,
όπου είναι να βάλω τον ώμο μου, τον βάζω.

148

Όταν νομίζουμε πως τα γνωρίζουμε όλα,
η ζωή δεν κρύβει πλέον ουδεμία ομορφιά. Καμιά έκπληξη!

149

Η νοσταλγία πάντα είναι πόνος. Πονάς ακόμα και για κείνο
που ήσουνα... Ιδιαίτερα όταν δεν μπορείς να συμβιβαστείς,
με εκείνο που έγινες...

150

Θέλω να κρατήσω τη χαρούμενη στιγμή στη χούφτα μου.
Την κλείνω σφιχτά στο χέρι μου. Μα εκείνη μου φεύγει.
Αφήνοντάς μου ένα τίποτα...

151

Φύγαν οι ώρες, οι ολόχρυσες. Στη λήθη πήγαν,
κι ας ζούσαν χθες...

152

Τα έδωσα όλα. Τώρα πια δεν έχω τίποτα άλλο να δώσω.
Δεν έχω ούτε μια μικρή σπίθα, να ανάψω το τζάκι
της χαράς μου. Και κρυώνω φοβερά μέσα
στον παγερό χειμώνα μου!

153

Κάτω από τα δροσερά χαμόγελα του σήμερα,
καγχάζει απαίσια η μούχλα του μέλλοντος χρόνου...

154

Είναι φοβερό να ανασταίνεις, όλα τα νεκρά περασμένα, στη Μνήμη σου.
Αυτό και μόνο σε κάνει τρομερά δυστυχή!

155

Οι άνθρωποι έχουν μια καλή ή άσχημη υγεία.
Κάποιοι δεν την φροντίζουν, και την χάνουν τελείως.
Άλλοι με υπομονή και προσοχή επιζούν περισσότερο...

156

Η ευαισθησία και τα δάκρυα, ποτίζουν τις ξερές ψυχές μας.
Η κοινωνία στις μέρες μας έχει συναισθηματική ανομβρία...

157

Αχ κι αυτή η πικρή σκέψη, του εκάστοτε σήμερα,
μου δολοφονεί και την αυριανή μου χαρά...

158

Αυτοί που λάμπουν από την αξία των άλλων,
είναι οι ετερόφωτοι...

159

Μόνο τις ευαίσθητες καρδιές τις πληγώνει ο πόνος.
Τις σκληρές, τις κάνει σκληρότερες...

160

Με τη σύγκριση μπορείς να κάνεις κάποιον να σκεφτεί πολυδιάστατα.

Και ο στοχασμός σύγκριση είναι, διαφορετικών κρίσεων,
απόψεων και ιδεών, στο ίδιο άτομο.

Που τελικά, τα αποδέχεται όλα...

161

Παίζομαι σαν μια κιθάρα,

επάνω στις χορδές της ευαισθησίας μου.

Μέχρι που οι χορδές μου σπάζουν και ματώνω...

162

Οι γύρω μας συνήθως παρατηρούν τι τους πειράζει.

Ποτέ όμως δεν βλέπουν, το τι πειράζει εμάς...

163

Οι ποιητές πετούν με τα φτερά του Πήγασου.

Και κάποτε γκρεμίζονται στις κοφτερές κορφές της Καυκάσιας ζωής τους.

Και οι αλήθειές τους γίνονται Προμήθειες πληγές!

164

Ο τσιγκούνης άνθρωπος, δεν είναι συνήθως και καλός.

Γιατί πάντα προσπαθεί να αρπάξει κάτι από τους άλλους...

165

Λεπτές οι σχέσεις των ανθρώπων. Πολύ λεπτές...
Αόρατες κλωστές που σπάζουν ή καίγονται στο φως της Αλήθειας!

166

Τώρα πια γίναμε πολύ πικροί.
Ο πόνος μάς πέτρωσε την καρδιά και τα χείλη, για παρήγορα λόγια...

167

Από κάτι μικρά, πολύ μικρά, διακρίνεται η ανθρωπιά,
και η καλοσύνη του ανθρώπου.

168

Το σπίτι έχει γεμίσει σκιές και θορύβους...
Ευτυχώς που υπάρχουν και οι γάτες, διαφορετικά θα ήταν ασήκωτη η μοναξιά. Τουλάχιστον αυτές κυνηγάνε
αρουραίους, για την καθημερινή τους ευδαιμονία.
Ενώ εμείς, κυνηγάμε όνειρα!

169

Μερικοί δεν μπορούν να επικοινωνήσουν με κανέναν άλλον,
εκτός από τον εαυτό τους. Εν μέρει έχουν δίκαιο,
γιατί όταν συνηθίσεις πολύ τον εαυτό σου,
δεν σου αρέσει κανένας άλλος.
Κι αυτό οπωσδήποτε είναι αρρώστια,
γι' αυτό και μας ενοχλούν οι γύρω μας...

170

Πόσο χαίρομαι να διαβάζω κλειστά, κατάκλειστα, πρόσωπα!
Μοιάζουν με δύσκολους γρίφους, που τους λύνω...

171

Φαρσοκωμωδία η ζωή! Οι εχθροί βγήκαν φίλοι, και οι φίλοι εχθροί.
Εκτός και αν ο καθένας προσποιείται για λόγους σκοπιμότητας...

172

Και η Αλήθεια, στις μέρες μας είναι άπιαστη!
Μοιάζει με τα όνειρα... Που όταν τα χάνουμε, πονάμε.

173

Και το αθώο αίμα του αρνιού σπιλώνει την Ανάσταση.
Για τη δική μας την καλοπέραση.
Παντού υπάρχει η θυσία...

174

Πολλοί ρίχνονται με τα μούτρα στη δουλειά.
Όχι γιατί δεν θέλουν να σπαταλήσουν άδικα τον χρόνο τους.
Όσο γιατί θέλουν να ξεφύγουν από το ασφυκτικό τους περιβάλλον,
που τους είναι ανυπόφορο. Χωρίς να έχουν τη δύναμη να το αλλάξουν.
Κι αυτό όμως τελικά, τους βγαίνει σε καλό.

175

Δεν κλαίμε για εκείνα που πέρασαν.
Κλαίμε για εκείνα, που δεν θα προλάβουμε να δούμε.
Είναι τόσο σύντομη η ζωή. Και αργήσαμε τόσο να το συνειδητοποιήσουμε...

176

Πόσα υποκριτικά πρόσωπα! Καμιά έκφραση αλήθειας.

Ποιος θα μας δώσει ελπίδα, για το χαμένο,
αυθεντικό πρόσωπο, του ανθρώπου;

177

Είχες φορέσει τις επιβλητικές σου ρυτίδες,
και τα βαριά σου κοσμήματα, για να μου κάνεις εντύπωση.

Αλλά εγώ είδα μονάχα, τη ραγισμένη καρδιά σου...

178

Η αλματώδης πρόοδος του σημερινού μας πολιτισμού,
χωρίς την εσωτερική καλλιέργεια του λαού, θα προβεί
στην αυτοκαταστροφή του Κόσμου μας!

179

Αν θέλεις Ειρήνη, να είσαι έτοιμος να θυσιαστείς,
και για την Ειρήνη των γύρω σου!

180

Είναι φρικτό, να μην μπορεί να σε παρηγορήσει η γνώση,
όταν φτάσεις στην απόγνωση...

181

Πόσα εφικτά, είχαμε εκλάβει ως ανέφικτα...
Τέλεια σύγχυση ιδεολογιών!

182

Το αντιλεξικό είναι αντιβιοτικό για τη γλώσσα μας,
στη μαύρη κόλαση της ξενιτιάς μου.
Για να μην την χάσω εντελώς!

183

Και η βρύση στην κουζίνα μου που στάζει, μου κρατά μουσική συντροφιά.
Σαν μια υδάτινη καρδιά, που χτυπά τακ-τακ-τακ.
Κοντά μου. Ακύμαντα...

184

Πόσοι πληγώθηκαν στην τίμια χαρά μου!
Μα αυτό εμένα, μου σκότωσε τη χαρά.
Ο θάνατος της χαράς μου!

185

Οι στοχασμοί μου δεν είναι όλοι, από τις προσωπικές μου εμπειρίες,
ούτε τους δικούς μου πόνους. Είναι από όλους τους συνανθρώπους μου,
που με άγγιξαν οι πόνοι τους. Τους συμπόνεσα.
Συγκλονίστηκα. Και στοχάστηκα!

186

Η Τέχνη είναι γεμάτη μεταφορές και μεταπλάσεις.
Έτσι αισθάνεσαι εξαγνισμένη μέσα από τις οδύνες των άλλων,
και αποξεχνάς τις δικές σου.

187

Αγαθός, δεν είναι «ο φτωχός τω πνεύματι»,
αλλά εκείνος που παραβλέπει όλα τα κακώς έχοντα,
και συγχωρεί, ακόμα και αυτούς που τον έβλαψαν.

Και προπαντός, δεν γίνεται κι εκείνος κακός.

188

Στήριξέ με να σε στηρίξω. Αλλά μη βασίζεσαι και πολύ επάνω μου.

Γιατί άμα πέσω, θα γκρεμιστείς κι εσύ μαζί μου...

189

Μην αφήνεις την απελπισία, να σε κυνηγά και να σε πνίγει,

διότι στη ζωή, υπάρχει ακόμα πολλή χαρά.

190

Ματωμένα όλα τα πράσινα λιβάδια της Ελπίδας μου.

Ο εσωτερικός μου εμφύλιος κατακομματιάζει τα χίλια Πιστεύω μου!

191

Ανάμεσα σε δύο αδιάλλακτους χαρακτήρες γονέων,
τα παιδιά είναι αυτά, που θα πληρώσουν τα σπασμένα.

Θα γίνουν παρανοϊκά τα κακόμοιρα!

192

Άλλοι συμβιβάζονται από ανάγκη. Άλλοι από καλοσύνη.
Άλλοι από καθήκον. Και οι πιο άξιοι, από εξυπνάδα.
Όχι βέβαια γι' αυτούς. Αλλά για να μην έχει άσχημο αντίκτυπο,
και πικρές προεκτάσεις στους απογόνους τους.
Και αυτές που συνήθως υποχωρούν είναι οι μητέρες.
Προφανώς για το καλό των παιδιών τους και της οικογένειας.

193

Τις σκέψεις μου καθημερινά μού τις υπαγορεύει η ίδια η ζωή,
με τις αντινομίες της...

194

Αν δεν είχες λεφτά κάποτε, δεν μπορούσες να ζήσεις.
Στις μέρες μας από τα λεφτά μπορεί και να πεθάνεις.
Αφού κάποιιοι σε σκοτώνουν για να σου τα πάρουν. Κι όσο πιο πολλά έχεις,
τόσο βασανίζεσαι από τον ενδόμυχο φόβο. Γι' αυτό ούτε που τα χαίρεσαι.
Όσα και αν έχεις...

195

Η ανθρώπινη βαρβαρότητα κλείνει μέσα της το κούφιο,
και ανούσιο περιεχόμενο των μελών της κοινωνίας που ζούμε,
με όλα τα ζώωδη ένστικτά της.

196

Τα λουλούδια πεθαίνουν τόσο γρήγορα.
Μόνο που δεν έχουν φωνή να διαμαρτυρηθούν, για τα δροσερά τους αισθήματα.
Και θυσιάζουν τη ζωή τους για να στολίζουν τις χαρές μας, και τις λύπες μας...

197

Πρέπει να ζούμε το εκάστοτε σήμερα όσο μπορούμε καλύτερα.

Διότι αύριο ίσως η ζωή μας γίνει ακόμα πιο βαριά.

198

Όταν κάποιος σε πληγώσει, δεν πιστεύεις πλέον και στους αληθινούς ανθρώπους.

Αν βέβαια υπάρχουν ακόμα και αυτοί...

199

Όσοι θεωρούν τις γυναίκες υποδεέστερα όντα, δεν αγάπησαν,

ούτε εκτίμησαν ποτέ, την ίδια τους τη μητέρα...

200

Πέρα από κάθε χρήση, αρχίζει η κατάχρηση...

Ο εθισμός είναι το πιο ύπουλο ναρκωτικό.

201

Όλα τα γάλατα δεν είναι γλυκά.

Το γάλα της συκιάς, τσούζει...

202

Ο ποιητής κεντάει με λέξεις στο άυλο τελάρο της ευαισθησίας του

την ιστορία του Κόσμου. Γι' αυτό και μας συγκινεί η ποίησή του.

203

Η γέννηση, και ο θάνατος της Αγάπης, μας κάνουν ποιητές!

204

Ποτέ οι λέξεις δεν έχουν τόση βαρύτητα, όσο σε ένα τέλειο στίχο.

Η όλη μαγεία είναι η καθάρια σκέψη, του μαέστρου ποιητή.

205

Ακόμα και η Ποίηση, παραποιεί τη ζωή μας.

Ονειρευόμενοι πως κάποτε θα παρηγορηθούμε από αυτήν.

206

Όσοι ωραιοποιούν το θάνατο, πόνεσαν πολύ στη ζωή!

207

Ο βουβός πόνος είναι ευγένεια ψυχής.

Και η ευαισθησία του ποιητή εκφράζεται μέσα σε στίχους,

που μας συναρπάζουν, και μας συγκινούν.

208

Η απεραντοσύνη βγάζει τη μάσκα της, μόνο μπροστά στο θάνατο.

Μονάχα που εμείς δεν μπορούμε πλέον να την ατενίσουμε...

209

Φεγγαροτάξιδη η φαντασία μου. Με πάει εκεί που έχω καημό.

Κάθε βράδυ μαζί της συναντάω τον Ήλιο της Πατρίδας μου,

και ανασαίνω τα αρώματα από τα χρώματα της Γενέθλιας Γης!

Που τόσα χρόνια μου λείπουν. Στη λύπη της αυτοεξορίας μου...

210

Τα κύματα που τελικά μας πνίγουν,

είναι τα γιγάντια κύματα της ευαισθησίας μας...

211

Μόνο η ανάμνηση σε σώζει από του χρόνου την αδιάλειπτη φθορά!

Όλα τα χτες η Μνήμη τα φέρνει εμπρός σου.

Όπως ακριβώς τα έζησες. Αυτό είναι το θαύμα της Μνήμης!

212

Μικρή κυνηγούσε και έπιανε πολύχρωμες πεταλούδες,

που τις άφηνε και πάλι ελεύθερες. Και έπιανε άλλες...

Τώρα κυνηγάει πολύχρωμα όνειρα, που της ξεγλιστρούν

από τα χέρια, σαν τις πεταλούδες.

Και χάνονται...

213

Ποτέ δεν αφοπλάθεις τα ίδια όνειρα.

Υφαίνεις καινούρια. Σύμφωνα με το ψυχολογικό κλίμα

της εποχής που διαβιώνεις...

214

Θεέ μου! Εδώ και χρόνια είσαι νεκρός στις ψυχές μας.

Έτσι οι άνθρωποι έχασαν την προοπτική της Αθανασίας,

με το θάνατό της ίδιας τους της ψυχής.

Διότι ο θάνατος είναι η ψυχή των ανθρώπων!

215

Μόνο οι κακοί – οι δυναστευμένοι στο μίζερο εαυτόν τους – μπορούν να σκοτώσουν. Ένας γνωστικός και ισορροπημένος άνθρωπος, δεν θα σκοτώσει ποτέ...

216

Ο συνετός άνθρωπος έχει ελεύθερο και ανώτερο πνεύμα.
Μακριά από τα μίσση και τα πάθη των μικρών, και των τιποτένιων...

217

Ο τρόπος που αντιμετωπίζουμε γενικά τη ζωή, είναι η αρχή
ή το τέλος, της ευτυχίας ή της δυστυχίας μας...

218

Δίνοντας δύναμη στους πονεμένους εξαντλείς τη δική σου.
Και οποία απογοήτευση, όταν εσύ εξαντληθείς εντελώς,
τότε ούτε καν σκέπτονται πως τους βοήθησες, για
να σε στηρίξουν, στις δύσκολες στιγμές σου...

219

Να δέχεσαι τα πράγματα με διορατικότητα και ευθύνη.
Διότι αν αφήσεις και σε παρασύρει η ροή τους άβουλα,
θα αυτοκαταστραφείς.

220

Αν δεν μπορείς να συνυπάρξεις με τους γύρω σου,
μην προσπαθήσεις να τους αλλάξεις. Απλώς άλλαξε πορεία πλεύσης,
και απομακρύνσου διακριτικά από αυτούς...

221

Αλίμονο, αν η ακρισία μας, μάς παρασύρει σε πράγματα παράλογα. Τότε δυστυχούμε, και εμείς, και οι γύρω
μας.

222

Οπωσδήποτε να δέχεσαι τις συμβουλές των άλλων.
Αλλά πρέπει να έχεις και τη δική σου κρίση,
για να ξεδιακρίνεις το τι πραγματικά σου ταιριάζει.

223

Χρόνια σπουδάζω τη ζωή. Αλλά ποτέ δεν θα πω,
πως έμαθα ή είδα, όλα εκείνα που μου κρύβει...

224

Η ζωή, είναι ένα άπιαστο όνειρο, που για τους περισσότερους,
δεν ταυτίζεται ποτέ, με την πραγματικότητα των άλλων...

225

Η αγωνία μας, μια ολόκληρη ζωή, ήταν ότι δεν μπορέσαμε
να συμβιβαστούμε ποτέ, με την ωμή πραγματικότητα...

226

Είμαστε οι εραστές της νύχτας, στον μαγικό κήπο της ζωής.
Το ξημέρωμα, όλη η μαγεία της διαλύεται...

227

Στις μέρες μας ακόμα και οι αλήθειες κρύβονται.
Φοβούνται να φανερωθούν. Μην και τις δολοφονήσουν,
όσοι δεν τις πιστεύουν...

228

Σε λευκούς θαλάμους νοσοκομείων, η σιγή θρηνεί,
όλα τα παράπονα των μελλοθάνατων... Κι εμείς βουβοί,
άβουλοι παρατηρητές, βλέπουμε μια ζωή, που σβήνει...

229

Και η ελπίδα μια μεγάλη πλάνη, που μας αποπλανά
στο διάβα του χρόνου που περνά...

230

Τι θα φέρει τούτη η νέα ημέρα; Ποιος το ξέρει;
Με τις σκέψεις αυτές μου φεύγει, και την χάνω.
Και δεν την ζω...

231

Η μέρα έφυγε θλιμμένη. Όπως κι εγώ χάθηκα μόνη,
μες τον εαυτό μου. Είναι τόσο βαριά τώρα τελευταία η ζωή.
Σχεδόν ασήκωτη...

232

Κάθε μέρα στη ζωή μας αρχίζει ένα καινούριο κεφάλαιο.
Σελίδα, σελίδα φτάνουμε στον θλιβερό επίλογο του βίου μας...

233

Απολογισμός ή Υπολογισμός;
Η ζωή μάς κρατάει στη ράχη της, μέχρι να μας αφανίσει...

234

Η παιδική ηλικία πνίγηκε μέσα στη λύπη της εφηβείας μας.
Από τότε ναυαγούμε απελπισμένα στη ζωή,
με ότι απόμεινε από εμάς.

235

Ο κάθε νέος χρόνος, μου στέλνει τα χρόνια πολλά,
αφού με αφήνει ακόμα και ζω...

236

Στις μέρες μας οι εικονικές φιλίες αποκτιούνται εύκολα, με πιστώσεις.
Αλλά δεν πιστεύει κανένας πλέον στην αξία τους...

237

Κάποιους τους παιδεύει ακόμα και η Ειρήνη!
Όσοι εγκλημάτησαν εν καιρώ πολέμου...

238

Όποιοι παραμορφώνουν το περιεχόμενο μιας ιστορικής αλήθειας,
ή δεν είναι καλά πληροφορημένοι, ή την παραλλάζουν εσκεμμένα.
Οπότε το αδίκημα είναι διπλό. Διότι την διαστρεβλώνουν εν γνώσει τους,
ή εν αγνοία τους...

239

Ήταν πολύ έξυπνος ο Πέτρος. Και τώρα κάνει συναισθηματικό εμπόριο,
πουλώντας πέτρες από την Πατρίδα. Και οι δουλειές του πάνε πολύ καλά.
Από τη νοσταλγία των ομογενών...

240

Κανένας κακός δεν εκτιμά τους καλούς,
ούτε τις θεάρεστες πράξεις των άλλων.
Κρίνοντας πάντα από τον εαυτόν του.
Διότι δεν πιστεύει πως υπάρχουν καλοί...

241

Η θεωρία διαφέρει από την πράξη,
όσο το ψέμα από την αλήθεια.

242

Πες μου ποιους εκτιμάς, να σου πω τι πιστεύεις!

243

Η πίστη μάς οδηγεί στην Ανάσταση.
Η απελπισία στο Θάνατο, και στη φθορά.
Αλλά για να αναστηθείς, πρέπει πρώτα να πεθάνεις...

244

Τα δάκρυα που δεν κύλησαν, έγιναν μαρμαρυγή
και μας δονούν την ψυχή!

245

Όλες οι στιγμές είναι διαβατάρικες και εφήμερες.
Το άθροισμα των στιγμών ισοδυναμεί με το χρόνο,
που τελικά μας κατατρώγει...

246

Και η ελπίδα μας, μια γαλάζια φλόγα. Που μας αναζωογονεί,
ή μας καίει. Χάνοντάς την, εμείς θρηνούμε όλα τα πολλαπλά μας όνειρα,
που δεν πραγματοποιήθηκαν ποτέ.

247

Η ζωή καθημερινά εμπειριέχει ακόμα πολλή ομορφιά.
Αλλά εμείς έτσι πικροί που γίναμε,
πάψαμε πλέον να την ξεδιακρίνουμε.

248

Όλοι οι ανθισμένοι κήποι, περικλείονται στο θαύμα,
ενός αληθινού χαμόγελου!

]249

Αλίμονο, αν είσαι ανίκανος να βάλεις τάξη στη Μνήμη σου!

Θα σε καταπιεί η οδύνη, στη δίνη της θύμησης...

250

Όταν γερνούν μαζί μας και οι θύμησες,
τότε φτάνουμε στο τελικό στάδιο του βίου μας...

251

Ο κρίνος και το χιόνι, έχουνε ομοιότητες, στο λευκό χρώμα.

Οποία αντίθεση των αισθήσεων, στο λευκό χρώμα...!

252

Καθ' εκάστην, κομμάτια μιας συνειρμικής θύμησης,
μάς κατακρεουργούν τον κόσμο της πραγματικότητας
του εκάστοτε Σήμερα!

253

Όταν η φύση λουλουδιάζει, η αγάπη ανθίζει και ζητά
να διαγωνισθούν οι σπόροι στη Γη.

Και μέσα στην καρδιά μας...

254

Πιο κρύα κι από το χιόνι, η ξενιτιά,
μάς παγώνει σταδιακά την καρδιά.

255

Είμαστε θύματα των ιδεολογιών, που εμφύσησαν
μέσα μας, οι νοσηρές ιδεολογίες των άλλων...

256

Η γαλάζια λύπη, είναι μια ουτοπική – ονειρική λύπη.
Διότι η λύπη είναι πάντα μαύρη, και μας καταμαυρίζει τις ψυχές...

257

Πολλές και διαφορετικές οι αιτίες που γινόμαστε δυστυχημένοι.
Κι ας λένε κάποιοι, πως φταίει η κληρονομικότητα, ή η ψυχοσύνθεσή μας.

258

Και κάποιοι έρωτες μοιάζουν με τους ιστούς της αράχνης.
Με την πάροδο του χρόνου, μας πνίγουν.

259

Ο ιστός της αράχνης είναι τέλειος.
Και υφαίνεται για να εγκλωβίσει τα θύματά της.
Η φονική σκληρότητα της επιβίωσης,
εμπεριέχεται παντού μέσα στη Φύση.

260

Αναγκαίο κακό και η συμβίωση. Με βάρη πολλά, και χασούρες μπόλικες.
Που όταν είσαι αδύναμος δεν μπορείς όλα να τα σηκώσεις.

261

Μια ζωή είναι πολύ μικρή, πολύ λίγη, για να χωρέσει μέσα της τα μύρια όνειρά μας. Ευτυχώς όμως, που υπάρχει και η φαντασία, που μας ξεγελά.

Ότι ζήσαμε πολλές ζωές...

262

Εικάζοντας ζω! Λιτανεία ονείρων όλη μου η ζωή,
που με της σκέψης την πομπή, γράφω στίχους,
ιχνηλατώντας το εκάστοτε σήμερα...

263

Όταν είσαι ευχαριστημένος με εκείνο που έχεις,
τότε είσαι πραγματικά ευτυχής!

264

Ξέρεις τι είναι να χάνεις την ηρεμία σου μέσα στο σπίτι σου;
Οι πολλές παραχωρήσεις, σε καθηλώνουν στο περιθώριο...

265

Αυτός ο σταυρός, αντί για καρφιά έχει αληθινά διαμάντια.
Έτσι η οδύνη της σταύρωσης, γίνεται κόσμημα
και μας στολίζει.

266

Εκφυλίζουμε το μωρό, από την ώρα που το ντύνουμε
με αραχνοῦφαντα ρουχαλάκια...

267

Συνηθίσαμε τόσο στη δυστυχία, που όταν μας χτυπήσει
την πόρτα η ευτυχία, δεν της ανοίγουμε...

268

Όσο μικρότερη η διάρκεια της ευτυχίας,
τόσο ιδανικότερη είναι. Αν διαρκέσει πολύ συνηθίζεται.
Και τότε χάνεται όλη η μαγεία της.

269

Τη δική μας τη γκρίνια, δεν την ακούμε εμείς.
Την ακούνε όμως οι άλλοι. Που τους απωθεί.
Και τους χάνουμε.

270

Επικοινωνούμε διά μέσου μιας κοινής γλώσσας.
Η γλώσσα σου δίνει την ταυτότητα. Το πού ανήκεις.
Και το τι σκέφτεσαι. Μόνο διαιωνίζοντάς την,
είσαι η συνέχεια των προγόνων σου!

271

Οι κοινοί πόνοι δένουν τους ανθρώπους.
Μόνο όμως οι ηλικιωμένοι το βλέπουν αυτό καθαρά.
Εκτός κι αν έχουν χάσει την κρίση τους...

272

Όλοι αξίζουν μια κούπα ευτυχίας στη ζωή. Μα πίνουν
το δηλητήριο που τους προσφέρει η κακιά τους η μοίρα.

273

Οι εντυπώσεις μου από την Ελλάδα ήταν υπέροχες, από συγγενείς και φίλους. Είσαι όμως μια ασήμαντη
λεπτομέρεια, για τους άγνωστους... Γι αυτούς είσαι ο απώτατος
αλλοδαπός. Και ο ξένος...

274

Όλοι δεν βλέπουν την ευτυχία με ίδια μάτια. Στα ίδια πράγματα, στα ίδια πρόσωπα. Προσοχή λοιπόν
στις επιλογές σας. Επιλέξτε το τι σας ταιριάζει!

275

Όσοι παρουσιάζονται για πολύ ευτυχισμένοι,
στην πραγματικότητα ίσως και δεν είναι...

276

Κανένας δεν νοιάζεται για τη δική σου ευτυχία, εκτός από εσένα. Και μην την περιμένεις στο πιάτο. Γιατί θα
χοντρύνεις...

277

Η διγλωσσία αναπτύσσει την οξυδέρκεια και την κριτική, υποβοηθώντας και οξύνοντας η μία την άλλη.

278

Ευτυχία είναι να αποδέχεσαι την ύπαρξή σου, όπως ακριβώς είναι. Διαφορετικά αναλώνεσαι μέσα στα πολλά δαιδαλώδη...

279

Η καρδιά μου ξεχείλισε από τον πόνο. Κι αυτός καλοδεχούμενος. Διότι χωρίς αυτόν δεν θα έγραφα, ότι έγραφα. Ούτε θα γινόμουν εκείνη που είμαι...

Ευχαριστώ λοιπόν όλους όσους,
με πλήγωσαν.

280

Ο κ. Χ... υποφέρει από προσωπική εγωκεντρική ακαμψία,
και σπουδαιοφανή διανοουμενισμό... Ψυχρός
και άμουσος άνθρωπος για λογοτέχνης...
Με παρωπίδες... Που διακρίνει μόνο τη μύτη
της πέννας του. Και κρίνει, εν ακρισία...

281

Πατρίδα μου, σου ζητάω κι εγώ επιτέλους μια ευθύνη.
Γιατί με εγκατέλειψες έρμαιο της φτώχειας μου,
και πήρα η δύστυχη την πικρή απόφαση να φύγω...
Που τελικά έχασα το δρόμο του γυρισμού...

282

Τίποτα δεν μου ανήκει. Ούτε ο εαυτός μου.
Κι αυτός μοιράστηκε στα πολλαπλά καθήκοντα...
Τι να με κάνουν όμως οι άλλοι, έτσι μοιρασμένη;

283

Το αντάρτικο στην αρχή ξεκίνησε καλά. Για να διώξει τον εχθρό. Αργότερα ο προσωπικός φανατισμός, και τα επώνυμα μίσση, άλλαξαν την πορεία του. Κι εμείς είμαστε τα θύματα εκείνου του παρανοϊκού εμφυλίου πολέμου... Και φύγαμε στα πέρατα της Γης, μήπως και τον ξεχάσουμε... Αλίμονο όμως!

284

Στάσου μακριά. Πολύ μακριά, και σπούδασε τους ανθρώπους. Ακόμα και τους κακούς. Και ανάλυσε, τι τους έκανε
και έγιναν έτσι!

285

Μερικοί πράττουν το έγκλημα για την τιμωρία. Αν όμως δεν τιμωρηθούν, γίνονται τελείως ασύδοτοι. Γι' αυτό πρέπει
να καταδικάζονται αυστηρά οι εγκληματίες.

286

Όταν σου κόβουν τα φτερά της Ελπίδας σου,
χάνεις τη δύναμη να παλεύεις...

287

Τα λάθη μας, μόνο φαινομενικά είναι δικά μας.
Όταν συλλογιστείς, πόσοι άλλοι συντελεστές
συνέβαλαν για να γίνουν αυτά τα λάθη...

288

Ακόμα και η μεγάλη αγάπη σου φέρνει μοναξιά. Διότι δεν έχεις χρόνο για κανέναν άλλον, εκτός από το άτομο που αγαπάς. Έτσι τελικά απομονώνεσαι εντελώς από τους άλλους.

289

Φίλη μου, είχα πιστέψει πολύ σε εσένα. Γιατί με πρόδωσες;
Και το χειρότερο... Τώρα πώς να ξαναπιστέψω στη φιλία;

290

Πες μου τι σε πονά, για να σου πω τι σου λείπει.

291

Χαρά και πόνος η ζωή. Ο πόνος και η χαρά, αδέρφια.

292

Θέλαμε και απομείναμε μόνοι μας. Για να μην μας ενοχλεί κανένας. Αλλά τελικά σκλαβωθήκαμε από τη μοναξιά μας.

293

Ότι πρόσφερα στους άλλους, είναι γιατί είχα περίσσειμα μέσα μου. Η κερδισμένη είμαι εγώ. Που είχα, για να δώσω.

294

Κάθε Ανάσταση πονάω, που οι αγαπημένοι μου νεκροί,
δεν ανασταίνονται...

295

Η μουσική έχει διεθνή γλώσσα. Όλοι τη νιώθουν. Διότι οι αρμονικοί ήχοι της, μας χαϊδεύουν το συναίσθημα.
Μέσα
σε αόρατα μοτίβα συγκίνησης, και ψυχικής ευδαιμονίας.

296

Πόσα δεν μου έμαθε η ασφυκτική σιωπή! Και κάποτε
τη μισούσα θανάσιμα. Τι φλύαρη που ήμουν!

297

Πολλοί είναι εκείνοι που επιθυμούν να περπατήσουν δύσβατους δρόμους. Μα πώς; Αφού δεν μπορούν
να σταθούν όρθιοι, χωρίς κάποιο στήριγμα...

298

Και ο άγιος πρέπει να έχει κάποιο υπόβαθρο, για να αγιάσει.

299

Όποιος δεν μπορεί να ζήσει σωστά την ελευθερία του, εξευτελίζει τον εαυτόν του.

300

Η προσποιητή λύπη, είναι μια αλαζονική λύπη.
Διότι θέλει μόνο, να ξεγελάσει τους άλλους.

301

Όταν διαρκώς αναβάλλουμε κάτι, δεν θέλουμε,
ή δεν μπορούμε, να το πράξουμε...

302

Για να γραφτούν τόσες σκέψεις, χρειάστηκε πολύ οδυνηρό, εσωτερικό σκάψιμο. Μέχρι που ξέσκισα τα σωθικά
μου.

303

Εκείνο που χτίζει η καρδιά, κάποτε η λογική το γκρεμίζει.
Διότι έρχονται σε αντίθεση...

304

Όποιος αντέχει τις βαριές σιωπές, γιγαντώνει.
Διότι δεν χάνει το χρόνο του, σε περιπτώ και ανούσια λόγια.

305

Χθες βράδυ, ονειρεύτηκα πως μ' αγαπούσες. Όμως μονάχα
τις Κυριακές, λένε, πως στέργουν τα όνειρα.
Και δεν ήταν Κυριακή...

306

Διχοτομήσαμε τη φιλία, να απλωθεί σε όλη την υφήλιο,
και να γιγαντώσει. Μα έτσι, την κατασπαράξαμε...

307

Εμείς μπαρκάραμε για ξένες πατρίδες. Τα σπίτια μας, έμειναν μόνα τους να θρηνούν το χαμό μας. Και μέσα
στις μαύρες νύχτες στοιχειώνουν τα δύστυχα και πονούν...

308

Η Ανάσταση των νεκρών δεν είναι εφικτή. Η ανάσταση όμως των ζώντων που αναζωπυρώνονται μέσα από τα
συντρίμμια του παρελθόντος, είναι πολύ οδυνηρή...

309

Η καλή μας η θέληση μάς επιβάλλει μια ιδανική προσέγγιση προσώπων ή γεγονότων. Τόσο που τελικά μας
παραποιεί
τη ζωή. Υποδουλώνοντάς μας στο πρέπει.

310

Κατανυκτικές οι ώρες, γεμάτες μαγεία. Η γοητεία του ονείρου με κρατάει ακόμα στη ζωή. Αν λείψουν τα όνειρα,
η ζωή μου θα είναι τελείως ανούσια.

311

Κάποτε και η σιγή, είναι φυγή. Διότι δεν θέλεις να πεις εκείνα που σε πόνεσαν βαθιά, σε κανέναν. Γι' αυτό απομακρύνεσαι διακριτικά, και σωπαίνεις.

312

Εμείς τα παιδιά του πολέμου, μεγαλώσαμε πλάι σε συντρίμμια με πολτοποιημένα όνειρα. Γι' αυτό η ανήκεστη θύμηση, καθιστά τις ψυχές μας ανάπηρες, ολοζώης.

313

Η ασύνορη θάλασσα, με την απεραντοσύνη του γαλάζιου,
μας ταξίδεψε στις ξενιτιές τα βάθη. Το ταξίδι μας
ατέρμονο. Γυρισμός δεν υπάρχει,
για την έρμη Διασπορά...

314

Όσο κι αν τα άσχημα λόγια, διαλύονται με τον καιρό,
το πλήγωμά τους μένει...

315

Ότι δεν το γνωρίζουμε, το ωραιοποιούμε.
Γι' αυτό κάποιοι αγαπάνε το θάνατο, και γίνονται αυτόχειρες.

316

Όταν αντιλαμβάνεσαι την κακία των άλλων,
μολύνεσαι λιγάκι κι εσύ. Διότι σταδιακά σε πονηρεύουν...

317

Εκτιμώντας τους άλλους,
πιστεύεις και αγαπάς ολόκληρο το Σύμπαν.

318

Κύκλος που γυρίζει η ζωή.
Και κάποτε η ρόδα της γυρνάει στα ίδια παλιά ίχνη.
Θέλοντας να αναστήσει ένα κομμάτι του εαυτού μας,
που έχει προ πολλού πεθάνει.

319

Αν το ίδιο άτομο αγαπήσει δύο φορές,
η έκφραση της αγάπης του εκδηλώνεται διαφορετικά.
Εξαρτάται βέβαια και από το πρόσωπο που αγαπάει.

320

Ο πόνος που μοιράζεται λιγοστεύει...
Αρκεί να υπάρχουν γύρω σου άνθρωποι με κατανόηση,
που σε αγαπούν.

321

Εμπλουτίστηκα με τους ανθρώπινους χαρακτήρες που γνώρισα.
Γεύτηκα τις χαρές τους, συναισθάνθηκα τις λύπες τους...

322

Χωρίς ψυχικά προτερήματα,
δεν εκτιμάς κανέναν και τίποτα!

323

Όλοι τώρα φοράνε προσωπεία.
Κι αν κανένας συμπεριφέρεται ακόμα με το αυθεντικό του πρόσωπο,
μέσα στο συνωπισμό τόσων αλλοπρόσαλλων προσώπων,
ούτε που το παίρνουμε για αληθινό...

324

Αγάπη κατά παραγγελία δεν υπάρχει.
Η φαντασία μάς ξεγελά με τους ιριδισμούς της,
και τις επιθυμίες της καρδιάς μας.

325

Όσα δάκρυα κι αν τρέξουν,
δεν μπορούν να ξεπλύνουν την ντροπή του πολέμου.

326

Τα εγκλήματα των ισχυρών έχουν βαθιές ρίζες.
Την παραμόρφωση του ανθρώπου που εκφυλίζει,
με τις ανίερες πράξεις του, το ανθρώπινο γένος.

327

Καλοσύνη! Μητέρα όλων των Αρετών...
Μονάχα με σωστά υποδείγματα διαιώνίζεται και πολλαπλασιάζεται η καλοσύνη...

328

Άλυτο πρόβλημα η ζωή. Που μόνο ο θάνατος το λύνει.
Διαλύοντάς μας σε εκείνο που ήμασταν προτού τη γέννησή μας.
Στην αιώνια φυλακή της ανυπαρξίας μας.

329

Τα γράμματα είναι μικρά σύμβολα εικόνων,
που αναπτύσσουν τη σκέψη μας, καθώς απεικονίζονται στη Μνήμη μας,
και μας καλλιεργούν με τα νοήματα και τα μηνύματά τους...

330

Η Τέχνη είναι η ανεμόσκαλα της ανάτασης.
Που την ανεβαίνεις με έκσταση ψυχής.
Αν δεν σε συντρίψουν βέβαια τα ξεροβόρια του βίου,
στα Τάρταρα του χαμού σου...

331

Στο παζάρι της ζωής, υπάρχουν πολλοί φυροί καρποί...

332

Πρέπει πολλά να απαρνηθείς για να ξανά ανακαλύψεις
τον αυθεντικό εαυτό σου. Που τον έχασες μέσα
στου Κόσμου την πολύβοη οχλοβοή...

333

Όλοι μας ξεγελαστήκαμε.

Δράστης η εξέλιξη της αλλοπρόσαλλης εποχής μας.

Η επικοινωνία μας εκμηδενίστηκε, στην παγκοσμιοποίηση.

Ζώντας μια εικονική ισότητα...

334

Τόσο κοντά, και τόσο ξένοι. Ο καθένας αστάκιστος

μέσα στο καλοσιδερωμένο του κουστούμι,

και τους άψογα ψυχρούς τρόπους του...

335

Μέσα στους τόσους άσπρους σταυρούς, της Πηγιάδας του Μελιγαλά,

υπάρχει ένας κόκκινος λεκές, που ακόμα μου πονά τη Μνήμη...

Είναι ο θάνατος της αθωότητας των παιδικών μου χρόνων...

336

Είναι η δολοφονημένη τρυφερή παιδική ηλικία,

που συνεχίζει να θυμάται τα απάνθρωπα τραγικά πεπραγμένα,

ενός στυγερού εμφύλιου πολέμου,

που ακόμα με καταρρακώνει, και με πονά.

337

Αχ, αυτή η θλίψη, τελικά θα με πνίξει...

Μου δηλητηριάζει σταδιακά όλη μου τη ζωή!

338

Και η μη επικοινωνία, είναι μια διαρκής απουσία, εν παρουσία.

Κοινώς έλλειψη συμμετοχής και συνύπαρξης,
στον κοινωνικό μας βίο.

339

Δεν είναι αρκετό μόνο, όταν αγαπάς τα ανθρώπινα όντα, να μην τα σκοτώνεις.

Η μεγάλη θυσία είναι, ακόμα κι όταν δεν τα αγαπάς,
να μην μπορείς να τα σκοτώσεις...

340

Οι εγκληματίες οπωσδήποτε έχουν νεκρό εσωτερικό κόσμο,

που θέλουν να νεκρώσουν οτιδήποτε άλλο
ζωντανό γύρω τους...

341

Από κάθε άνθρωπο, παραμένει ένας μικρός κόκκος,

μέσα στην αστρική σκόνη του Σύμπαντος...

Όλοι κάτι αφήνουμε πίσω μας.

Εναλλαγή ενέργειας και ύλης.

342

Θαυμάζω την Τέχνη, την παρρησία του λόγου!
Μα πιο πολύ θαυμάζω το Πνεύμα εκείνο που έμαθε να σκέπτεται
ανώτερα και λογικά, μέσα σε άθλιες συνθήκες
και τραγικές καταστάσεις...

343

Προτιμώ τη σιωπή σου, από τα σκληρά σου τα λόγια.
Τα λόγια είναι για να επικοινωνούμε, όχι να τραυματίζουμε,
ο ένας τον άλλο.

344

Το παρελθόν είναι μια μακρινή ανάμνηση, τόσο ξένη σε εμάς!
Διότι τώρα είμαστε διαφορετικοί άνθρωποι, από ότι υπήρξαμε.

345

Διαρκώς παλεύουμε να επιβιώσουμε.
Κι όσο χάνουμε έδαφος, τόσο πιο στυγερά πληγώνουμε τους γύρω μας.
Διότι θέλουμε να πονέσουν λίγο πιο πολύ, από εμάς.

346

Τα βιβλία μας είναι οι τάφοι,
που εκεί μέσα θάβεται ζωντανό το πνεύμα.

347

Η τροχιά του Ήλιου, είναι η τροχιά της αιωνιότητας.
Όσο ο Ήλιος έχει ζωή. Άρα και η αιωνιότητα εξαρτάται από τον Ήλιο...

348

Πιο πολύ η ανθρωπότητα υποφέρει από την αχαλίνωτη ελευθερία της,
παρά τη συντηρητική της υποταγή, στους νόμους και στις παραδόσεις.

349

Κάθε απογοήτευση μας ωριμάζει.
Εξαρτάται όμως από το χαρακτήρα μας και το βαθμό που πονέσαμε.

350

Βιασύνη και ευαισθησία δεν συμβαδίζουν.
Διότι ο ευαίσθητος είναι κάποτε και λιγάκι δειλός.

351

Φονικό το μαχαίρι της λογικής.
Σκοτώνει το συναίσθημα...

352

Η αληθινή ποίηση μοιάζει με πυροτέχνημα.
Συναρπάζει και συγκινεί το πνεύμα και την ψυχή!

353

Ο καθένας νιώθει τον πόνο ή τη χαρά από τη δική του οπτική γωνία.
Όλες οι χορδές του βιολιού δεν παίζουν τις ίδιες νότες...

354

Η πιο «φτηνή ποιότητα» είναι να καλλιεργείς σωστά
και ουσιαστικά τον εαυτόν σου. Όλα τα άλλα,
κοστίζουν πανάκριβα στις μέρες μας.

355

Λογική, χωρίς ηθική συναίσθηση και συνείδηση, είναι άλογη.

Όπως λόγου χάριν η λογική του παράλογου...

356

Μέσα στην ανωνυμία του πλήθους, εξουδετερώνεσαι.

357

Κάθε πληγή αφήνει το δικό της σημάδι...

Κάθε ζωή, έχει τον δικό της τον Άδη...

358

Τυχεροί οι νεκροί που αγαπήθηκαν και αγαπιούνται ακόμα,

πιο πολύ από κάποιους άτυχους ζωντανούς!

359

Το συμφέρον, πάντα βρίσκει τρόπους και κόλπα,

να φανεί, πως είναι ηθικό και δίκαιο...

360

Και η διαφήμιση, είναι ένα εύσχημο κόλπο, συμφέροντος.

361

Φτάνουμε σε λάθος συμπεράσματα,
από σαθρές και λανθασμένες ιδεολογίες...
Που συνήθως μας διαποτίζουν οι άλλοι...

362

Τα αποφθέγματα είναι επιθέματα, σε πολλαπλούς πόνους.
Διότι ο καθένας υποφέρει από διαφορετικές αιτίες και φθορές,
κατά τη διάρκεια του αβιώτου βίου...

363

Χωρίς τη σωστή κρίση και τη λογική,
δεν νοείσαι ολοκληρωμένος άνθρωπος. Διότι η σωστή κρίση και η λογική
καθορίζουν την αυθεντική ελευθερία του ατόμου...

364

Πολλά είναι τα αίτια που φτάνουμε σε λανθασμένα συμπεράσματα...
Όπως ο δισταγμός, ο φόβος, ο φθόνος, η μοχθηρία, η μικρότητα, ο εγωισμός,
η κακότητα και πολλά άλλα, που μας κάνουν να μην βλέπουμε καθαρά τα πρόσωπα,
και να παρερμηνεύουμε τα γεγονότα που μας περιβάλλουν...

365

Αλύτρωτη Αποδημία.
Πάντα μας αφήνεις αλύτρωτους...
Δέσμιοις στην ξενιτιά μας!

366

Ο θυμός είναι ανεμοστρόβιλος,
που στη μανία του καταποντίζει ακόμα και τη δικαιοσύνη.

367

Δικαιοσύνη είναι η λογική σκέψη και η σωστή κρίση,
χωρίς τις παρεμβάσεις και διασπάσεις,
άλλων εξωτερικών παραγόντων.

368

Κάποιους τους ενώνει η σιωπή.
Ενώ τα πολλά, και ανούσια λόγια, τους χωρίζουν...

369

Ελευθερία δεν σημαίνει αυθαιρεσία και ασυδοσία...
Έχει και η ελευθερία τα σύνορά της. Δεν μπορεί
να στερήσει την ελευθερία του άλλου.
Διότι τότε δεν είναι ελευθερία...

370

Η ελευθερία δεν δεσμεύει τους άλλους,
για να ξεσπαθώσει αυθαίρετα εκείνη...

371

Όταν βλέπεις τους άλλους να διασκεδάζουν, αισθάνεσαι πιο πολύ τη μοναξιά σου.

Αν και οι περισσότεροι διασκεδάζουν για να αποξεχάσουν τη λύπη τους...

372

Όλα τα αρχαία μας αγάλματα μιλούν για τη δόξα των παλιών καιρών.

Ενώ οι καλλιτέχνες της κάθε εποχής αγκομαχούν

στον επιούσιο της καθημερινότητας. Απαιτείται

πολύς μόχθος, για τα έργα Τέχνης...

373

Η έλλειψη πραγματικότητας συνήθως δημιουργεί τα όνειρα.

Κι εμείς ζούμε ονειρικά την ανυπόφορη ζωή μας,

μην και ομορφύνει λιγάκι ο Κόσμος μας.

Έτσι σταδιακά γινόμαστε ουτοπιστές!

374

Χωρίς τις ονειροφαντασιές η ζωή είναι τόσο πεζή.

Τόσο άδεια! Μόνο με κάθε νέο όνειρο αλλάζει υφή.

Έτσι μονάχα σπάζει η τρισάθλια στατικότητα...

375

Δεν μας πληγώνουν οι άλλοι. Μας ξεγελάει η κρίση μας,

που δεν ξεδιακρίνουμε από την αρχή καθαρά, το τι μας ταιριάζει...

376

Η δυστυχία μας, δεν πηγάζει από τους άλλους.

Αλλά από το δύσκολο και δύστροπο εαυτό μας...

Αλλά κανένας δεν τα βάζει με τον εαυτόν του.

377

Τρώμε για να ζήσουμε.

Αλλά τελικά το πολύ φαΐ, θα μας φάει...

378

Εθιστήκαμε πολύ από την τηλεόραση.

Η τηλεόραση έπνιξε το εξαίσιο άρωμα της απτής ανθρώπινης επικοινωνίας.

Όλα τώρα τα βλέπουμε μέσα από το ψυχρό, κρύο τζάμι της απόστασης.

Ή τις ιδιορρυθμίες κάποιου παραγωγού...

379

Ο χρόνος τρέχει με ταχύτητα,

προς την αιωνιότητα της ανυπαρξίας μας!

380

Το όνειρά μας, άλλοτε είναι οράματα που παραμορφώνουν την πραγματικότητα,

και άλλοτε είναι βαρκούλες ενάερες στις πολλαπλές φουρτούνες του βίου.

381

Η φαντασία όταν συγκρούεται με την πραγματικότητα,

την παραμορφώνει...

382

Στα πρόσωπα που αγαπάμε,
βρίσκουμε μέσα τους ένα ίχνος από τον εαυτό μας,
ή εκείνο που θα θέλαμε να είμαστε...

383

Η πραγματική αλήθεια της ζωής μας, είναι ο αμετάκλητος θάνατός μας.
Οι πιο πολλοί όμως δεν το σκέπτονται αυτό.
Ζώντας στη δίνη του εφήμερου σήμερα.

384

Οι περισσότεροι διαμαρτύρονται που γεννήθηκαν
χωρίς να ερωτηθούν, αν ήθελαν τη ζωή τους.
Κανένας όμως δεν θέλει να πεθάνει...
Κι αυτό είναι σχήμα οξύμωρο, όπως τόσα άλλα,
σε αυτόν τον περιβόητο Κόσμο μας...

385

Όταν συγκρούεσαι διαρκώς με το παρελθόν σου,
γκρεμίζονται και τα θεμέλια του μέλλοντος...

386

Όποιος αγαπάει τους κακούς,
δεν είναι πια και ο ίδιος καλός...

387

Η επίγεια ζωή για πολλούς, είναι ένας τόπος πολύ πικρός.
Ματαιότητας και οδύνης! Και για άλλους πανηγύρι,
με παλιάτσους, που την διασκεδάζουν...

388

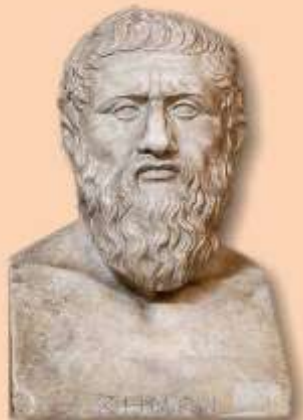
Είναι πολύ οδυνηρό, όταν κάνεις συνεχώς υποχωρήσεις,
για να συνυπάρξεις με το εγωιστικό εσύ του άλλου.
Έτσι σπαταλάς μάταια τον εαυτόν σου, χωρίς ουδένα αντίκρισμα.
Από τέτοια συναπαντήματα, πάντα βγαίνεις χαμένος.

389

Το χέρι δεν διαλέγει τις λέξεις που γράφουμε.
Τις λέξεις τις υπαγορεύουν ο νους και η καρδιά.
Όσο πιο καλά συνεννοούνται αυτά τα δύο,
τόσο πιο επιτυχημένη η έκφρασή μας.

390

Όποιος δεν φοβάται τον θάνατο, δεν γλιτώνει βέβαια από αυτόν.
Ελευθερώνεται όμως, από το άγχος του θανάτου!

391

Υπάρχουν πολλών ειδών διακορεύσεις... Όπως οι διακορεύσεις συνειδήσεων.

Η διακόρευση του άσπιλου χαρτιού.

Ή η διακόρευση της άσπιλης νεότητας!

392

Όταν περιμένεις κάποια απάντηση, και δεν έρχεται,

η σιωπή είναι λεπίδα, που σε ξεσκίζει.

393

Ο κάθε άνθρωπος αποτελεί ένα μικρό σύμπαν,

που με το θάνατό του, ενώνεται με την απεραντοσύνη...

394

Όσοι θεωρούν τους άλλους μικρούς και τιποτένιους,

τέτοιοι είναι οι ίδιοι.

395

Πολύτιμο κεφάλαιο ο χρόνος!

Άλλοι τον ξοδεύουν απερίσκεπτα,

και άλλοι με πολλή τσιγκουνιά.

396

Το κάθε σπίτι έχει το κλειδί του.

Ο κάθε άνθρωπος έχει την πληγή του.

397

Ακόμα και πολιτιστικά αντιμάχονται οι άνθρωποι.
Όλοι οι μορφωμένοι, δεν είναι πνευματικά και ψυχικά καλλιεργημένοι.

Γι' αυτό αρχίζουν τα πάθη και τα μίση,
που εξοστρακίζουν τη νηφαλιότητα του νου,
και συντρίβουν την ευαισθησία της ψυχής.

398

Κι αυτές οι αναμνήσεις μας, μας καίνε.
Κι ας είναι από χρόνια νεκρές.
Ίσως επειδή οι ίδιες δεν θα ξαναυπάρξουν ποτέ.
Ενώ εμείς ακόμα ζούμε, και τις θυμόμαστε...

399

Πολλοί άνθρωποι, όχι πως δεν αγαπούν, αλλά δεν γνωρίζουν πώς να εκφράσουν σωστά την αγάπη τους.
Γι' αυτό και τελικά την χάνουν. Και μένουν μόνοι...

400

Όλες οι ημέρες είναι σημαντικές, ακόμα και οι πιο άδειες...
Αφού κι αυτές μας κρατάνε στη Ζωή.

401

Η ίδια αλήθεια αλλάζει από άτομο σε άτομο.
Εξαρτάται από το τι πιστεύει για αληθινό ο καθένας.

402

Εκτιμάς πιο πολύ το σπιτίσιο φαγητό, όταν βαρυστομαχιάσεις
στις απομιμήσεις των φαστφουντάδικων,
της φτηνής, και πρόχειρης, διατροφής.

403

Όσο πλούσια κι αν είναι τα όνειρά μας, είναι ξυπόλυτα.
Γι' αυτό είναι άυλα και αθόρυβα για τους άλλους.

404

Η μόρφωση αποκτάται με τη σπουδή.
Ενώ ο καλός χαρακτήρας είναι έμφυτος, αν και σε κάποιο βαθμό
εξαρτάται από την ηθική καλλιέργεια εκάστου ατόμου,
και του περιβάλλοντός του.

405

Η μεγαλύτερη πλάνη, είναι η παραμόρφωση της αλήθειας!

406

Και ο φόβος είναι ένα συναίσθημα, που δεν καλλιεργήθηκε σωστά.
Διότι κάποιοι, ή κάτι, μας έκοψαν τα φτερά...

407

Όταν χάσεις την αγάπη, δεν φοβάσαι πλέον, να μην σου φύγει.

Η έλλειψή της σε εξοικειώνει με την ωμή πραγματικότητα...

Και προσγειώνεσαι, έστω και ανώμαλα.

408

Δεν πρέπει να κρίνεται κάποιος από εκείνα που φοράει.

Διότι απλώς αγοράζει ότι διατίθενται στην αγορά.

Ιδιαίτερα όταν δεν έχει το χρήμα για να επιλέξει,

ότι ακριβώς του ταιριάζει.

409

Ο χρόνος είναι ο άσπλαχνος τεχνίτης, που σμιλεύει άστοργα τα πρόσωπά μας.

Σε σημείο που τα κάνει τελείως αγνώριστα...

410

Ο γνωμικός λόγος έχει συντομία, αυτοτέλεια, εναλλαγή, και αιχμηρή κρίση.

Το θέμα, για το οποίο γίνεται λόγος, μοιάζει σαν ένα αστέρι που πέφτει.

Αφήνοντας μια στιγμιαία λάμψη, στη μνήμη μας!

411

Ο πόνος και ο στεναγμός, σαν κουκουβάγιας νότα,

ακούγονται στην ερημιά, σαν σβήνουνε τα φώτα...

412

Πύρινα τα κηρύγματα κάποιων κληρικών. Χωρίς ουδεμία αγάπη και ανθρωπιά.

Που απονεκρώνουν τις άδολες ψυχές των πιστών.

413

Ότι δεν μπορείς να το κατανοήσεις, το σκοτώνεις.
Δολοφονείς ακόμα κι ένα ποίημα, όταν δεν μπορείς να κατανοήσεις την ομορφιά του.

414

Η νύχτα με το πηχτό, μαύρο σκοτάδι της, πενθεί τη φωτεινή μέρα που πέρασε,
και δεν θα ξαναγυρίσει πίσω, ποτέ πια...

415

Το καλό ποίημα είναι σαν το σιντριβάνι. Η κάθε του λέξη,
είναι σταγόνα δροσιάς στην ψυχή...

416

Και η ζωή είναι ένα ποίημα, που οι περισσότεροι δεν το κατανοούν πλήρως.
Πνιγήκαμε όλοι στους συμβολισμούς...

417

Οι κακές επιλογές της ζωής μας, είναι σαν ένα λαχείο,
που το πετάξαμε προτού την κλήρωση...

418

Η ερειπωμένη καρδιά, μοιάζει με άδειο κάστρο,
που ο αγέρας το φυσά και ο λυγμός το λιώνει.
Και το στοιχειώνει...

419

Όποιος παρατηρεί και ερευνά, σκέπτεται.

Και στόχος του στοχαστή, είναι να επιλύσει τα φαινόμενα της ζωής,
που τον περιβάλλουν: βιωματικά, υπαρξιακά, ιδεολογικά, γήινα, ή μεταφυσικά.

420

Πρέπει να έχεις τη δύναμη να αρνηθείς στον εαυτόν σου,
ακόμα κι αυτά που σου αρέσουν, αν βέβαια είναι βλαβερά.

421

Άλλο τι θέλουμε να βλέπουν οι άλλοι σε εμάς,
κι άλλο τι μπορούν να ξεδιακρίνουν εκείνοι.
Ο καθένας έχει τη δική του ιδιαίζουσα οπτική γωνία.

422

Μέσα στους δρόμους της ζωής οδοιπορώ πικρά.
Χωρίς ούτε ένα φίλο γκαρδιακό.
Μόνο ένα σάκο κουβαλώ στον ώμο με βαριά οράματα.
Που αντί να με σηκώνουν ψηλά, με βουλιάζουν,
στη λύπη της εκάστοτε απογοήτευσης...

423

Στατική η συν-ομιλία μας με τους άλλους.
Χωρίς την ουσιαστική επικοινωνία!
Τα πολλά λόγια, είναι κάποτε τόσο ανούσια...

424

Ο στοχαστής υφαίνει το θέμα του με λέξεις
και πνευματική διαύγεια. Ο πετυχημένος γνωμικός λόγος,
είναι σύζευξη σκέψης, και καρδιάς!

425

Εμπειρία γίνεται ακόμα και μια σκέψη μας,
που δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ.
Αρκεί να καταγραφεί στο νου.

426

Όσοι αγαπούν παθολογικά την ομορφιά, τους λείπει...
Ή είναι θύματα της άπιαστης τελειότητας...!
Που τελικά τους καταστρέφει τη ζωή.

427

Ποτάμι η λύπη μέσα μου, και με πνίγει.
Και οι πνιγμοί είναι πολλοί!
Και απανωτοί!

428

Μην έχεις την εντύπωση, πως με ξεγελάς.
Όχι. Δεν μου φτιάχνεις τη ζωή μου. Μου τη χαλάς.
Αφού ότι μου αρέσει, δεν με αφήνεις ποτέ να το κάνω.
Κι αυτό λέγεται καταπίεση!

429

Τα ρολόγια μάς ρυθμίζουν το χρόνο.
Λες κι εμείς είμαστε απορρίμματα άχρηστα,
στο περιθώριο του βίου.
Και τίποτα άλλο!

430

Ερήμωσε ο τόπος, χωρίς τα όνειρα.
Τι να τον κάνεις πια τον Κόσμο;
Μέσα σ' αυτό το ασύδοτο χάος, που χάνεσαι...

431

Παντού κακία και δολιοφθορά. Ποιον να πιστέψεις;
Τόσο, που όλα γύρω σου γίνονται περιττά...

432

Δεν σε αγαπάει αληθινά, εκείνος που δεν σου συγχωρεί ποτέ,
κάτι μικρό, και ασήμαντο...

433

Η αυτοκριτική σου είναι το τιμόνι της ζωής σου,
στο καθημερινό εναγώνιο ταξίδι σου.

434

Όλοι αγαπάμε τόσο πολύ την ελευθερία μας,
που χωρίς εγκράτεια, την χάνουμε...

435

Δεν είμαστε οι ιδανικότεροι των θνητών.
Είμαστε ακριβώς εκείνο που εκφράζουμε στους άλλους.
Εκτός βέβαια και δεν μας κατανοούν, ή έχουμε
διαφορετική συχνότητα σκέψης, από αυτούς.

436

Γλυκό το όνειρο. Τόσο γλυκό, που δεν θα γίνει ποτέ πραγματικότητα.
Ή και αν γίνει, θα μας πικράνει.

437

Εξαρτάται ποιος σε κρίνει.
Ένας εγωιστής υποβιβάζει εσένα, για να ανεβεί εκείνος...

438

Αν πραγματικά αγαπάς τα παιδιά σου, ή τους φίλους σου,
τους αγαπάς όπως ακριβώς είναι. Ένα μικρό ελάττωμα,
δεν μικραίνει την αγάπη σου.

439

Όλα τα μάτια δεν βλέπουν με τον ίδιο τρόπο τους ανθρώπους.
Άσε που κι αυτό εξαρτάται κι από την όραση που διαθέτουμε...

440

Μεθάμε με το ηδύποτο ποτό της ελευθερίας μας,
και σκλαβωνόμαστε ανεξέλεγκτα στις κακές μας έξεις.

441

Νέα μου! Δεν γλεντάς τη ζωή σου με τους εκάστοτε εραστές σου.

Φθείρεις τον εαυτόν σου, και την ψυχή σου, μαζί τους...

Μαζί τους φθείρεσαι και γερνάς...

442

Συνήθως αγαπάμε περισσότερο, τους ανθρώπους που έχουν πλέον απέλθει,

από τη ζωή μας. Ίσως επειδή δεν θα μας βλάψουν ποτέ πια.

443

Άλλο ευαισθησία, κι άλλο δειλία. Κι εγώ νόμιζα τον εαυτό μου για δειλό.

Μέχρι που κατανόησα, πως είχα κάνει, κάποιο ευαίσθητο λάθος...

444

Αργά τώρα πια για τα γαλάζια χρώματα, και τα ιερά μας χώματα.

Όλα κάηκαν στον λίβα της Αποδημίας μας.

Και στη φθορά του χρόνου, που χάθηκε μαζί μας...

445

Σε κάποιους, μόνο οι υψηλές γνωριμίες τούς δίνουν υπόσταση.

Για αυτό σφηνώνονται κοντά τους, σαν τα στρείδια...

446

Η κάθε μέρα κάτι μας μαθαίνει. Σκέψου τόσες ημέρες ζωής,

και πόσα επώδυνα θα πρέπει ακόμα να μάθουμε...

447

Στους μικρόψυχους δεν υπάρχουν οι απέραντοι ορίζοντες

της καλοσύνης, ούτε της συγχώρεσης...

448

Η διαίσθηση είναι η λεπτή ευαισθησία του ατόμου,
από την βαθιά καλλιέργεια της ψυχής του,
και την ωριμότητα της σκέψης του.

449

Τελευταία χαίρομαι στις κηδείες, και λυπάμαι στους γάμους.
Όχι διότι είμαι κακιά. Αλλά όλα τα βάσανα τελειώνουν με το θάνατο.
Ενώ πάρα πολλά αρχίζουν στις μέρες μας, με τον γάμο...

450

Αυτός ο ποιητής, θυσίασε όλη του τη ζωή, στην Ποίηση.
Ούτε παιδιά, ούτε εγγόνια γαλούχησε. Γαλούχησε όμως
ολόκληρες γενιές της Ελλάδας με την Τέχνη του,
και τις εκλεκτικές του δημιουργίες!

451

Πάντα νομίζουμε, πως τη ζωή μας την αρχίζουμε σωστά.
Για να γευτούμε, την πικρή ήττα του τέλους!

452

Χαμένοι, ή κερδισμένοι, όλοι αθλητές στο στίβο της ζωής.
Ισότιμοι και ισοβάθμιοι, με έπαθλο το θάνατο!

453

Κάποιες βαριές πίκρες, μάς έφτιαξαν τους ανθρώπους που γίναμε.

Τόσο βαριές, που δεν μπορούμε, ούτε να τις ξεχάσουμε.

454

Το κεφάλι σου, είναι το μόνο κεφάλαιο, που έχεις για τη ζωή.

Αρκεί να το χρησιμοποιήσεις σωστά και τίμια.

Μόνο τότε θα προοδεύσεις. Άνθρωπε!

455

Οι δικοί σου σε στηρίζουν αφάνταστα.

Κι αυτό το κατανοείς, όταν τελικά τους έχεις χάσει...

456

Ο φανατισμός κάνει πιο πολύ κακό, από το καλό,

που θέλει να εξυπηρετήσει...

457

Ταξιδευτής ο άνθρωπος.

Διαρκώς ταξιδεύει επάνω στο όνειρο που λέγεται ζωή!

458

Η ευτυχία είναι ανάλαφρη. Μας διώχνει από τη Γη.

Για αυτό δεν μας κατανοούν οι γύρω μας, όταν πλέουμε σε πελάγη ευτυχίας,

και φτερουγίζουμε στο άπειρο χάος των ονείρων μας.

459

Υπάρχουν λύπες ανιαρές, και χαρές ανούσιες.

Όταν φυσικά δεν είναι δικές σου...

460

Σταφιδιασμένο χέρι δίπλα μου στο τρένο.
Κι εγώ όπου και να 'ναι φτάνω το αλώνι του καυτού Ήλιου.
Στο μαράγκιασμα της ζωής.

461

Μέσα σε τούτα τα βαγόνια είδα τον άνθρωπο, και τη ζωή,
από μια άλλη διάσταση... Κουραστικό, επίμοχθο ταξίδι.
Τόσο που μου στέρεψε τη διάθεση να ζήσω...

462

Μόνη. Απέραντα μόνη. Ο Κόσμος όλος μια απέραντη ερήμωση.
Κι εγώ μέσα σε αυτήν την ασφυκτική ερημιά, φοβάμαι να ζήσω...

463

Μας φοβίζει τόσο πολύ ένας νεκρός άνθρωπος.
Ενώ δεν θα έπρεπε. Τους ζωντανούς πρέπει να φοβόμαστε...

464

Στις μέρες μας έχουν γίνει πολλά θαύματα στην επιστήμη.
Θαύματα που τα βοηθάει λίγο και ο Θεός. Δίνοντας
τις κατάλληλες δυνατότητες στους ανθρώπους,
που αφιέρωσαν τη ζωή τους,
για τον συνάνθρωπο.

465

Κι αυτός ακόμα ο άθεος Νίτσε, ζήλεψε την παντοδυναμία του Θεού...
Αν πίστευε στον Θεό, ίσως και θα ήταν ο μεγαλύτερος φιλόσοφος των αιώνων...

466

Είσαι πυρήνας θέλησης. Που όπως πας, θα καείς,
από την ίδια σου τη φλόγα...

467

Ο θάνατος μάς απογυμνώνει από τη σάρκα μας.
Η αιώνια ζωή συνεχίζεται άυλη, μονάχα με την ψυχή μας.

468

Η αθανασία και μόνο του Θεού, αποκαλύπτει
την μηδαμινότητα όλων των θνητών ανθρώπων.
Αλλά πόσοι έχουν τη δύναμη να το πιστέψουν;

469

Όποιος έχει βάρη στη συνείδησή του,
αυτό και μόνο αποδεικνύει ότι έχει συνείδηση...

470

Και η πολλή θερμότητα αισθημάτων, ασφυξία είναι.
Και μέσα στην ασφυξία δεν μπορείς να ζήσεις φυσιολογικά...

471

Ο Θεός έφτιαξε τον Πλανήτη Γη. Μα οι θνητοί άνθρωποι τον χαίρονται.
Εκδιώκοντας με την αχαριστία τους, το Θεό από τη Γη Του!

472

Οι λύπες είναι το μαστίγιο της ζωής, που μας πληγώνουν αλύπητα, καθημερινά.
Τόσο που δεν χαιρόμαστε άλλο, την απλή ζωή μας...

473

Τι να πρωτοπιστέψεις για αλήθεια;
Διότι η αλήθεια του καθενός, δεν εφάπτεται ακριβώς με τις αλήθειες των άλλων.

474

Ακόμα και το μίσος μάς δένει.
Διότι αν δεν με μισούσες θα ήσουν ελεύθερος από εμένα.
Αφού ούτε θα υπήρχα στη συνείδησή σου, για να με μισείς.

475

Μας παρεξηγούν οι άλλοι με τα φερσίματά μας.
Κανένας όμως δεν μπορεί να καταλάβει, τι είναι αυτό που μας ενοχλεί.

476

Φόραγε συχνά τριαντάφυλλο στο πέτο.
Μα έτσι κάρφωνε την καρδιά του, με αγκάθια. Και την μάτωνε...
Όλοι όμως κοίταζαν το τριαντάφυλλο. Γι' αυτό το φορούσε...
Να κρύψει το μάτωμα...

477

Τώρα που έχουμε λεφτά να αγοράσουμε βαριά μαχαιροπίρουνα,
έχουμε αρθρικά, και δεν μπορούμε,
ούτε να τα σηκώσουμε...

478

Όμορφη η Φύση γύρω μας.
Μονάχα που εμείς αποθαυμάζουμε
την προσωπική μας ομορφιά εις βάρος της Φύσης.
Με τα χημικά απόβλητα της καθημερινής μας κοκεταρίας.

479

Ο πατέρας του δεν πέθανε.
Αλλά για το γιο του είναι από χρόνια νεκρός.
Από τότε που χώρισε τη μητέρα του.
Όταν η οικογένειά του, έμεινε ορφανή από πατέρα.

480

Και το ωραίο, κομψό ντύσιμο, είναι Τέχνη.
Που αν δεν έχεις λεφτά, δεν μπορείς να το αποκτήσεις...
Ακόμα κι αν έχεις καλό γούστο.

481

Τα οικιακά μας ζώα σήμερα, ζουν καλύτερα από μερικούς ανθρώπους.
Και φυσικά αγαπιούνται περισσότερο.

482

Βαριά κρυστάλλινα βάζα, στολίζουν το σαλόνι.
Αδειανά όμως. Χωρίς τα λουλούδια της χαράς,
και τα πράσινα φύλλα της ελπίδας...

483

Η λύπη που δεν έγινε κλάμα από εγωισμό, στοιχειώνει
στην ψυχή του ανθρώπου, και σταδιακά τον λιώνει...

484

Η ευτυχία μοιάζει με πεταλούδα,
που στο ελαφρότατο άγγισμά της,
της τσαλακώνουμε τα φτερά.

485

Όταν πεθαίνουν τα όνειρά μας πονάμε απέραντα μόνοι!
Διότι δεν έρχεται κανένας στην κηδεία τους,
για να μας δώσει παρηγοριά!

486

Η μεγαλύτερη απογοήτευση στη ζωή μας,
είναι τα αγνά μας όνειρα, που αστοχήσανε...
Από τις ονειροφαντασίες μας, ή την αλόγιστη κρίση μας.

487

Οι ίσκιοι χορεύουν απ' το αεράκι, στο φως!
Και το ανίδεο γατάκι προσπαθεί να τους πιάσει...

488

Δύο ερωτευμένες τρυγόνες στον κήπο, διαλαλούν με αγάπη,
πως δεν εκφυλίστηκε ολόκληρη η ζωή του Πλανήτη μας.
Ας είναι καλά τα ζώα, και τα πουλιά...

489

Οι πλούσιοι διαρκώς ανανεώνουν το ντεκόρ γύρω τους,
για να μην πλήττουν. Ενώ οι φτωχοί, ανανεώνουν
τα όνειρά τους, για να ζήσουν...

490

Κάθε πρωί η Φύση αγνή, σαν νεογέννητη παιδούλα.
Κι εμείς οι αλόγιστοι όλη την ημέρα,
άσπλαχνα την κατασπιλώνουμε...

491

Η καταναλωτική εποχή μας καθημερινά μας φθείρει ανεπανόρθωτα,
το πιο αγνό υλικό. Την ανθρωπιά μας!

492

Και η αχίλλειος πτέρνα του καθενός,
δείχνει στην πραγματικότητα το τι πιστεύει...

493

Εκεί που σταματάει η ζωή, αρχίζει ο θάνατος.
Και κανένας δεν γνωρίζει, τι υπάρχει πέρα από αυτόν...

494

Εικονική φίλη... Η κακία σου έπεσε βαριά επάνω μου,
και με τραυμάτισε σοβαρά. Τόσο, που δεν μπορώ
να πιστέψω πια άλλο σε φίλιες...

495

Είμαστε το πείραμα του Θεού, στα χαλύβδινα χέρια της ζωής!
Μέχρι να εξατμισθεί σταδιακά ολόκληρη η ύπαρξή μας...

496

Απολειφάδι και η αγάπη! Που τα δάκρυα τη λιώνουν.
Γι' αυτό πρέπει να αγαπάμε χαρούμενα...

497

Στη μοναξιά μου, επικοινωνώ με τους αγαπημένους μου νεκρούς.
Έτσι δεν αισθάνομαι ποτέ, εντελώς μόνη.

498

Στιγμές οι ώρες.
Τα χρόνια γλιστρούν και φεύγουν, μακριά μας και χάνονται.
Αλήθεια, πώς κύλησε και χάθηκε στο άπειρο, ολόκληρη η ζωή μας;
Και ούτε το καταλάβαμε, από τα πολλά που είχαμε να κάνουμε...

499

Η σιωπή με έμαθε να επικοινωνώ καλύτερα με τους γύρω μου.

Διότι αν μιλούσαμε διαρκώς, θα διαφωνούσαμε.

Έτσι κατανόησα το χρυσάφι, που κρύβει η σιωπή!

500

Και το ταξίδι έγινε προβληματικό στις μέρες μας.

Φοβάσαι να ταξιδέψεις ακόμα και με το τρένο.

Διότι δεν ξέρεις αν ο διπλανός σου έχει πάρει ναρκωτικά.

Ή είναι τρομοκράτης...

501

Κενή σελίδα η ζωή μας.

Έχουμε τόσα πολλά τετριμμένα καθημερινά,

που μας άδειασαν από κάθε ανθρώπινη ουσία.

502

Ευτυχία δεν είναι τα υλικά αγαθά.

Αλλά οι ανάγκες της επιβίωσης,

κάποτε μας εξαναγκάζουν να εξαρτώμεθα από αυτά...

503

Η εικόνα ψεύτικη! Η μπογιά σκεπάζει τα άσπρα μαλλιά.

Ένα στανικό χαμόγελο καλύπτει τη λύπη.

Αντί να σε λυπούνται, σε φθονούν κιόλας...

Πόσο δυνατός πρέπει νά 'σαι, για να ξεγελάς,

ακόμα και τον εαυτόν σου...

504

Ο καθένας από εμάς έχει διαφορετική αντίληψη του Κόσμου,
σύμφωνα με τη δυνατότητά του, στο τι μπορεί να διακρίνει,
και στο πώς σκέπτεται.

505

Η συγχώρεση είναι η νηνεμία της ψυχής.
Ευλογημένοι όλοι εκείνοι που μπορούν και συγχωρούν!

506

Η αγριεμένη θάλασσα πολλούς τους γοητεύει.
Αλλά πόσους δεν πνίγει το μανιασμένο της κύμα...

507

Εγκλωβίζουμε τις σκέψεις μας μέσα στα βιβλία.
Έτσι όμως δημιουργούμε τη δυνατότητα
να τις διαβάσουν και κάποιοι άλλοι.
Που θα γίνουν κτήμα τους εσαεί...

508

Όλοι οι κόπτοι μας χαμένη ενέργεια,
στις αλλεπάλληλες εξανεμίσεις της προσφοράς!
Και κάποτε της ύπουλης εκμετάλλευσης...

509

Ό,τι μας αγγίζει μας πληγώνει.

Και η πνευματική συγκίνηση, ένα εξουθενωτικό πλήγωμα...

510

Ο Κόσμος, η φύση, εγώ, και η σιωπή.

Όλα μαζί είναι ένα άλυτο αίνιγμα!

511

Όποιον διαπερνά το φως της Τέχνης, εξαϋλώνεται...

Θυσία όλη μας η ζωή, για τη θεία δημιουργία!

512

Ακόμα και ο ίσκιος της Αγάπης, μας ζεσταίνει.

Αρκεί να είναι αληθινή!

513

Το χρονικό της Μετανάστευσης αναδύεται μέσα από τις λογοτεχνικές μας αναφορές,

και τις πνευματικές μας ανησυχίες, που τις αφήνουμε πίσω μας προς γνώση

των επερχόμενων γενεών. Κληροδοτώντας το στίγμα,

και την αγωνία, της Αποδημίας μας!

514

Πώς να συμβιβαστείς με όλα τα πικρά και τα ασυμβίβαστα

της Ζήσης; Πρέπει να είσαι εύκαμπτος και ευλύγιστος,

όχι στο κορμί, αλλά στις απόψεις σου, για να επιζήσεις.

515

Όλα τα μυστικά της ύπαρξης αποκαλύπτονται στους νεκρούς.
Αλλά οι νεκροί, δεν έχουν μνήμη, ούτε ανάγκη από τα μυστικά του Υπερπέραν!
Αυτά απασχολούν μονάχα τους ζωντανούς...

516

Ό,τι σου γεμίζει τη ζωή με χρυσοῦφанта οράματα, κράτησέ το σφιχτά κοντά σου.
Αυτή η δυναμογόνα αγάπη σε κρατάει ακόμα στη ζωή.

517

Τα λουλούδια στον κήπο ερωτεύονται τα αστέρια, και ριγούν.
Θα είναι τυχερά αν η νύχτα δεν θα έχει συννεφιά,
να τα ξαναδούν προτού φυλλορροήσουν...
Η ευτυχία, κρατάει ελάχιστα, και κατρακυλά
στην άβυσσο της απεραντοσύνης...

518

Η ζωή είναι θείο δώρο! Αυτή είναι η υπέρτατη δύναμη,
που σε κάνει να θέλεις να ζήσεις!

519

Κάθε μικρό φυλλαράκι που πέφτει από το δέντρο, θρηνεί...
Η λύπη του γίνεται χώμα, με νέα συστατικά,
για τη διατροφή της μάνας Γης!

520

Πόσος μάταιος κόπος...! Σπαταλήσαμε όλη μας τη δύναμη
σε άχρηστα πράγματα, ή γεγονότα... Και κάποτε
σε σαθρούς και αναίσθητους ανθρώπους...

521

Όταν δεν βλέπεις κάτι, δεν σε πειράζει.
Γι' αυτό η φυγή, είναι κάποτε η σωτηρία σου.
Η απόσταση σου εξιδανικεύει ακόμα και τη λύπη σου...

522

Όλοι παίρνουμε το βάρος της ζωής μας στα χέρια μας.
Εκτός από τους ανεύθυνους...

523

Κάθε σκέψη μας, λουλουδάκι.
Που ο σπόρος του, διαιωνίζει έναν άλλον.

524

Και η εθελόντρια έχει την ανάγκη των μελών της κοινότητας που φροντίζει.
Διότι αν δεν υπήρχαν αναξιοπαθούντες,
η ενέργεια της καλής της θέλησης,
θα πήγαινε χαμένη...

525

Και ο πόνος μας ωκεανός, που μας πνίγει.
Ατεμάχιστη η θλίψη, μας κρατά ναυαγούς στου πόνου μας τη δίνη,
που μας τη δίνει, με πολλή οδύνη...

526

Κοινά, χιλιοειπωμένα λόγια...

Ψεύτικα! Κι όμως σας έχουμε τόσο ανάγκη!

Η έλλειψή σας μας πληγώνει τη ζωή.

Μας σέρνει βαριά στις μοναξιάς τα απύθμενα βάθη.

Και μας φαρμακώνει τη ζωή.

527

Η σιωπή είναι χιόνι, που δε λιώνει,

και μας παγώνει σταδιακά τη ζωή.

528

Επιτέλους, μου ομολόγησες εκείνο που γνώριζα από χρόνια.

Πως στην καρδιά σου δεν υπάρχει αγάπη για τίποτα!

529

Τα έγκατα της ψυχής φωτίζονται από τη Δημιουργία.

Αυτό είναι το αληθινό θαύμα της Τέχνης.

Που σου δίνει τη δύναμη να ζήσεις.

530

Είμαι μια μικρή, ελάχιστη σταγόνα, στον άπειρο Κόσμο

του Σύμπαντος. Που ποτίζω το δέντρο της ζωής,

με δημιουργία...

531

Ένα καλό βιβλίο, δεν φτάνει μόνο να το διαβάσεις.
Πάνω από όλα πρέπει, και να το στοχαστείς!

532

Μέσα από το θαμπό καθρέφτη του Χρόνου,
ακόμα και τα λάθη μας, ξεθωριάζουν...
Η Μνήμη μας σταδιακά ατροφεί...

533

Δεν υπάρχουν πλέον διάλογοι. Μόνο τραγικοί μονόλογοι.
Ο καθένας ακούει μονάχα τον εαυτόν του...
Επικοινωνία μηδέν, με τον συνάνθρωπο δίπλα μας.

534

Τα λάθη μας, μας έφτιαξαν αυτούς που είμαστε.
Όλοι δεν διαπράττουμε τα ίδια λάθη.
Γ' αυτό κι είμαστε διαφορετικοί.

535

Διχασμένη ακόμα και η Μνήμη μας. Για εκείνα που κάναμε,
και για εκείνα που δεν τολμήσαμε να τα αγγίξουμε ποτέ...

536

Ανάλογα με τον ψυχικό σου κόσμο, και την ιδιοσυγκρασία σου,
επιλέγει η Μνήμη σου, το τι θυμάσαι...

537

Η ζωή είναι πάρα πολύ όμορφη!
Αρκεί να μπορούμε να αποβάλουμε τις πικρόχολες στιγμές της...

538

Γηρατειά; Μια πολύ σοβαρή αρρώστια,
που δεν γιατρεύεται με τίποτα...

539

Απάνεμο λιμάνι η τέταρτη ηλικία.
Από εκεί θα σαλπάρουμε, για τον άυλο ωκεανό
της Απεραντοσύνης...

540

Η μουσική είναι ίαση της ψυχής, από τις αλγεινές
πίκρες του βίου.

541

Ο αληθινός λόγος είναι το κλειδί της σωστής επικοινωνίας.
Τυχεροί όσοι ένωσαν την τίμια φιλία!

542

Ότι είπαμε χθες, είναι χαμένο για πάντα, αν δεν καταγραφεί.
Ότι κάναμε όμως, θα μας ακολουθάει σε όλη μας τη ζωή...

543

Περνάει ο καιρός. Κυλάει ο Χρόνος.
Κι εμείς βλέπουμε από άλλη διάσταση τη ζωή.
Διαφορετική θέαση του Κόσμου, μέσα από τα έμπειρα μάτια μας...

544

Τα λουλούδια σου είδαν όλη την πικρή μου λύπη.
Κι εσύ δεν μάντεψες ποτέ, πόσο, μα πόσο μου λείπεις...

545

Μόνο ένας καλός και ηθικός λόγος,
εκπολιτίζει τον άνθρωπο, και καλλιεργεί την ψυχή.

546

Η ευγένεια των αισθημάτων, και η σωστή επιλογή των λέξεων,
διαμορφώνουν τους σωστούς χαρακτήρες των ανθρώπων.
Ιδιαίτερα τις εύπλαστες ψυχές των παιδιών.

547

Οι κοινοί πόνοι κάποτε ένωναν τους ανθρώπους.
Στις μέρες μας οι πόνοι μάς κάνουν τρομοκράτες.
Θέλοντας να πονέσουν όσο πιο πολλοί άνθρωποι γύρω μας.
Ο ατομικισμός στο έπακρο...

548

Γίναμε τόσο ελεύθεροι!
Θύματα της ίδιας μας της ελευθερίας...

549

Η απόλυτη ελευθερία, χωρίς σωστή κρίση και ευθύνη,
μάς παραλλάζει την αρχική μας πορεία...

550

Δεν φοβάσαι να χάσεις τίποτα πια,
αφού όλα τα έχεις χάσει.

551

Μονάχα όταν είσαι καλοκάγαθος, και πονετικός,
οι θλίψεις των άλλων, γίνονται και θλίψεις δικές σου...

552

Χάνουμε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής μας υποφέροντας.
Ακόμα και η Μνήμη μάς πληγώνει.
Όχι μόνο για αυτά που κάναμε.
Αλλά και για εκείνα που δεν
τα επιχειρήσαμε ποτέ...

553

Καμιά χυδαιότητα δεν μπορεί να σου σπιλώσει την ψυχή,
αν δεν είσαι χυδαίος. Εκτός βέβαια και δεν έχεις ψυχή.

554

Όποιος περιμένει χρόνια κάτι να 'ρθει,
όταν θα φτάσει δεν το αναγνωρίζει...
Ο χρόνος αλλάζει σε όλους μας μορφή,
ακόμα και στο πώς ονειρευόμαστε.

555

Υπάρχουν μέρες που ξημερώνουν χωρίς δροσερές αυγές.

Μόνο καυτά μεσημέρια και κρύες νύχτες,
προσφέρει σε μερικούς η πικρή τους ζωή.

556

Πελώρια βουνά τα όνειρά μας. Που όταν καταρρεύσουν,
παρασύρουν ένα μέρος του εαυτού μας μαζί τους.

557

Ο νους είναι ο οφθαλμός της ψυχής.
Όσο πιο καθάρια η σκέψη, τόσο πιο καθάρια και η ψυχή!

558

Τα άνθη του έρωτα είναι πάντοτε ευώδη.
Μόνο οι καρποί του, προβληματίζουν αργότερα,
κάποιους ανεύθυνους εραστές...

559

Συνήθως οι απερίσκεφοι, βλέπουν τους πραγματιστές για απαισιόδοξους.
Αλλά οι πραγματιστές βλέπουν και ξεδιακρίνουν σωστά το μέλλον.
Διότι μόνο επάνω στα γερά θεμέλια του σήμερα,
χτίζεται το καλύτερο αύριο...

560

Για να κατανοήσει κάποιος την ανθρώπινη αδυναμία,
πρώτα απ' όλα πρέπει να είναι άνθρωπος.
Όχι απλώς να φαίνεται.

561

Η σιωπή σε προσβάλλει, όταν περιμένεις κάποια απάντηση,
και δεν έρχεται. Δεν φτάνει ποτέ. Ιδιαίτερα από εκείνους
που είχες νομίσει πως ήταν φίλοι σου γκαρδιακοί!

562

Οι ισχυροί, ακόμα και να μην πιστεύουν σε τίποτα,
βρίσκουν οπαδούς, όλους τους ανόητους του Κόσμου...

563

Συνειδητοποιείς πόσο αγαπάς έναν άνθρωπο,
μόνον όταν σου λείπει. Όταν τον έχεις δίπλα σου,
ποτέ δεν τον εκτιμάς, στο βαθμό που του αξίζει.

564

Όταν η απουσία, δεν είναι έλλειψη,
τότε δεν αγαπάς αληθινά αυτούς που απουσιάζουν.

565

Όσο πιο πολύ χρόνο αφιερώνεις, σε πνευματικά ενδιαφέροντα,
τόσο πιο πολύ καλλιεργείς το πνεύμα, και την ψυχή σου.
Που σου γεμίζει την έλλειψη τόσων άλλων.

566

Πόσα πικρά, ανόητα λόγια,
μας μάραναν ανίατα τις ψυχές!

567

Δεν είναι λίγοι εκείνοι, που πήραν τη θέση αυτών που ξεγέλασαν.
Και το χειρότερο, γι' αυτό ακριβώς το λόγο, τους ξεγέλασαν...

568

Πες μου πώς περνάς το χρόνο σου,
για να εντοπίσω το μέλλον σου.

569

Όλα τα λάθη δεν έχουν το ίδιο βάρος σε όλους.
Εξαρτάται από την ψυχοσύνθεση αυτών που τα έπραξαν.

570

Καταιονισμός από ωραία λόγια. Ουδεμία όμως ορθή πράξη.
Είναι τόση η αντίθεση, που σε σκοτώνει σταδιακά,
ψυχικά και πνευματικά.

571

Είναι πολύ υποχθόνιος, εκείνος που εξαλείφει
τα ίχνη της Αλήθειας. Γιατί έτσι την θάβει.
Από σκοπιμότητα...

572

Μη μου μιλάτε για την ομορφιά.
Η ομορφιά είναι μια αφόρητη πίκρα, για τους εκ φύσεως άσχημους.

573

Η αλήθεια ενός γνωμικού, από άνθρωπο σε άνθρωπο,
έχει διαφορετικές προεκτάσεις...

574

Ασφυξία παντού. Δίπλα στη θάλασσα, κι ούτε ένα δράμι καθαρού αέρα.
Ο καθένας, εδώ στο παραθαλάσσιο ταβερνάκι, καπνίζει τους καημούς του.
Μολύνοντας το περιβάλλον μας.

575

Βαριά η ατμόσφαιρα, και η ψυχή...
Μια αχτίδα Ήλιου έκοψε την πυκνή δέσμη των σύννεφων,
και έβαψε ρόδινο το δειλινό... Σε λίγο η καταιγίδα θα ξεσπάσει.
Μέσα μας και γύρω μας...

576

Άλλοι κάνουν συλλογή από ανθρώπους, κι άλλοι από πράγματα.
Και τα δύο όμως κάποτε θα σε πληγώσουν. Οι άνθρωποι με τα λόγια.
Τα πράγματα, με την ασφυξία της μοναξιάς, που σε περικλείουν.

577

Μεγάλη πίκρα κι αυτό... Τόσα όμορφα λουλούδια,
και περιμένουν τις μέλισσες για να γονιμοποιηθούν.
Μα οι μέλισσες πέθαναν, από τη μόλυνση του περιβάλλοντος...

578

Τα φύλλα των δέντρων ριγούν κι αυτά με δέος,
κάτω από το μυστήριο της φύσης και της άγρυπνης ματιάς του Δημιουργού.
Ενώ οι ρίζες τους βαθιά εισχωρούν στο χώμα, νερό να βρουν.

579

Η αληθινή ποίηση μοιάζει με πυροτέχνημα.
Συναρπάζει και συγκινεί το πνεύμα και την ψυχή.

580

Βουλιάζω μέσα στον χαώδη Κόσμο μας.
Αιωρούμαι, μέσα στην ανέσπερη απεραντοσύνη.
Χωρίς ουδεμία βεβαιότητα, τι θα απογίνω αύριο.

581

Ο καλός ο λόγος βγαίνει πάντοτε από καλοσυνάτες ψυχές.
Ένας μοχθηρός άνθρωπος δεν παινεύει ποτέ τους άλλους.

582

Δεν αρκεί το τι πιστεύεις.
Πρέπει να κάνεις πράξεις και τα Πιστεύω σου!
Τότε μόνο θα πιστέψουν και οι άλλοι σ' εσένα.

583

Τα σχισμένα παντελόνια των νέων,
δείχνουν τη φτώχεια των ιδανικών τους.
Κι αυτό το ονομάζουν απελευθέρωση.
Ο αέρας μπαίνει ελεύθερα από παντού.

584

Αν ο λογοτέχνης είναι ερωτευμένος με τη ζωή,
τότε κάτι θα αφήσει πίσω του, με την Τέχνη του.
Ο καθένας αφήνει πίσω του τα ψυχοπνευματικά του ίχνη...

585

Κάποια καινούρια ρομάντζα διαφαίνονται
στον ουρανό της Μελβούρνης. Πόσες κρυστάλλινες ψυχές θα σπάσουν...
Πόση υγρασία θα τρέξει από βιολετιά μάτια...

586

Όταν πιστεύεις σε κάτι, σου δίνει δύναμη και σκοπό.
Αρκεί να το αγαπάς δυνατά. Να σε γεμίζει
με εσωτερική αρμονία. Και λύτρωση...

587

Άμα θέλεις να δεις μέχρι πού φτάνει το φιλότιμο,
και η ανθρωπιά του άλλου, κάνε του το καλό.
Αν είναι σωστός άνθρωπος θα το εκτιμήσει.
Αν είναι σκάρτος, αργά ή γρήγορα
θα σε κάνει εχθρό...

588

Η λογοτεχνία είναι το ένδυμα της πραγματικότητας.
Διότι η ωμή πραγματικότητα, χωρίς καλογολικά στοιχεία,
μας τρομάζει...

589

Τι χρειάζονται τα λόγια, όταν τα μάτια χαϊδεύουν τρυφερά,
τους ανθρώπους που αγαπάμε!

590

Και η απογοήτευση σε κάποιους,
γίνεται έναυσμα δημιουργίας.
Σε άλλους θυμός, ή θανάσιμο μίσος.
Εξαρτάται βέβαια από τον ψυχικό κόσμο εκάστου.

591

Και τα δάκρυα του πόνου μας, δροσοσταλίδες,
για τον εξαγνισμό και την κάθαρση της ψυχής.

592

Και οι ήρωες κάθε πολέμου, κοπάδι, που αποδεκατίζεται
από τους απάνθρωπους λύκους, του μίσους!

593

Η ελληνική Ιστορία έχει πολλούς θρύλους.
Κι εμείς περιμένουμε θρυλικά πρόσωπα,
να ζωντανέψουν και να αναστήσουν
το ελληνικό αθάνατο πνεύμα στις καρδιές μας,
και στις σκέψεις μας. Για να διατηρήσουμε –
ανά την Υφήλιο – την ταυτότητά μας...

594

Η απογοήτευση γεννιέται, όταν η γοητεία σβήνει...

595

Αλυσίδα βαριά ο πόνος, μας σέρνει κατάδικους.
Ο κάθε νέος πόνος ενώνεται με τον παλιό,
με κρίκους που μας σκλαβώνουν...

596

Το καλύτερο γιατρικό για έναν πόνο είναι ο χρόνος.
Αν μπορέσεις τελικά και επιζήσεις.

597

Και κάποιοι άνθρωποι, πιο βρόμικοι κι από τους βόθρους.
Αλλά δυστυχώς δεν διακρίνονται, διότι λειτουργούν πάντοτε υπογείως...

598

Η λαίλαπα του πολέμου δεν έχει σύνορα.
Φτάνει σε όλα τα μάρκη και μας πληγώνει.
Κι εμείς είμαστε άβουλοι και ανίκανοι,
να προσφέρουμε κάποια λύση,
σ' αυτήν την παραφροσύνη
των τάχατες ισχυρών...

599

Βλέπω από πολύ νωρίς εκείνα που δεν υπάρχει λόγος να τα δω.
Τελικά η διαίσθησή μου δικαιώνεται, που δυστυχώς
διέκρινα πίσω από τα ψεύτικα πρόσωπα ...

600

Όταν φτάσεις στην αιχμή των νεύρων σου, θα τα σπάσεις...

601

Μια διαρκής ανακύκλωση η ζωή. Τα άχρηστα κάποιων,
γίνονται πηγή δημιουργίας για τους άλλους...

602

Δεν γνωρίζεις τα παιδιά σου,
αν δεν γνωρίσεις τους φίλους τους.

603

Αν δεν δεις τον άνθρωπο που αγαπάς θυμωμένο,
μην τον παντρεύεσαι...

604

Οι καλοί θέλουν πάντα το καλό των άλλων.

Αλλά όλοι δεν είναι καλοί,
για να θέλουν το δικό σου καλό.

605

Τα σύνορά μας, ο φράχτης του γείτονα.
Μας εγκλωβίζουν από τον γύρω μας Κόσμο...

606

Δεν υπάρχουν πλέον κλειδιά.
Οι πόρτες μας ανοίγουν τώρα με κωδικούς.
Όπως με κωδικούς ανοίγουν και οι καρδιές μας.
Η τεχνολογία στο ζενίθ!

607

Σε όλα αυτοδίδακτοι είμαστε.
Γι' αυτό πολλοί από εμάς, πήραμε και λάθος δρόμο...

608

Το φως, μας φανερώνει την ομορφιά, και την ποικιλία
των χρωμάτων. Στο βαθύ σκοτάδι, όλα είναι μαύρα...

609

Στην εποχή μας, δεν αποχαιρετάμε με μαντίλια.
Αφήνουμε αποχαιρετιστήρια μηνύματα στους τηλεφωνητές και στα κινητά. Εκπολιτιστήκαμε πλήρεια. Μέσα στη
βιασύνη του Πολιτισμού μας,
καταστήσαμε τον άνθρωπο υποχείριο στα μηχανήματα...

610

Ένα μπουκέτο δροσερά όνειρα η ζωή.
Που τα μαραίνει όλα το κρύο αγιάζι του χρόνου...

611

Όλες οι αναμνήσεις μας, είναι πλέον,
οι πεθαμένες μας πραγματικότητες.

612

Η αιωνιότητα αποτελείται μονάχα από αποθαμένους...
Για τους ζωντανούς υπάρχει μόνο σαν ελπίδα απολύτρωσης...

613

Ο καθένας έχει τη δική του σκέψη. Τη δική του ελπίδα.
Όλοι απεγνωσμένα, ελπίζουμε. Αφού δεν έχουμε το θάρρος,
να προχωρήσουμε πιο πέρα από τη σκέψη, ή την ελπίδα...

614

Στη σκηνή της Ζωής, ο καθένας είναι
ο ήρωας που αντιπροσωπεύει τον εαυτόν του.
Αν κάποιοι τον μιμούνται, είναι υποκριτές.

615

Είμαστε οι πρωταγωνιστές της ζωής μας,
ακόμα κι όταν δεν υποκρινόμαστε.

616

Οι λανθασμένες επιλογές και ιδεολογίες μας,
μάς οδηγούν σε λάθος πράξεις.

617

Κανένας δεν βλέπει τις δικές του ρυτίδες.
Όλοι ασχολούνται με τις ρυτίδες των άλλων...

618

Και η τύχη μάς δοκιμάζει με την εύνοιά της.
Αν δεν την χρησιμοποιήσουμε σωστά,
μπορεί και να δυστυχήσουμε.

619

Το δίκαιο του καθενός ξεκινά από διαφορετικές εστίες.
Γ' αυτό δεν εφάπτεται ποτέ, το δικό μας δίκαιο, με των άλλων...

620

Πολυπρόσωπη η ζωή...
Πού να κατανοήσεις απόλυτα όλους τους ανθρώπους;
Ακόμα κι αν είχες τη διάθεση, δεν σου φτάνει ο χρόνος...

621

Μέχρι να βρει το δρόμο της η ελπίδα,
για να μας γλυκάνει τον πόνο, την χάνουμε.

622

Τα ιερά αγάλματα της Λευτεριάς,
στήνονται επάνω στους βωμούς της καρδιάς μας!

623

Μάθε να βοηθάς τον πλησίον σου, κατά την ανάγκη του.
Όχι τη δική σου.

624

Ο εγωιστής είναι δέσμιος του εαυτού του.
Δεν γνωρίζει το υπέρτατο αγαθό της Ελευθερίας!

625

Μόνο οι Μνήμες μάς δένουν,
με εκείνο που κάποτε υπήρξαμε.

626

Δεν θα υπήρχε ουδεμία Τέχνη, χωρίς τους ανθρώπους.
Οι άνθρωποι βρίσκουν τρόπους έκφρασης για να ζήσουνε,
και να «άνω θρώσκουν» πάνω από τα εφήμερα επίγεια.

627

Κανένας δεν μπορεί να διανοηθεί το μέγεθος της αγάπης ενός άλλου.
Ο καθένας κρίνει από το πόσο μπορεί να αγαπάει ο ίδιος.

628

Ένας πελώριος κύκλος η ζωή.
Που τελικά μας περικυκλώνει το μηδενικό της Ύπαρξής μας...

629

Δεν έχουμε μόνο δικαιώματα.

Έχουμε και ευθύνες.

630

Τα πολλά όχι, που είπαμε στη ζωή μας, μάς σκλάβωσαν.

Έτσι μείναμε έξω από τα πλαίσια της ευτυχίας!

631

Η παγκοσμιοποίηση είναι μεταποίηση και αποποίηση

του εθνικού μας κεφαλαίου. Με άλλα λόγια,

η φθορά της πολιτιστικής μας κληρονομιάς!

632

Οι κόλακες διά μέσου της κολακείας τους,

επωφελούνται την εύνοια και τα οφέλη των κολακευόμενων...

Γ' αυτό άλλωστε και τους κολακεύουν.

633

Δώσαμε πολύ μεγάλη σημασία στα όνειρα.

Μέχρι που απεδαφιστήκαμε από τις πραγματικότητες της Ζήσης!

634

Ακόμα και οι ευτυχισμένες στιγμές μας, γίνονται θλίψεις,

μέσα από το θαμπό μυρογυάλι της θύμησης...

635

Θάνατος! Το τελειωτικό ταξίδι της ύπαρξής μας, προς την ανυπαρξία μας...

636

Είμαστε οι πρωταγωνιστές στη ζωή μας.
Άλλοι με προσωπίδες, και άλλοι με το αυθεντικό μας πρόσωπο.

637

Ο κάθε ποιητής είναι ερωτευμένος με τη δική του ποίηση.
Γι' αυτό σπάνια κατανοεί ή ανέχεται τους άλλους.
Η ευγενική άμιλλα έχει εκλείψει, από τους περισσότερους,
στις μέρες μας, δυστυχώς...

638

Ο ταχυδρόμος, τώρα τελευταία, μόνο απλήρωτους λογαριασμούς μάς κομίζει.
Μέχρι που ξοφλάμε τελικά με το επώδυνο κεφάλαιο,
της επίγειας ζωής μας!

639

Ότι δεν μας αγγίζει, και δεν μας δονεί εσωτερικά,
δεν το κατανοούμε, κι ούτε το αγαπάμε.

640

Ο κάθε νέος χρόνος παλικάρι,
που φεύγοντας μάς γερνά!

641

Θλίβεσαι πικρά, όταν εκεί που πας,
κατανοείς ότι δεν σε θέλουν.
Γι' αυτό κάποτε παύεις να πηγαίνεις...

642

Δεν σε λυτρώνει κανένας άλλος, εκτός από τον εαυτόν σου.
Οι άλλοι, μόνο περιττά βάρη σου δίνουν...

643

Όσο πιο όμορφη η ευτυχία σου,
τόσο πιο πολύ θα σε πληγώσει,
όταν θα την χάσεις.

644

Άσπλαχνη μητριά η ξενιτιά.
Μας τρύγησε όλα μας τα όνειρα, και τα νιάτα.
Τώρα απομείναμε ανήμποροι, και τραγικοί γέροι.
Το βάρος της φυγής μας διπλό, επάνω μας.
Όσο και οι καημοί μας...

645

Τα ταξίδια που δεν κάναμε, δεν έχουν κακές αναμνήσεις.
Έμειναν αναλλοίωτα, όπως τα αφροπλάσαμε,
στη φαντασία μας!

646

Η Ελλάδα, φίλοι μου, είναι μια ιδέα, για μας τους απόδημους.

Μια ιδέα που μεγαλώνει μέσα μας με τα χρόνια,
και την απόσταση...

647

Ένα κομμάτι από τον εαυτό μας έμεινε στην Πατρίδα!
Τότε πώς να μην αισθανόμαστε ανάπηροι στην ξενιτιά;

648

Είναι αδιανόητο να ζητάς να βρεις στους άλλους,
ότι δεν υπάρχει μέσα σου...

649

Η ποίηση είναι σταγόνες δροσιάς στην ευαισθησία μας,
από τα μύρια εγκαύματα της ζήσης...

650

Αν δεν πετούσε, δεν θα έπεφτε.
Και μετά από το πικρό πέσιμο θα ξαναπετάξει, πιο ξέφρενα.
Η αίγλη του ύψους έχει ακαταμάχητη γοητεία...

651

Σε διαβάζω πολύ καθαρά.
Μην προσπαθήσεις να με ξεγελάσεις.
Ξεδιακρίνω με τρόμο όλο το κενό βάθος που κρύβεις.
Γ' αυτό μην με πλησιάζεις. Η απόσταση όλα τα ωραιοποιεί...
Ακόμα και τα μη αρεστά.

652

Όταν πιστεύουν οι άλλοι σε εσένα, αποκτάς μια τεράστια δύναμη.

Αρκεί βέβαια να αξίζεις την πίστη τους!

653

Η λογοτεχνία δεν είναι μόνο έκφραση, και λύτρωση.

Είναι αγώνας υπέρτατος, στα Ιδανικά που πιστεύεις.

654

Η ανθρωπιά είναι σαν μια σταγόνα δροσιάς,

που μας ποτίζει την ξερή ψυχή.

655

Κράτησε όλες τις ομορφιές της Φύσης στην καρδιά σου.

Και διαιώνισε κι εσύ την ομορφιά της Γης, όσο θα ζεις,

σε ετούτη την επίγεια ζωή, άνθρωπε!

656

Ποια γλώσσα μιλάει ο Θεός;

Ή μήπως είναι σαν τη συνείδησή μας,

που μας καθοδηγεί, χωρίς να μιλάει;

657

Κανέναν δεν ενοχλεί ο Θεός! Κι όμως οι περισσότεροι,
όταν τους συμβεί κάτι κακό, μαζί του τα βάζουν...

658

Ακόμα και τα καλά μας τα λόγια,
όταν πέσουν σε τρικυμισμένο νου, πνίγονται.

659

Και η φαντασία εμπεριέχει πολλούς κόκκους ψέματος.
Αλλά και τα όνειρά μας, ψέμα δεν είναι;

660

Ψέμα και ο Έρωτας, που ονειρεύεσαι πως θα υπάρξει αιώνια...
Όπως και η ζωή!

661

Στην αμυδρή λάμψη των αστεριών, δεν μπορείς να διαβάσεις.
Μόνο σε ξεμυαλίζουν να διαβάσεις τους άγνωστους κόσμους τους.
Το τεχνητό φως στο σπίτι σου, είναι πιο χρήσιμο.
Σου κρατά συντροφιά, μαζί με ένα βιβλίο,
και σου ζεσταίνει την κρύα,
μακρόσυρτη νύχτα σου.

662

Ακόμα και οι μικροχαρές μας μάς κάνουν εκλεκτικούς.
Διότι όλοι δεν έχουν το θείο χάρισμα, να χαίρονται...

663

Αθόρυβη απόψε η κυρα-Σελήνη,
περπατά στους ίσκιους του κήπου μας.
Και παίζει κρυφτό με τα όνειρά μας,
που θέλουν το φως του Ήλιου,
για να ωριμάσουν...

664

Μακάρι να ήμουν η σκιά μου.
Έτσι δεν θα είχα τα βάρη και τις σκέψεις του νου μου,
και του καιρού μου...

665

Και την χαρά κάποτε χρειάζεσαι δίχτυα, για να την πιάσεις.
Μα τότε, δεν θα είναι πλέον, μια αθώα χαρά...

666

Η Γη γυρίζει με ίλιγγο. Μα εμείς ζαλιζόμαστε και αφηνιάζουμε.
Όχι η Γη! Και μέσα στην παραζάλη μας,
θα την χαλάσουμε...

667

Και τα δάκρυά μας, μάς κρατούν την ψυχή ανθισμένη.
Θρέφοντας τα λουλούδια της ευαισθησίας μας.

668

Αυτός είναι ο Κόσμος μας. Μας αρέσει, δεν μας αρέσει,
δεν έχουμε τη δύναμη να τον αλλάξουμε.
Γι' αυτό αλλάζουμε τον εαυτό μας, για να μπορέσουμε να συνυπάρξουμε,
και να συμβιβαστούμε, με τους γύρω μας.

669

Η καινούρια έκπληξη της κάθε ημέρας,
τώρα τελευταία, είναι το διαφορετικό φαΐ.
Γι' αυτό διαρκώς αλλάζουμε εστιατόρια, παρέες, και φίλους...

670

Οι ίδιοι γλάροι, το ερχόμενο καλοκαίρι, δεν θα είναι εδώ.
Μα εμείς δεν μπορούμε να νιώσουμε την απουσία τους.
Η εντελέχεια της Φύσης απλώνεται αδιάλλακτα γύρω μας.

671

Όταν πιστεύεις πως η ζωή είναι μια διαρκής λύπη,
δεν ξεδιακρίνεις και τις μικροχαρές της!

672

Η αλλοίωση του αυθεντικού εαυτού μας,
μάς φέρνει σταδιακά, πολλά επώδυνα μέσα μας...
Τόσα, που δεν συνειδητοποιούμε, από πού ξεκινήσαμε...

673

Και ο κυνηγός, δολοφόνος δεν είναι;
Πιο λίγο θα του κόστιζε, να αγοράσει το ζώο ή το πτηνό που σκοτώνει,
από τα έξοδα και την κούραση του κυνηγιού...

674

Και η έλλειψη μάς κάνει δυστυχημένους.
Όταν γνωρίζουμε τι είναι αυτό, που μας λείπει.

675

Πονούσε φρικτά. Αφάνταστα!
Και ξαφνικά πνίγηκε μέσα στη φουρτούνα της λύπης του. Και λυτρώθηκε...

676

Φθείρουμε άδικα τον εαυτό μας, και το χρόνο μας,
με τον καλπάζοντα ρυθμό της επιβίωσης.
Χωρίς να είμαστε υπαίτιοι γι' αυτό.

677

Εγωιστικός ακόμα και ο πόνος.
Που θέλει να ξεπεράσει τον πόνο των άλλων...

678

Αμάραντα τα λουλούδια της θύμησης.
Και η ευωδιά τους, ιερό θυμίαμα στα παλιά...

679

Είμαστε οι καινούριοι ένοικοι στη ζωή.
Δεν γνωρίζουμε, και ούτε ποτέ θα μάθουμε,
πόσο πόνο περικλείουν τα σπίτια μας,
που έζησαν οι άλλοι μέσα,
πριν από εμάς...

680

Από εδώ και πέρα αρχίζει η παρακμή.
Η γενιά η δική μας έχει κλείσει τον κύκλο της...
Η Αποδημία μας ξεψυχά μαζί μας!

681

Και η πραγματικότητα έχει μια δόση φαντασίας.
Διότι το συναίσθημα πάντοτε την παραποιεί...

682

Η ομορφότερη και δικαιότερη ισότητα,
είναι η ισοτιμία της Αγάπης!

683

Η πίστη κάποτε έχει μεγαλύτερη δύναμη από τη λογική.
Διότι η πίστη μάς γαληνεύει, ενώ η λογική μάς κάνει υπερρόπτες,
ιδιαίτερα όταν έχουμε δίκαιο...

684

Και ποια είναι η απόλυτη πραγματικότητα;
Πραγματικότητα είναι εκείνη, που ο καθένας είναι ικανός να ξεδιακρίνει,
και να την ζήσει, πραγματικά!

685

Όλες οι έμμονες ιδέες μας έχουν σχέση,
με τις τραυματικές εμπειρίες του χθες.
Που μας τις ενεχείρισαν κάποιοι άλλοι.

686

Η αιτία του κακού δεν είναι το βέλος, που μας πλήγωσε,
ούτε το χέρι που το εκτόξευσε. Η αιτία του κακού
είναι εκείνος που σκέφτηκε να φτιάξει το βέλος...

687

Είναι ανώφελο να θυμάσαι τι σε πλήγωσε,
και να ταμπουρώνεσαι στον εαυτόν σου,
για να μην ξαναπληγωθείς.
Διότι έτσι παύεις πλέον να ζεις.

688

Η ζωή μας είναι γεμάτη ερωτηματικά, που συν τω χρόνω,
γίνονται βραχνάς και μας πνίγουν...

689

Συχνά η μια πραγματικότητα αναιρεί την άλλη...
Αμείλικτος ο νόμος της ενδελέχειας στη ζωή μας.

690

Παιδιά μου! Είστε η προέκταση της ζωής μου.
Εσείς μου δίνετε το θάρρος και τη δύναμη να ζήσω.
Σας γέννησα, για να έχω κάτι καταδικό μου!

691

Όλοι έχουμε την αχίλλειο πτέρνα μας...
Κάποια ακάλυπτη ευαισθησία μας,
θα μας ξαναπληγώσει...

692

Όσο πιο μεγάλη δύναμη αποκτά ο ανόητος,
τόσο πιο ανελέητος γίνεται.

693

Ο πόνος άλλους τους κάνει ρωμαλέους,
κι άλλους τους σωριάζει σε ερείπια,
από τους εσωτερικούς εγκέλαδους...

694

Η εγκράτεια όλα μάς τα εξιδανικεύει.
Γι' αυτό στην εποχή μας χάθηκαν τα Ιδανικά!
Μας σκλάβωσε η μεγάλη μας ελευθερία...

695

Η ζωή είναι φλόγα, που σιγά σιγά τη σβήνουν,
οι αλλεπάλληλες απογοητεύσεις του βίου...

696

Ασυλλόγιστα χάσαμε πολλά χρόνια...

Τώρα είναι πλέον αργά να αλλάξουμε πλεύση, από το σημείο που ξεκινήσαμε.

Αφού δεν είμαστε πλέον ούτε οι ίδιοι άνθρωποι!

697

Γίναμε δυστυχισμένοι διότι ωραιοποιήσαμε όλα μας τα χθες.

Έτσι αφήσαμε να φύγουν άγονα, όλα τα εκάστοτε σήμερα.

Που ύστερα από χρόνια τα ωραιοποιούμε κι αυτά,

μέσα στις ονειροφαντασίες μας,

για να μπορέσουμε να επιζήσουμε...

698

Ο καλός καφές πίνεται αργά.

Μέχρι που κρυώνει, και δεν τον αποτελειώνεις...

Ότι δεν φτάνει στον κορεσμό, το εξιδανικεύουμε!

699

Πρέπει να έχεις μεγαλοσύνη και σοφία,

για να ανεχθείς τις μικροπρέπειες των γύρω σου.

700

Γεράσανε σχεδόν και τα παιδιά μας.
Κι εμείς έχουμε ψευδαισθήσεις, πως είμαστε ακόμα ανθηροί...

701

Τα όνειρά μας, σαν τις πιστωτικές κάρτες.
Που τα ξεχρεώνουμε ακριβά,
με συνειδησιακά επιτόκια...

702

Οι πράξεις μας δελτάρια χαρακτήρος.
Αν αμαυρώσουμε μια πτυχή του,
αμαυρώνουμε ολόκληρη τη ζωή μας.

703

Όταν ξεχάσεις τον εγωισμό σου,
τότε μόνο μπορείς να ξεδιακρίνεις την καλοσύνη των άλλων.

704

Οι ίδιοι άνθρωποι δεν είναι σε όλους καλοί.
Έχουν τις προτιμήσεις τους. Ανάλογα βέβαια
με το πώς τους φέρονται και οι γύρω τους.

705

Όταν μπορείς να ξεχωρίζεις το καλό από το κακό,
μην φοβάσαι τις δυσκολίες του βίου.
Έχεις τη δύναμη και να τις ξεπερνάς.

706

Ζωή χωρίς χαρά, είναι διαρκώς μια ομηρεία λύπης.
Κοινώς δεσμωτήριο ύπαρξης!

707

Όταν υπάρχει αγάπη, υπάρχει και η ελπίδα πως
θα καρποφορήσει επάνω στη Γη μας η Ειρήνη.
Χωρίς την Αγάπη είμαστε καταδικασμένοι.
Η ανθρωπότητα καθημερινά κατρακυλά στη συμφορά.

708

Ακόμα και η έλλειψη της αγάπης μάς δυναμώνει.
Αρκεί να μπορούμε να ονειρευόμαστε πως κάπου υπάρχει...
Έστω και μακριά από εμάς...

709

Η ευτυχία για μερικούς, είναι το αντίδοτο της φτώχειας.
Και για άλλους, το υπέρτατο αγαθό της ελευθερίας.

710

Την τύχη μας τελικά την δημιουργούνε οι δυσκολίες και οι αντιξοότητες.
Γι' αυτό προσπαθούμε πάση θυσία, να τις ξεπεράσουμε.

711

Η ανθρωπιά δεν κοσμεί άλλο πια τη ζωή μας.
Αφού σταδιακά γινόμαστε κτηνάνθρωποι.
Από τα αβυσσαλέα μίσση και τα ασίγαστα πάθη
που κουβαλάμε μέσα μας...

712

Οι πολύ ευαίσθητοι άνθρωποι σπανίως ευτυχούν.
Διότι υπάρχουν τόσο διάχυτοι πόνοι γύρω τους,
που είναι αδύνατον να τους παραβλέψουν
και να ευτυχίσουν.

713

Η απόλυτη αλήθεια της ζωής βρίσκεται σκορπισμένη μέσα
στο άπειρο Σύμπαν. Που εμείς είμαστε μικροί και ανίδεοι
να την ξεδιακρίνουμε...

714

Όσο πιο πολύ πλησιάζεις την αλήθεια,
τόσο πιο καθαρά ξεδιακρίνεις την ουσία του Κόσμου.
Που δεν είναι τίποτε άλλο,
από την ματαιότητά του!

715

Η αδικία έχει τη βάση της στην κακία.
Διότι κανένας καλός δεν αδικεί.

716

Οι φίλοι ομορφαίνουν τη ζωή μας.
Έστω και οι παροδικοί. Που συν τω χρόνω,
αποδεικνύονται ψεύτικοι...

717

Η ψυχή είναι μια γαλάζια φλογίτσα, που μας κρατάει στη ζωή.

Όταν σβήσει, επέρχεται το τέλος μας...

718

Τα πεθαμένα φύλλα του Φθινοπώρου,

μου θυμίζουν αμείλιχτα πως τίποτα δεν έχει διάρκεια.

Τα πάντα ανακυκλώνονται στη ροή του χρόνου.

719

Ήμουν αληθινή, όσο αληθινή ήταν και η ζωή μου.

Αλλά η αλήθεια συνήθως τρομάζει...

720

Η διαύγεια του πνευματικού ανθρώπου,

είναι να αποδέχεται τη ζωή και τα πεπραγμένα της,

με ηρεμία και γαλήνη... Σχεδόν αδιάφορα...

721

Τα δώρα σε ξεγελούν, ανάλογα με την αξία τους.

Διότι ένας καλός σου φίλος, ίσως δεν έχει τη δυνατότητα,

να σου προσφέρει ακριβά δώρα...

722

Μην κρίνεις ποτέ την αξία ενός δώρου σαν αντιστάθμισμα μιας φιλίας.

Τα ακριβά δώρα, απλώς μας εξαγοράζουν.

723

Το ακριβότερο δώρο είναι ένας γλυκός λόγος,
και ένα αληθινό χαμόγελο,
όταν τα έχουμε ανάγκη...

724

Ένα απέραντο καζίνο ο κόσμος μας.
Που οι πιο πολλοί, παίζοντας με τη ζωή τους,
κηρύττουν πτώχευση!

725

Για να προσφέρεις στους συνανθρώπους σου την αλήθεια,
συχνά χρειάζεται να θυσιάσεις τον άνθρωπο που κομίζεις μέσα σου.
Ακόμα και τις χαρές σου!

726

Χωρίς την πικρή απομόνωση, μην περιμένεις ουδεμία δημιουργία...
Και ας σε παίρνουν κάποιοι για ακατάδεχτη.
Ενώ δονείσαι από τους ανθρώπινους πόνους,
που αντικατοπτρίζεις μέσα στα γραφτά σου.

727

Το καθημερινό φαγητό, και η αγάπη, μάς κρατάνε ακόμα
στον ιστό της οικογένειας. Όταν εκλείψουν αυτά,
η οικογένεια διαλύεται.

728

Όταν θα 'ρθω, δεν θα είμαι πια η ίδια.
Οι πίκρες της ξενιτιάς με έχουν αλλάξει ριζικά.
Πάλι καλά, ακόμα που υπάρχω...

729

Μέσα σε αυτήν την απέραντη έρημο του Κόσμου,
η ποίηση σταγόνες δροσιάς στην ψυχή...

730

Μια φουρτουνιασμένη θάλασσα η Πολιτεία,
που ο κάθε άπειρος, πνίγεται μέσα στα άγριά της τα κύματα.

731

Δολοφόνος ο χρόνος, που σταδιακά μας πνίγει τα όνειρα,
και τη νιότη αμετάκλητα...

732

Μέσα στο θαμπό καθρέφτη του χρόνου, η εικόνα μας διαρκώς παραμορφώνεται.
Αχ φθορά, που μας φέρνεις τη συμφορά!

733

Η δύναμη μιας αλήθειας, μας αφοπλίζει.

734

Όλες οι βαριές ευθύνες μάς αποκαρδιώνουν,
ενώ ένας τρυφερός λόγος μάς δίνει φτερά.

735

Ο καθένας υποφέρει από διαφορετικούς πόνους.

Έτσι δεν κατανοεί τους πόνους των άλλων.

736

Κάποτε, είσαι τόσο ξένος, μέσα στο ίδιο σου το σπίτι,
που τρομάζεις! Και όλα οφείλονται στο πώς σκέπτεσαι.

Κι όχι μόνο εσύ, αλλά και οι γύρω σου.

737

Οι μιζέριες της ζωής διευρύνουν την πνευματική όραση του ποιητή,
και τον εμπλουτίζουν ακόμα και οι πικρές εμπειρίες των άλλων.

Υποφέρει όμως τόσο, που τις κάνει δικές του,

πριν τις καταγράψει επάνω στο χαρτί.

Και πονά επώδυνα.

738

Όλα αφήνουν τα ίχνη τους. Ακόμα και η βροχή,

που συν τω χρόνω, σβήνει τα ονόματα

από τους τάφους των προγόνων μας...

739

Για άλλους η ζωή είναι όνειρο.

Για μερικούς ευτυχία ή δυστυχία.

Και για πολλούς κατάρα που γεννήθηκαν.

740

Πηγαίνοντας στα Μουσεία ψηλαφώ το χρόνο
στα εκθέματα των περασμένων αιώνων...

741

Εμάς μας ενώνει η σιωπή.
Τα λόγια μάς χωρίζουν... Και το γράψιμο,
είναι μια έκφραση της σιωπής...

742

Άλλο όνειρο και άλλο όραμα.
Ονειρεύονται όλοι, αλλά πολύ λίγοι οραματίζονται!

743

Συχνά μια πλάνη είναι μεταμφιεσμένη,
με το φόρεμα της αλήθειας.
Για να μας πλανέψει...

744

Και η διεθνής αγορά θα μπολιάσει με αρνητικά στοιχεία
το γηγενή πολιτισμό των διαφόρων λαών.
Αν βέβαια δεν είμαστε διορατικοί, στο τι,
και πόσο πρέπει να αναπτυχθούμε,
και να αλλάξουμε...

745

Άνθρωποι, δώστε μου αιχμηρές αλήθειες,
και καταγράψω όλα τα καταχθόνια σας πάθη!

746

Όταν είσαι αντιπαθητικός σε κάποιους,
ότι και να τους κάνεις δεν θα τους ευχαριστήσεις ποτέ.
Ακόμα και το καλό σου, κακό θα το δουν...

747

Όταν επέλθει η γνώση, αλλάζει και η γνώμη.
Ανάλογα με τον ψυχικό κόσμο εκάστου, φυσικά.

748

Σκοτεινό σύννεφο στη ζωή μας, ο θάνατος.
Μας κάνει να χάνουμε τη λαμπρότητα του χρυσού Ήλιου.
Ο Κόσμος για μας πια σβήνει!

749

Ζωή! Μια βαριά, αδιάκοπη ευθύνη,
όταν βέβαια δεν είσαι ανεύθυνος...

750

Ακόμα και η ευτυχία, θέλει υπευθυνότητα,
και πολλές προσωπικές θυσίες,
για να μείνει κοντά σου...

751

Η απραξία μας, τελικά μας καταστρέφει.
Αυτό το γνώριζαν πολύ καλά εκείνοι που επιδίωξαν
να μας αποδυναμώσουν. Δεν φταίνε όμως αυτοί γι' αυτό.
Φταίμε εμείς, που καταθέσαμε τα όπλα.

752

Γεμίσαμε τις Κυριακές μας με εκδηλώσεις.
Εμείς κι εμείς οι ίδιοι... Στις επάλξεις της Διασποράς,
μαχόμενοι μέχρι να απέλθει η δική μας γενιά...

753

Την Ελλάδα μας εμείς οι απόδημοι έτσι κι αλλιώς την χάσαμε.
Εκείνο που θα θέλαμε να μείνει, είναι να επιζήσει λίγη Ελλάδα στην ξενιτιά.
Γι' αυτό μαχόμαστε στις επάλξεις της Αποδημίας.

754

Καλή αποδημία, υπάρχει μονάχα στους νεκρούς.
Οι ζωντανοί πάντα θυμούνται ότι άφησαν πίσω στην Πατρίδα τους.
Τα θυσίασαν όλα, για μια καλύτερη ζωή...
Ευδαιμονισμός λοιπόν και η Αποδημία μας!

755

Ακατοίκητος πύργος η καρδιά μας. Σκονισμένος και έρημος.
Που η αγάπη θέλει τρισάγιο να αναστηθεί και να λάμψει.
Η ελπίδα μούχλιασε, στο κατάκλειστο κουτί της Πανδώρας...

756

Το πλήγωμα έγινε με μελετημένη ευγένεια.
Που ούτε η αγένεια δεν θα μπορούσε να το πράξει.
Διότι στους αγενείς αμύνεσαι. Ενώ η ευγένεια σε αφοπλίζει...

757

Άλλαξαν οι εποχές.
Τώρα τις άγιες ημέρες πηγαίνουμε
στην εκκλησία, χωρίς τα παιδιά μας.
Λες και είμαστε άτεκνοι...

758

Ήμωνα το πρώτο σκαλοπάτι
που πάτησαν τα λασπωμένα σου πόδια να ανέβεις.
Και με λέρωσες... Και όχι μόνο εμένα,
και όσους άλλους, χρησιμοποίησες.

759

Πικρή μας Ρωμισύνη...
Πόσα στενά μονοπάτια επέρασες,
και επέζησες...!

760

Αν δεν διαβαστούν αυτά που γράφτηκαν,
δεν είναι σαν να μην γράφτηκαν ποτέ;

761

Μην τρώτε ότι σας αρέσει.
Τρώτε μόνο εκείνα που είναι υγιεινά...

762

Τα νόστιμα φαγητά της νοικοκυροσύνης μας πληρώνονται με by-pass.
Γ' αυτό Ελληνίδες μου, απλοποιήστε λιγάκι τη μαγειρική σας!

763

Τα γηρατειά, είναι το ακριβότερο τίμημα της ζωής.
Γ' αυτό μας άφησε η κυρα – Ζωή να γεννηθούμε.
Για να γεράσουμε...

764

Είπες, οι ιστορίες που γράφω είναι πικρές.
Δεν αντέχεις να τις διαβάζεις.
Τι κρίμα, που σου χαλάω τη ζαχαρένια σου ζωή!

765

Θύματα της μοίρας μας, ή των καιρών;
Πορευόμαστε χωρίς έλεος για τον άνθρωπο που υποφέρει δίπλα μας.
Ο ευδαιμονισμός μάς έπνιξε κάθε αγνή, πηγαία καλοσύνη...

766

Καταπίνει τόσες λίγδες ο νεροχύτης μας, που τελικά φράζει.

Σκεφτείτε τι γίνεται με τις αρτηρίες μας.

767

Ματώνω και λιποθυμώ στη λύπη της Αποδημίας μου!

Μα κανένας δεν κατανόησε ποτέ τη λύπη μου.

Διότι όλοι λιώνουν από τη δική τους...

Πολύ εγωιστικός ο πόνος μας!

768

Κάναμε λάθη, από τις ίδιες μας τις πραγματικότητες.

Γιατί και το λάθος, πραγματικότητα δεν είναι;

Που δεν σβήνει...

769

Όταν δεν μαθαίνεις τίποτε από τις εμπειρίες σου,

ο χρόνος σου πήγε τελείως χαμένος.

Και χαμένος χρόνος ισοδυναμεί

με χαραμισμένη ζωή...

770

Ακόμα και αν κατανοήσουν οι άλλοι τα λάθη τους,

απέναντί μας, έχουμε πάψει πλέον να τους αγαπάμε.

Λυτρωμός λοιπόν κάποτε και η αποδέσμευση...

771

Δεν θέλαμε να πληγώσουμε κανέναν.
Γι' αυτό μείναμε αμέτοχοι από την κυνική τους δηκτικότητα...

772

Άλλο δεκτικότητα, και άλλο δηκτικότητα.
Και πολλοί είναι εκείνοι που τα μπερδεύουν...
Και μας παίρνουν και για αφελείς.
Πως δεν τους κατανοούμε...

773

Καμιά επιτυχία δεν έρχεται χωρίς υπερβολικό μόχθο.

774

Κι από τα κουρέλια των ονείρων σου,
μπορείς να υφάνεις τη μελλοντική σου ζωή.
Αρκεί να βρεις τη δύναμη να τα ενώσεις...

775

Μόνοι μας κάναμε τις επιλογές μας στη ζωή.
Αν κάτι δεν πήγε καλά, δεν μας φταίνε οι άλλοι, αλλά εμείς οι ίδιοι,
που δεν είχαμε τη διορατικότητα και τη σωστή κρίση
να τις αποφύγουμε...

776

Πολύ δύσκολη η ανθρώπινη επικοινωνία.
Χωρίς την κατανόηση και την ανθρωπιά, ναυαγεί και πνίγεται...

777

Μόνο οι νεκροί δέχονται με ηπιότητα το θάνατο.
Διότι δεν τους αγγίζει πλέον κανένας πόνος.

778

Γεράσαμε πρόωρα, με τις αγωνίες των άλλων.
Αλλά δεν μετρήσαμε πόσους πληγώσαμε, με τις δικές μας.
Πάντα μετράμε το τι μας έκαναν. Όχι το τι κάναμε.

779

Το γαλάζιο χρώμα μου δίνει γαλήνη.
Όλο γαλάζια χρώματα θέλω γύρω μου.
Αγαπώ το γαλάζιο της θάλασσας, το μπλε του ουρανού,
και το γαλάζιο και το άσπρο της σημαίας μας.
Όλα προβάλλουν μπροστά μου,
σαν μια γαλάζια οπτασία...

780

Οι εμπειρίες σου, που κουράζουν τους άλλους,
όταν τις ακούν, έβλαψαν και εσένα...

781

Είχαμε τόσα πολλά να πούμε.
Κι όμως δεν αρχίσαμε ποτέ συνομιλία.
Μονάχα εκφραστήκαμε γράφοντας.
Απρόσωπα...

782

Κλείνει τόση πειθώ και σοφία η σιωπή,
που περιπτεύουν όλα τα λόγια.

783

Έχει τόσες ομοιότητες ο Κόσμος,
που λες κι έχουν γίνει όλα πανομοιότυπα γύρω μας.

784

Αφήσαμε πίσω μας το Φθινόπωρο,
και μπήκαμε για καλά στον χειμώνα.
Τώρα ο χιονιάς της ζωής θα μας αποτελειώσει,
στην τελική μας αποτελμάτωση.

785

Χαμένες Κυριακές, για να ευχαριστήσεις τους άλλους.
Στερείς όμως την ηρεμία της Κυριακής σου,
από τον εαυτό σου, που λίγο-λίγο τον χάνεις...

786

Είναι τόσο διαφορετικές οι ζωές μας,
και οι ιδιοσυγκρασίες μας,
και ας είμαστε αδέρφια.
Οι συνθήκες της ζωής
πόσο μας άλλαξαν!

787

Όταν έχεις ανάγκη, κανείς δεν σε ξέρει...
Και εσύ το κρύβεις, για να μην σε λυτούνται.
Έχει και η αξιοπρέπεια το τίμημά της!

788

Όλα τα περασμένα μας είναι νεκρά, αφού δεν υπάρχουν πια.
Η Ανάμνηση είναι το μνημόσυνο των περασμένων μας.

789

Μισοπνιγμένος ο εαυτός μας μέσα σε πικρές αναμνήσεις.
Τόσες, που τελικά τον χάνουμε.

790

Κύματα οι πόθοι μας, που βογγούν στη θάλασσα της μνήμης,
και μας πνίγουν βουβά, τα πικρά περασμένα μας...

791

Πολλά τα ερωτηματικά για όσους σκέπτονται.
Και όσο πιο πολύ σκέπτεσαι, τόσο πιο δυστυχής είσαι...

792

Το παν δεν είναι να ταυτίζεσαι με τους άλλους.
Το πιο φρόνιμο είναι να μπορείς να συνυπάρχεις,
ακόμα και με διαφορετικές ιδεολογίες και πιστεύω, από αυτούς.
Διότι σέβεσαι την ελευθερία τους, και δεν τους σκλαβώνεις με τις δικές σου.

793

Ο χρόνος δεν περνά. Εμείς φεύγουμε...
Ο χρόνος επανέρχεται πάντα,
με τις όμορφες εποχές του...

794

Και το αμπάρι της Μνήμης μου όλο βροχή μπάζει.
Τόση βροχή, που μένω άστεγη στου οδυρμού την καταιγίδα, χωρίς ελπίδα.

795

Τα άστρα νύσταξαν απόψε.
Δεν ρίχνουν το ασθενικό φως τους,
ούτε για έλεος, στους δυστυχείς ρομαντικούς,
για να πάρουν δύναμη, από το αμυδρό φως τους, και να ζήσουν...

796

Διά βίου, διαβιοίς τις φοβίες σου!

797

Το ηλιόγερμα αγκιστρώνει την ψυχή μου, μαζί με τη θλίψη μου,
στα χρώματα του δειλινού. Και δακρύζω,
όταν το αεράκι μου αναριγά τις θύμησες,
πως κάποιος, δικός μου, μου λείπει...

798

Ανάπαυση ο ύπνος, που μοιάζει με θάνατο.
Μέσα στα ερείπια τόσων ονείρων...
Που χτίζονται για μια στιγμή,
για να γκρεμιστούν την αυγή!

799

Η ξένη λύπη, είναι συνήθως άγνωστη σε μας.
Ποτέ δεν γνωρίζουμε πόσο, και γιατί, υποφέρουν οι άλλοι.
Ιδιαίτερα όταν μας την κρύβουν.

800

Μέσα σε κάθε ζωή, υπάρχει σε υπολανθάνουσα κατάσταση, και ο θάνατος.
Το ένα δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς το άλλο...
Ότι δεν γεννήθηκε, δεν θα πεθάνει.
Ας μην αυταπατόμαστε!

801

Έκανε πολλά λεφτά.

Περιουσία, πολυκατοικίες.

Κατάκτησε τον κόσμο ολόκληρο.

Αλλά τελικά νικήθηκε από τον ανίκητο θάνατο.

Όλα είναι τόσο μάταια, φίλοι μου...

Τίποτα δεν θα πάρουμε μαζί μας,

εκτός από ένα φέρετρο...

802

Ο Οδυσσέας ήταν νέος και λεβέντης,

όταν κίνησε για την κατάκτηση της Τροίας.

Κι όταν γύρισε, ήταν ένα ασήμαντο γεροντάκι...

Η Κίρκη η ξενιτιά του έφαγε όλη του τη νιότη, και τη ρώμη.

Το ίδιο έπαθαν και οι μετανάστες...

803

Χωρίς αγάπη, δεν υπάρχει ζωή...

Ή κι αν υπάρχει, είναι τελείως άδεια.

804

Τι πελώρια μοναξιά κρύβει ο θάνατος!

Και των νεκρών, και των ζώντων...

805

Στην περιδιάβαση της Μνήμης, πάντα βουλιάζω,

μέσα στην απόγνωση, των όσων έχασα...

806

Οι ημέρες δεν έχουν μάτια.
Εμείς τις βλέπουμε να περνάνε άβουλα από μπροστά μας,
και να χάνονται...

807

Η ζωή, είναι μια γλάστρα με όμορφα άνθη.
Κι εμείς τα ποτίζουμε με δάκρυα,
και τα μαραίνουμε...

808

Η βιασύνη σκοτώνει την αγάπη.
Έτσι πονάμε μια ολάκερη ζωή,
για το χαμό της...

809

Παραμύθι η ζωή!
Μα εμείς, δεν ζήσαμε παραμυθένια...

810

Ήτανε μια πραγματική αγάπη.
Που πέθανε στην παγωνιά των άδειων ωρών.

811

Όλοι πονάμε. Άλλοι πραγματικά, κι άλλοι φανταστικά.
Χωρίς τον πόνο η ζωή μας είναι τόσο στατική,
όσο και το υποχθόνιο τίποτα!

812

Η ζωή είναι η περιπέτεια του σήμερα, και η Μνήμη του αύριο...

813

Μόνο η Μνήμη ανθεί, στα περιβόλια της λύπης...

Ενθυμούμενη πάντα τα παλιά,

και θλίβεται...

814

Όταν συνηθίσεις με τους πολλούς,

η μοναξιά σου σε βαραίνει πιο πολύ,

όταν θα μείνεις μόνος.

815

Εύφλεκτο το όνειρο!

Μου τίναξε την πραγματικότητα στον αέρα.

Τώρα πώς μπορώ πλέον να ζήσω,

χωρίς πραγματικότητα και όνειρο;

816

Γίνονται τόσα πολλά στις μέρες μας,

που η Ιστορία λαχανιάζει να καταγράψει

το αληθινό πρόσωπο της εποχής μας.

Που οι περισσότεροι δεν το αναγνωρίζουν,

από την εξέλιξη...

817

Κανένας έξυπνος, δεν προετοιμάζεται ποτέ να χάσει.

Κι όμως χάνει. Μα δεν το παραδέχεται.

Χαμένος χρόνος να πείσεις τους χαμένους...

Κι ας είναι και έξυπνοι...

818

Όταν δημοσιεύσεις ένα βιβλίο, δεν ανήκει πλέον σε εσένα.

Συμπορεύεται με την τύχη του, και τους κτήτορές του...

819

Η πλανεύτρα η πλάνη μάς πλάνεψε.

Διότι ονειρευτήκαμε πολύ...

Μέχρι αναπηρίας...

820

Όσο όμορφα κι αν είναι τα αγάλματα, δεν ονειρεύονται...

Παρ' όλο που πλάστηκαν από τα όνειρα του καλλιτέχνη...

821

Και το απέραντο διάστημα του Σύμπαντος,

το λέμε θόλο του ουρανού. Αυταπάτη κι αυτό!

Όπως στην έρημο βλέπουμε τον αντικατοπτρισμό μιας όασης,

που όσο προχωράμε σβήνει.

822

Το στερέωμα ξεκάρφωτο.

Μόνο σε μερικά σημεία η θάλασσα ενώνεται με τον ορίζοντα.

Εκ μακρόθεν...

823

Θεέ μου, πάψε τον αέρα, φέρε τη βροχή.

Τα φυτά πεθαίνουν.

Η Γη λιμοκτονεί!

824

Και το πράσινο χρώμα,

μου θυμίζει την μοίρα της Περσεφόνης,

που θα ξαναφύγει, το επόμενο Φθινόπωρο...

825

Χωρίς πόδια ο χρόνος, και τρέχει.

Και φεύγει πάντα νιος. Κι εμείς γερνάμε...

826

Ορισμός ευτυχίας δεν υπάρχει.

Ο καθένας ζει τη δική του ευτυχία,

που την χτίζει στα μέτρα του,

με τα υλικά που διαθέτει.

827

Η απόσταση...

Ω θεία απόσταση!

Διότι συχνά η υπερβολική επαφή,
μας απογοητεύει.

828

Ο χρόνος ραπτομηχανή,

που μας γαζώνει τα πρόσωπα, και τα μέλη...

Διάτρητο κεντίδι, που τελικά μας λιώνει.

829

Κουκούλι η ζωή, με μεταξένιες κλωστές...

Ο χρόνος υφαίνει τις ψυχές μας σε πεταλούδες...

Ο βιολογικός κύκλος της κάθε ζωής.

Το νήμα της υφάντρας της μοίρας μας.

830

Μόνον όποιος έχει πλεόνασμα μέσα του προσφέρει.

Η προσφορά είναι περίσσειμα της καλοσύνης.

831

Κανένας άλλος δεν σκοτίζεται,

για την απάντηση που περιμένεις,

εκτός από εσένα.

832

Πολλά είναι τα αγκάθια που μας αγκυλώνουν τη μνήμη, και πονάμε.

Μα εμείς οι ίδιοι θέλουμε και θυμόμαστε.

833

Το παράκανε απόψε η πλήξη.

Με κλείδωσε ασφυκτικά στο σώμα μου.

Έτσι δεν μπορώ να της ξεφύγω με τίποτα...

834

Ποιον να πρωτοπαρηγορήσεις;

Αφού όλοι πονάμε από έναν διαφορετικό πόνο;

835

Η μητέρα είναι το ιερότερο αγαθό,

που ο καθένας νομίζει πως το έχει μόνο αυτός!

836

Πόση μοναξιά κρύβει η ζωή στο τέλος της!

Ακόμα και τους δικούς σου ανθρώπους, κάποτε τους χάνεις,

προτού ολοκληρωτικά πεθάνουν...

837

Η ποίηση μάς αγγίζει με το ρίγος της,

και μας κάνει ανθρωπινότερους με το μύρο της.

Ποίηση! Ευαισθησία πνεύματος και ψυχής...

838

Γλυκά είναι τα φραγκόσυκα, μα τα αγκάθια τους φαρμάκι.

Μοιάζουν κι αυτά με την αγάπη...

839

Είναι μεγάλος καημός, ο θάνατος των ονείρων σου.

Και οι γύρω σου δεν κατανοούν τι εσύ θρηνείς γοερά!

840

Υπάρχουν πολλές πνευματοκτόνες ιδέες, σε αρρωστημένους εγκεφάλους...

Που επηρεάζουν θανατηφόρα τους αφελείς,

και τους ευαίσθητους.

841

Και η ζωή, συνεχίζει το πολύχρονο ταξίδι της διαιώνισης,

με τα δικά μας DNA, μέσα στον αέναο χρόνο...

Χωρίς να φταίνε τίποτα οι απόγονοί μας.

842

Οι άνθρωποι μόνο διασταυρώνονται με άλλες φυλές.

Τα ζώα και τα λουλούδια, μένουν πιστά στο είδος τους.

843

Και η πανσπερμία των εθνών θα χτίσει μια καινούρια χάβρα...

Όπως πάμε με την παγκοσμιοποίηση.

Ανθρωπότητα, αλίμονο!

844

Πολύ δύσκολες κάποιες ώρες. Δεν περνούν.
Μα δυσκολότερες εκείνες που έχουν πλέον περάσει.
Χωρίς ελπίδα να ξανάρθουν ποτέ!

845

Με το βάθος, και το πάθος, πήρα τη ζωή μου λάθος...

846

Η Αγάπη χωρίς ειλικρίνεια, και τρυφερά λόγια, σβήνει...

847

Κάτω από το φως του Ήλιου οι πεταλούδες κάνουν έρωτα.
Νομίζοντας πως μόνο για αυτές πλάστηκε
ολόκληρος ο Κόσμος...

848

Στα μάτια του Θεού, οι άνθρωποι παραμορφώθηκαν,
με την προσποίηση, τα ενδύματα, τη μόδα, και τις θρησκείες...

849

Ο Θεός είναι γυμνός. Γι' αυτό κρύβεται...
Ντρέπεται εμάς τους ντυμένους...

850

Ντύσαμε τις αλήθειες, με παρδαλά χρώματα.
Για να αρέσουν σε όλους.

851

Η εποχή μας απαιτεί λίγα λόγια.
Δεν υπάρχει πια χρόνος για βαριές επικοινωνίες.
Οι κοινωνίες άδειες από συναισθήματα.
Και εμείς, επαίτες μιας παροδικής ευτυχίας,
που μας αγχώνει.

852

Αυτός ο ποιητής είναι άπιστος, και άπιαστος...
Ερωτοτροπεί με όλα τα είδη της ποίησης...!

853

Πήγα να κόψω ένα ρόδο, και μάτωσα το χέρι μου.
Από την αγάπη μου, και την ομορφιά του ρόδου, πόνεσα...

854

Τα μεγαλύτερα κακουργήματα της ανθρωπότητας,
γίνονται από παρανοϊκούς και παράφρονες...

855

Τριάντα δύο χρόνια στην ίδια γειτονιά.
Και δεν γνωριζόμαστε καλά με τους γείτονες.
Κι όμως έχω σκιαγραφήσει τις φιγούρες τους,
και την απομόνωσή τους,
στα γραφτά μου...

856

Όσο σε αγαπάω ζωή, τόσο με παιδεύεις.
Κι όσο με παιδεύεις, τόσο ψήνομαι.
Έτσι αντλώ κουράγιο, και σε αντέχω!

857

Την ποιότητα της ζωής, δεν την κάνει η ποσότητα.
Αλλά τα λίγα, και τα εκλεκτά...

858

Όταν ο νους εκπαιδεύεται ηθικά,
τότε μόνο καλλιεργείται η ψυχή.

859

Δένεσαι ακόμα και με ένα δωμάτιο ξενοδοχείου,
αφού άφησες εκεί κάτι από τον εαυτό σου.
Και ας έζησες σ' αυτό, μόνο μια νύχτα.

860

Τι βάρος κι αυτό!

Όπου και να πάω κουβαλάω μέσα μου όλα τα θυμητάρια του χθες...

Όλα μένουν αναλλοίωτα στη Μνήμη μου...

861

Οι πολλές κουβέντες χαλάνε τη ζωή μας.

Οι πικρές, την καταρρακώνουν.

862

Το ψυχανέμισμα των αισθημάτων σου δεν το ξέρει κανένας άλλος,

εκτός από εσένα.

863

Μέσα στην μοναξιά,

οι ιδιορρυθμίες σου μεγαλώνουν...

864

Όσο πιο πολλές πέτρες πέφτουν στη λίμνη, τόσο ανεβαίνει η στάθμη της.

Όπως και οι πίκρες, μάς εμπλουτίζουν εμπειρικά.

865

Αισθάνομαι γυμνός μιλώντας για τα παλιά μου...

Γι' αυτό τα ντύνω με καλολογικά στοιχεία...

866

Και τα όνειρα έχουν Μνήμη.

Παρ' όλο που δεν τα ζήσαμε ποτέ, μας παιδεύουν...

867

Πριν χρόνια μας γοήτευε το άγνωστο.
Τώρα το άγνωστο μπορεί να κρύβει και το θάνατό μας...

868

Μια ολόκληρη ζωή συντροφιά με τη θλίψη.
Επειδή δεν μπόρεσα ποτέ να συμβιβαστώ,
με τις αντιξοότητες του βίου...

869

Όλοι οι άνθρωποι, μετά από κάποια ηλικία, μετρούν τα χρόνια τους.
Που με λύπη τα κρύβουν, γιατί περνούν τόσο γρήγορα...

870

Η Λευτεριά, περιπαίζει τους ζωντανούς.
Γιατί δεν υπάρχει, αν δεν θυσιαστούν πολλοί γι' αυτήν...

871

Τι γρήγορα που διαβαίνει ο χρόνος!
Κι εμείς καταϊδρωμένοι, τρέχουμε πίσω του,
σερνάμενοι στην τροχιά του...

872

Ο πόνος είναι ένα ερωτηματικό,
που δεν βρήκαμε ακόμα την απάντηση.
Στο να μην πονάμε.

873

Μονάχα η αγάπη καλλιεργεί τους ανθρώπους και την ποιότητά τους.

Όλα τ' άλλα, χωρίς την αγάπη, είναι άχρηστα.

874

Όταν ντυθούν τα όνειρά μας με το ένδυμα

της πραγματικότητας, παραμορφώνονται...

875

Γυάλινος κι αυτός ο άνθρωπος. Διάφανα γυάλινος.

Τον διαβάζω αόρατα. Βλέπω καθαρά τι κρύβει μέσα του,

και λυπάμαι πολύ, διότι διαρκώς υποκρίνεται...

876

Ένα γλυκόπικρο τραγούδι η ζωή.

Που όταν τελειώνει, αφήνει πίσω του

έναν νοσταλγικό απόηχο...

877

Δεν μας πλήγωσαν οι άλλοι.

Οι άλλοι, μας έκαναν να δούμε σωστά το αληθινό πρόσωπο της ζωής.

Που δεν είναι τίποτε άλλο, από πόνος!

878

Μόνο η Τέχνη εξουδετερώνει το χρόνο.
Αυτή δεν θα διαβεί. Κάτι θα μείνει πίσω,
να θυμίζει την αποδημική μας αναφορά.
Τα πέτρινα σώματα της πικρής μας
Αποδημίας.

879

Υπάρχουν ξετσιπωσιές καλοντυμένες,
ή μάλλον μασκαρεμένες...

880

Κάποια μαγικά ενύπνια, έχουν τόσο φως,
που φωτίζουν όλες τις άδειες ημέρες μας!

881

Όποιος κάνει παρέα με ανόητους,
ανοητεύει και ο ίδιος...

882

Η χαρά δεν έρχεται ποτέ από μόνη της.
Προετοιμαζόμαστε χρόνια να την υποδεχθούμε.
Διαφορετικά μας ξεφεύγει...

883

Η απερισκεψία φόρεσε καπέλο.
Ίσως από εδώ και πέρα,
θα μαζευτεί η λογική της,
και θα σκέπτεται...

884

Πάντα οι ιδιόρρυθμοι χαρακτήρες με ελκύουν.
Για μια εξονυχιστική ψυχολογικοκοινωνική εξέταση...

885

Και το αθώο αρνάκι, μέσα στους λύκους,
φοράει το τομάρι τους.
Αν θέλει να μην το φάνε...

886

Και το χρυσό στίγμα, στίγμα είναι...
Ένας χρυσωμένος λεκές, επάνω στην ανθρωπιά μας...

887

Η μνήμη χωρίς την ιερότητα της θύμησης,
φέρει αδυσώπητο χάος μέσα μας,
και μας διασπά την ουσιαστικότερη ενότητα,
σε ότι βαθιά αγαπήσαμε...

888

Η γαλήνη έξω από τον εαυτόν μας,
είναι άχρηστη για εμάς...

889

Ακόμα και η μνήμη διαιωνίζει τη δυστυχία.
Με το να θυμάται, αυτά που έπρεπε να ξεχνά...

890

Τούτο το καινούριο μας όνειρο, θα γίνει ο τάφος όλων
των άλλων. Και εμείς το θρέψαμε, για να μας θάψει...

891

Παράθυρα τα μάτια σου,
που καθρεφτίζουν μέσα τους τον Κόσμο ολόκληρο.
Και εγώ τον αισθάνομαι με την ευαισθησία μου,
και τις αισθήσεις μου!

892

Έκανα την καρδιά μου υδρία,
στους γήινους πόνους των ανθρώπων.
Που μέσα στην κρύα απομόνωση της ερημιάς μου,
έγιναν σταλαχτίτες, και με λογχίζουν...

893

Και ο καταρράχτης τραγουδά την αντοχή του,
και τη διάρκειά του, με την υδάτινη δύναμη,
των εκατομμυρίων σταγόνων...

894

Το ρίγος της συγκίνησής μας,
όταν έρχεται σε αντίθεση με τη ρέουσα πραγματικότητα,
μας αναλώνει...

895

Ουράνια τόξα οι ελπίδες μας.
Μετά από κάθε μπόρα μάς θυμίζουν,
πως ακόμα βλέπουμε τα χρώματα της ίριδας.
Άρα υπάρχουμε, έστω και κατακερματισμένοι...

896

Μέθυσσε η ευαισθησία από όνειρα...
Ζητώντας την ανύπαρκτη τρυφερότητα του Κόσμου,
που σβήνει κατακυλώντας στην άβυσσο της αφάνειάς του!

897

Τα αθώα κορίτσια,
θα διαιωνίσουν τα δάκρυα στις σκληρές καρδιές των βράχων,
και στις σιδερόφραχτες καρδιές των μηχανών...

898

Καταρράχτης η ζωή.
Κι εμείς το ρεύμα και το τραγούδι της.
Με ωκεανούς λύπης στο βλέμμα, που όλα παρέρχονται,
και σβήνουν στο λιμανάκι της ανυπαρξίας μας...

899

Απολιθωμένα ήλεκτρα οι συγκινήσεις. Που μας θολώνουν την μνήμη,
αντί να μας ρίχνουν λίγο φως στο όμορφο παρελθόν.

900

Η αιωνιότητα φίλησε, με τόσες αυγές,
τα κιονόκρανα του Παρθενώνα,
και απαθανάτισε την ομορφιά τους...

901

Ωκεανοπορεία η ζωή μας.
Που μας έπνιξε μέσα στις αλίκυπτες θάλασσες της λύπης...

902

Δεν έχει έκταση, η έκταση.
Μόνο συναίσθημα και δέος, για εκείνα που αγαπάμε.

903

Μας τρομάζουν οι ημέρες.
Κι όμως εμείς θέλουμε να ζήσουμε...
Με ποια όμως πίστη; Αφού χάνουμε άσκοπα τόσες ώρες,
που γίνονται μέρες, και μας γερνούν...

904

Φωνές που πνίγονται ηθελημένα στη σιωπή.
Αφού εμίσησαν θανάσιμα το ψέμα!

905

Το ψέμα, που αστειευόμενο υποδύεται την αλήθεια,
την μασκαρεύει!

906

Κύκλος εννέα μηνών...

Και ο πόθος μας έγινε άνθρωπος...

907

Τα ηλιόφωτα καλοκαίρια δεν φέρνουν την ευτυχία.

Απλώς, αποξεχνάμε τις θλίψεις μας,

θέλοντας να θάψουμε τις λύπες μας,

μέσα σε νέες δημιουργίες...

908

Έχει πολύ ευαίσθητη υγεία η Αγάπη.

Όταν κλονιστεί, πεθαίνει...

909

Ζωή, ένα μπουκέτο δροσερές ημέρες,

που μαραίνονται στο διάβα του χρόνου...

910

Θάνατος είναι όταν το σώμα,

απογυμνώνεται από τη ζωή...

911

Ότι έφυγε, χάθηκε.

Και η Μνήμη μάς ξεγελάει πως ακόμα υπάρχει,
καταγραμμένο στις πτυχές του εγκεφάλου...

912

Η Ελπίδα, είναι η πιο γλυκιά χίμαιρα.

Και ας μην φτάνει ποτέ.

Εμείς εναγωνίως την περιμένουμε...

913

Γυρίζω τις χαρές μου από την ανάποδη.

Μην μου ξεθωριάσουν στου χρόνου την αδιάλειπτη ροή,
και χαθεί όλη η αίγλη τους...

914

Άδειες υδρίες είμαστε, χωρίς την αγάπη.

Με φρυγανισμένα ξερά χείλη, που δεν έμαθαν ποτέ να πουν,
ένα αληθινό σ' αγαπώ!

915

Τι είναι η αιωνιότητα χωρίς εμάς;

Τι να την κάνεις μια άδεια, και κενή αιωνιότητα,
χωρίς τους ανθρώπους;

916

Με το αίμα τροφοδοτείται η ζωή.

Με την Μνήμη, η ανάμνηση...

917

Διψασμένες οι ακτίνες του Ήλιου,
ήπιαν λαίμαργα τη δροσιά της νιότης μας...

918

- Τι έγινε εκείνος ο λεπταίσθητος ποιητής;
- Κρεμάστηκε σ' ένα πολύκλαδο όνειρό του,
και αυτοκτόνησε...

919

Η ξύλινη σάρκα του δέντρου δακρύζει,
όταν το πριόνι το ροκανίζει...

920

Πριν σε ατενίσουν τα μάτια μου, ήσουν όραμα!
Και τώρα έγινες η πικρή εμπειρία.
Που με κρατά φυλακισμένη στο λάθος μου...

921

Οι αμφιβολίες φουντώνουν μέσα μας.
Συνήθως, από τις δυσπιστίες των άλλων.

922

Και η ανυπαρξία, μια έρημος.
Χωρίς αρχή, και χωρίς τέλος...

923

Η δική σου αλήθεια,
δεν μοιάζει με την αλήθεια κανενός άλλου.

924

Και η υγρή, απέραντη θάλασσα,
διψάει για δροσερά κορμιά,
να της γλυκάνουν την αλμύρα.
Γι' αυτό και τα πνίγει.

925

Χωρίς ουδεμία βιασύνη έρχεται η αποδοχή...
Αν βιαστείς, την παραποιείς...
Ή την χάνεις.

926

Ποίηση είναι η μουσική αρμονία εικόνων, ήχων, και λέξεων,
που συνθέτουν μια μουσική συμφωνία στην ψυχική,
και πνευματική ενότητα του ποιητή.

927

Ναυαγοί όλοι οι άνθρωποι.
Οι πιο πολλοί πνίγονται στον εαυτόν τους!

928

Δυστυχώς, οι αλήθειες όλων των ανθρώπων δεν ταυτίζονται.
Και ας είναι αληθινές για τον καθένα...

929

Είσαι ο συνδετικός κρίκος της αλήθειας με το ψέμα.

Μα μέσα στο κλικ της επαφής, συντρίβεσαι.

Καθώς η αλήθειά σου γίνεται αληθοφάνεια...

930

Ότι αγγίζει το χέρι της κακίας,

μαραίνεται και πεθαίνει.

931

Αγαπημένες πάνινες κούκλες, χειροποίητες,

στα δύσκολα εκείνα χρόνια της κατοχής,

μου σκουπίσατε τόσα παιδικά δάκρυα!

932

Τα σπασμένα παιχνίδια,

μου θυμίζουν άρρωστα παιδιά...

933

Οι ψυχικές καταδύσεις,

πάντα μας αφήνουν γυμνούς,

μπροστά στην αλήθεια.

934

Όλα τα δάκρυα είναι ζεστά,

πριν παγώσουν στον πόνο της απογοήτευσης...

935

Η αγάπη, που δεν έδωσα, σάπισε την καρδιά μου,
κι έγινε πληγή. Και αιμορραγεί, από τις τύψεις!

936

Ο χρόνος βουλιάζει στη Μνήμη μας.
Κι εμείς καθημερινά καταποντιζόμαστε μαζί του.

937

Καρφισωμένο το όνειρο στο πέτο.
Και πετάμε με τον οίστρο και τα φτερά της πεταλούδας,
να αγγίξουμε το θαύμα, της πολύμορφης ζωής!

938

Όλα μηδενίζονται με το θάνατό μας.
Ακόμα και τα πιο σημαντικά. Όπως η ζωή μας!

939

Ο Θάνατος δεν κερδίζεται.
Μας κερδίζει όλους τελικά.

940

Και η πολλή ευαισθησία μοναξιά δεν είναι;
Αφού δεν μπορείς να επικοινωνήσεις με τους άλλους γύρω σου...

941

Και η ένδεια έγινε έναυσμα ονείρων,
για να ξεφύγουμε από την ταγγή πραγματικότητα...

942

Η πλάνη, μάς εξαπατά, και κάνουμε λάθη.
Μα από τα λάθη μας μαθαίνουμε πολλά...

943

Ο Άρης μάς έφερε τον Άδη.
Και οι πολεμοκάπηλοι τον έχουν για Αρχηγό!

944

Τα ενύπνια, στολίζουν τη μαύρη, σκοτεινή νύχτα μας.
Διαφορετικά ο ύπνος, θα έμοιαζε με θάνατο...

945

Περιπλανήθηκα, και παραπλανήθηκα,
στην απεραντοσύνη του Κόσμου, με μύρια όνειρα...
Ένας φτωχός οδοιπόρος, μην και μπορέσω να ζήσω!
Άδειος ο κόσμος μου, χωρίς τα όνειρα...

946

Τα λόγια μάς πληγώνουν κάποτε.
Ενώ τις σιωπές τις ερμηνεύουμε σε εκείνο που μας λείπει.
Η μετάπλαση της σιωπής, έχει τεράστια δύναμη...

947

Ακρίβυνε πολύ η ζωή...

Κι όμως μικροί, πόσο φτωχικά τη ζήσαμε...

Με ένα λουκούμι να γλυκάνει η πίκρα, και φτηνές καραμέλες...

Και τις λέγαμε όλες, καλές ημέρες...

948

Και ο σφριγηλός νέος του σήμερα, σε πενήντα χρόνια,

αν ζει, θα είναι ένας αδύναμος γέρος...

949

Ήσουν ένα είδωλο, που σε λάτρεψα!

Μα του χρόνου η ροή σε παρέσυρε,

και συντρίφτηκες σε σκόνη...

950

Είναι πολύ πικρό,

να σε διαψεύδουν τα ίδια σου τα όνειρα...

Διότι μόνος σου τα έπλασες...

951

Η αυριανή ημέρα είναι τόσο άγνωστη,

όσο και τούτη που πέρασε σήμερα...

Αφού δεν προλάβαμε να την ιδούμε,

από τα τόσα πολλά που κάνουμε...

952

Την άνοιξη της ζωής μας την χάσαμε,
από το φόβο της ματαιότητας.
Τώρα το Φθινόπωρο μάς ριγά,
στο φυλλορρόημα της ύπαρξής μας...

953

Μερικοί νέοι επιφέρουν το θάνατό τους, παίρνοντας ναρκωτικά.
Για να φτιάξουν, τάχα, μια εικονική ευτυχία,
που τους οδηγεί μοιραία στο δρόμο του αγύριστου...

954

Τα ποιήματά μας γράφονται όταν τα συναισθήματά μας ανταριάζουν,
για να εξανεμισθεί η θλίψη μας, από τις γύρω αντινομίες της ζήσης...

955

Ένα αληθινό ποίημα, δεν εμπεριέχει μόνο το συναίσθημα του ποιητή,
αλλά και τα συναισθήματα του συνόλου...

956

Θάλασσες απέραντες τα δάκρυά της,
και η καρδιά της καράβι ακυβέρνητο,
στους σκλαβωμένους πόθους της...

957

Οι λύπες μαζεύονται επάνω μας,
και μας κάνουν απολιθώματα πίκρας.

958

Όλα σ' αυτόν τον Κόσμο φθείρονται.
Ακόμα και τα πιο αγνά μας αισθήματα...

959

Όσο ζούσε, τίμησε τη ζωή του,
τους δικούς του, τους συνανθρώπους του.
Κι όταν πέθανε, τον ατίμασαν όλοι...

960

Το εκλεκτό άρωμα της Ποίησης,
εξευγενίζει και τις πιο σκληρές ψυχές.

961

Θολωμένο τζάμι η Μνήμη,
που στο Φθινόπωρο του βίου,
πάντα μας φέρνει καταιγίδες...

962

Το Άπειρο είναι το πεπρωμένο που μας προσμένει.
Από εκεί και πέρα, αρχίζει η αιωνιότητα.

963

Για τους νεκρούς δεν υπάρχει πλέον ύλη και υλικά αγαθά.
Όλα τα επίγεια διαλύονται σε σκόνη...

964

Αν αγωνιούμε για την ιδέα του θανάτου,
πεθαίνουμε πριν την ώρα μας.

965

Κανένας δεν μπορεί να νιώσει την πίκρα του άλλου.
Εξάλλου, ο καθένας έχει φορτωθεί τις δικές του.

966

Όταν χάσεις τις αναμνήσεις σου,
επέρχεται και ο ζωντανός σου θάνατος!
Δεν είσαι πλέον η οντότητα που ήσουν άλλοτε...

967

Η ύλη δεν έχει ουδεμία αξία μετά το θάνατο.
Όλα διαλύονται στο μηδέν της ανυπαρξίας...

968

Ο θάνατος είναι ο πιο άσπονδος εχθρός της Ζωής.
Γι' αυτό όλοι τον μισούμε...

969

Η ζωή πάντα λάμπει, όσο πικρή κι αν είναι,
μπροστά στο αδιαπέραστο σκοτάδι του θανάτου.

970

Οι αρετές μας, είναι άχρηστες στους άλλους,
όταν ο θάνατος μάς τρυγήσει τη ζωή.
Όλες τις θάβουν μαζί μας...

971

Η φιλοσοφία δεν φτάνει να μας παρηγορήσει με τη ζυγαριά
της λογικής, στην απελπισία της λύπης μας.

972

Είναι λεβεντιά να ατενίζεις το θάνατό σου κατά πρόσωπο,
και να μην τον φοβάσαι.

973

Τα εκλεκτά πνεύματα αποδέχονται το θάνατο με νηφαλιότητα.

974

Δεν είμαστε πια οι ίδιοι άνθρωποι,
μετά από το θάνατο των αγαπημένων μας προσώπων...

975

Δεν είναι απαισιοδοξία να σκέπτεσαι το θάνατο.
Μάλλον το αντίθετο. Κατανόησες την ανθρώπινη μοίρα,
και φιλοσοφείς την εφήμερη ζωή σου.

976

Όλα με ρυθμό.
Με τελειότητα, και με τάξη.
Και έρχεται ξαφνικά ο θάνατος,
και μας απορυθμίζει την τελειότητα
και την τακτική μας...

977

Κάθε πρωί συγυρίζεται μηχανικά, και βγαίνει...

Να κατακτήσει τη ζωή...

Που δυστυχώς, δεν την θέλει....

978

Σου μιλώ ακόμα ελληνικά, στην ξενιτιά.

Μα κοίτα γύρω μας να δεις.

Η γλώσσα μας καθημερινά πεθαίνει.

Μεγάλη η πίκρα, φίλη μου...

979

Μια απόδειξη από την Ελλάδα με πλήγωσε βαριά.

Μαχαιριά κατάστηθα, στην στοιχειωμένη ελληνικότητά μου...

Διότι επάνω έγραφε sokolatakia με λατινικά στοιχεία...

Κι εμείς οι καημένοι οι απόδημοι, κλαίμε την αφομοίωση,

μέσα σε ξένες πατρίδες...

980

Διαβάζω μέσα στα μάτια σας,

όλη την αγάπη που μου έλειψε από τη ζωή μου,

όλα τα τρυφερά χρόνια, της πικρής μου νιότης.

Κι αυτό με κάνει να θέλω να ζήσω...

Παιδιά μου!

981

Πώς να παρηγορηθείς,
από εκείνους τους ανθρώπους που σε πλήγωσαν πολύ,
χωρίς ποτέ να τους βλάψεις;

982

Αφομοιώνομαι θα πει,
γίνομαι όμοιος με κάτι άλλο,
που δεν είναι όμως δικό μου...

983

Οι βιοθεωρίες των ανθρώπων δεν έρχονται ουρανοκατέβατες,
ούτε φυτρώνουν σαν ταμανιτάρια. Δημιουργούνται όταν
οι άνθρωποι χτυπιούνται απανωτά, στο αμόνι της ζωής.
Στη φωτιά του πόνου και του καημού...

984

Η αλμύρα της θάλασσας στο δάκρυ σου,
και οι αναμνήσεις σου, πικρός ωκεανός θλίψης...

985

Και η ελπίδα, λεπίδα που σου ξεσχίζει τα σπλάχνα,
αφού δεν μπορεί να γίνει ποτέ πραγματικότητα.

986

Μόνο το εξιτήριο του θανάτου μάς βγάζει από τη ζωή.
Με τίμημα την ίδια τη ζωή μας!

987

Αργόσυρτα ήρθε η μέρα.
Λικνιστική! Και είχε μια πίκρα, Θεέ μου!
Που καλύτερα να μην ερχότανε...

988

Τον καλό τον λόγο, δεν τον ξεχνάμε ποτέ.
Γι' αυτό συνήθως αγαπάμε αυτούς,
που μας τον είπαν!

989

Εγκληματείς όταν σκοτώνεις την αλήθεια του άλλου.
Αληθινή ή ψεύτικη, εκείνος βρίσκει
τη δύναμη και την πιστεύει...
Έτσι αντλεί την αντοχή να ζει.

990

Κάποτε χρεοκοπούμε ψυχικά, και υλικά,
από την πολλή αγάπη, και εμπιστοσύνη
που δώσαμε σε ασυνείδητους...

991

Όταν γνωρίζεις πότε πρέπει να σιωπάς,
είναι σοφία.

992

Άλλοι αγαπούν λάθος από βιασύνη, κι άλλοι χάνουν
την πραγματική αγάπη από την πολλή σκέψη...

993

Ελπίδα, περιμένοντάς σε ήσουν το παν.
Και όταν ήρθες, δεν ήσουν εκείνο που ήλπιζα...

994

Απορώ, με τις τόσες πίκρες που γεύτηκα,
πώς μπόρεσα να τραγουδήσω;

995

Τον Κόσμο δεν τον ατενίζουμε ίδια όλοι.
Ο καθένας έχει τη δική του οπτική γωνία, και αγωνία...

996

Αν δεν υπήρχαν άνθρωποι να λατρεύουν το Θεό, Θεός δεν θα υπήρχε.
Κι έτσι όπως πορεύεται η σημερινή ανθρωπότητα,
η ανθρωπιά μας καθημερινά εξαλείφεται...
Κι αν κάποιος με πάρουν για άθεο,
εγώ και στο Θεό, και στην ανθρωπιά,
πιστεύω!

997

Η απλότητα και η καλοσύνη είναι το κλειδί της ευτυχίας μας.
Έστω και της εφήμερης.

998

Χρόνε, είσαι το χρήμα της Ζωής μου,
που σε ξόδεψα ατόκιστα, χωρίς
καλά καλά να συνειδητοποιήσω
πως μου φεύγεις...

999

Υπάρχει τόσος απέραντος ουρανός μπροστά μας.

Σαν την απέραντη θάλασσα που δεν γαληνεύει.

Σαν τις σκέψεις μας, που βυθίζονται στο άπειρο

και χάνονται, χωρίς συνέχεια.

Χωρίς σύνορα...

1000

Γράφοντας, καταγράφω το εκάστοτε ανεπανάληπτο σήμερα!

Ασύνορες στιγμές όλη μας η ζωή!

Ασύνορες σκέψεις. Ασύνοροι άνθρωποι,

που δεν θα επικοινωνήσουμε ποτέ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ήθελα να σας τραγουδήσω
με την γλώσσα των χελιδονιών,
που όταν φεύγουν, το τιτίβισμά τους
γίνεται απόηχος πικρός,
και μας συγκλονίζει...

Απόδημο χελιδόνι κι εγώ, που χάθηκα
στο λαβύρινθο της Αποδημίας μου,
και δεν βρήκα σημάδια να γυρίσω πίσω,
για να συνεχίσω το ανέμελο
τραγούδι μου.

Δέσμια στην ομηρεία μου,
θρηνώ τη Μοίρα όλων
των Μεταναστών!

ΕΡΓΟ-ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Η Ντίνα Αμανατίδου, το γένος Παπανδρεοπούλου, γεννήθηκε, στο Μελιγαλά Μεσσηνίας, και τελείωσε τη Μέση Εκπαίδευση στην Αθήνα.

Αρχές του 1958 μετανάστευσε στην Αυστραλία. Από τον ίδιο χρόνο άρχισε να δημοσιεύει σε ελληνικές εφημερίδες και ελληνικά περιοδικά διηγήματα, ποιήματα και στοχασμούς.

Αργότερα έργα της δημοσιεύτηκαν και στην Ελλάδα, και σε αγγλική μετάφραση σε περιοδικά και εφημερίδες της Αυστραλίας και των Ηνωμένων Πολιτειών.

Η αγάπη της για τα ελληνικά γράμματα την οδήγησε στην εγγραφή της στο Πανεπιστήμιο New England της Νέας Νότιας Ουαλίας, και ολοκλήρωσε τον κύκλο σπουδών στην ελληνική γλώσσα και λογοτεχνία διά αλληλογραφίας.

Επί σειρά ετών δίδαξε ελληνική γλώσσα και λογοτεχνία σε σχολεία της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης της Μελβούρνης.

Μέχρι τώρα έχουν κυκλοφορήσει 18 βιβλία της, με τέσσερις επανεκδόσεις σε τρία από αυτά. Το έργο της καλύπτει τον ποιητικό, τον πεζό (διήγημα και θέατρο) και το γνωμικό λόγο.

Το 1992 η Ν. Αμανατίδου, με πρόσκληση του Υπουργείου Πολιτισμού, έλαβε μέρος στο πρώτο Συνέδριο Αποδήμων Λογοτεχνών στο Πνευματικό Κέντρο των Δελφών.

Το Δεκέμβριο του 1997, με πρόσκληση της Γενικής Γραμματείας Απόδημου Ελληνισμού, πήρε μέρος στο Συμπόσιο Ελληνίδων Λογοτέχνιδων της Διασποράς, το οποίο έλαβε χώρα στο Ντιβάνι Παλλάς της Αθήνας.

Ποιήματα της Ν. Αμανατίδου μελοποίησαν οι ακόλουθοι ομογενείς μουσικοί της Μελβούρνης: Κώστας Τσικαδέρης, Χρήστος Ιωαννίδης, Παναγιώτης Μουσαφεριάδης, Στέλιος Τσιόλας, Ανθή Σιδηροπούλου, και Σπύρος Παπουτσής.

Η Ν. Αμανατίδου είναι ιδρυτικό μέλος του Ελληνο-Αυστραλιανού Πολιτιστικού Συνδέσμου Μελβούρνης, της Πνευματικής Εστίας Ελληνίδων, του Multicultural Writers Association of Victoria, του Συνδέσμου Ελλήνων Λογοτεχνών και Συγγραφέων Αυστραλίας, και μέλος άλλων λογοτεχνικών Συλλόγων της Αυστραλίας και της Ελλάδας.

Έργα της έχουν περιληφθεί σε ελληνικές και αγγλικές Ανθολογίες, καθώς και σε σχολικά βιβλία και εγχειρίδια για χρήση των μαθητών της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης στην Αυστραλία.

Ένα ποίημα και ένα σκετς της περιλαμβάνονται στο Ανθολόγιο της Διασποράς, την έκδοση του οποίου επιμελήθηκε το Εργαστήριο Διαπολιτισμικών και Μεταναστευτικών Μελετών του Πανεπιστημίου Κρήτης, Ρέθυμνο 2004.

Εκτός από τη Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, το έργο της Ν Αμανατίδου διδάσκεται και σε Τμήματα Νεοελληνικών Σπουδών σε πανεπιστήμια της Αυστραλίας.

Το έργο της έχει σχολιαστεί σε διάφορες κριτικές μελέτες και σε δημόσιες διαλέξεις.

Η ίδια έχει παρουσιάσει μέρος της δουλειάς της σε ελληνικά ραδιοφωνικά προγράμματα της Μελβούρνης, του Σύδνεϋ και της Αδελαΐδας. Επίσης έχει πάρει μέρος σε συνέδρια με εισηγήσεις – ανακοινώσεις και ποιητικές απαγγελίες, και έχει παρουσιάσει το έργο της σε παροικιακές εκδηλώσεις, καθώς και σε δημόσιες Βιβλιοθήκες της Μελβούρνης

Έχει δώσει δημόσιες ομιλίες και διαλέξεις σε ομογενειακά σχολεία και σε τριτοβάθμια εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Παρακάτω δίνονται οι εφημερίδες, τα περιοδικά και οι ανθολογίες που φιλοξένησαν έργα της Ν. Αμανατίδου.

Α΄ Εφημερίδες και περιοδικά

Πυρσός, Μελβούρνη, *Αντίποδες*, Μελβούρνη, *Σφίγγα*, Μελβούρνη, *Ανατολή*, Μελβούρνη, *Επαφή*, Μελβούρνη, *Rainbow Rising*, Melbourne, *Open Door*, Monash University, Melbourne, *Νέος Κόσμος*, Μελβούρνη, *Νέος Πυρσός*, Μελβούρνη, *Φιλολογική Πρωτοχρονιά*, Αθήνα, *Πολύπτυχο*, Αθήνα, *Η Ελληνίδα του 2000*, Αθήνα, *Μοριάς*, Κάτω Αχαΐα, *The Hellenic Journal*, USA, *Επικούρειος Απόλλων*, Αθήνα,

Ελληνική Διεθνής Γλώσσα, Αθήνα, *Προεκτάσεις στην Εκπαίδευση*, Αθήνα, *Δεσμός*, Θεσσαλονίκη, *Κρίκος*,

Μελβούρνη, *Ο Λόγος*, Μελβούρνη, *Έκφραση*, Λέρος, *Δάοχος*, Λάρισα, *Τα Νέα*, Μελβούρνη, *Νέα Αριάδνη*, Αθήνα, *Κελαινώ*, Αθήνα, *Ακτή*, Λευκωσία, *Αιολικά Γράμματα*, Αθήνα, *Τα Νέα των Μελιγαλαίων*, Αθήνα, *Αθηνά*, Μελβούρνη, *Έκφραση*, Καλαμάτα, *Ποντιακή Εστία*, Θεσσαλονίκη.

Β΄ Ελληνικές Ανθολογίες

Η Λογοτεχνική Παρουσία των Ελλήνων στην Αυστραλία, Δρ Γ. Καναράκης, Ίδρυμα Νεοελληνικών Σπουδών, Αθήνα 1985.

Η Ελληνίδα στη Μετανάστευση, Κ. Πανουτσοπούλου, Spring Press, Αθήνα 1988. Σύγχρονη Ανθολογία Γυναικείας Ποίησης, Ε. Γ. Ρόζος, Δρυμός, Αθήνα 1989.

Με δικά μας λόγια – Ελληνίδες συγγραφείς της Αυστραλίας, Ελένη Νίκα και Κωνσταντίνα Ντούνη, Owl Publishing, Melbourne 1994.

Ανθολογία, Έκδοση της Διεθνούς Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών, Αθήνα 1997.

Σύγχρονη Ανθολογία Ποίησης, 1977-1997, Ε. Γ. Ρόζος, Αθήνα 1997.

Ποιητικές Ώρες, ελληνική ποίηση στην Αυστραλία, Γ. Λιάσκος και Γ. Κατσαράς, RMIT University, Μελβούρνη 1998.

Αλλόχθονα Τοπία, ελληνόγλωσση ποίηση Αυστραλίας – Καναδά. Επιμέλεια Ε. Νίκα και Σ. Κωνσταντινίδης, Owl Publishing, Melbourne 1998.

Πελοποννησιακή Λογοτεχνία – Η Λογοτεχνία της Μεσσηνίας, Κ. Μ. Σταμάτης, Αθήνα 2000.

Ελληνική Ποίηση, Εκδόσεις Νουμάς, 2001.

Ανθολογία Νεοελληνικού Γνωμικού Λόγου, Ι. Ευαγγέλου, Εκδόσεις Δωδώνη, Αθήνα 2001.

Ανθολογία Νεοελληνικής Ποίησης, Β΄ Τόμος, 20^{ος} Αιώνας, Πολιτιστική Συνεργασία, Αθήνα 2004.
Παναθήναια 2004, Διεθνής Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών, Αθήνα 2004.

Γ´ Αγγλικές Ανθολογίες

The World is Round, Migrant Women Writers' Group, Melbourne 1985.

Greek Voices in Australia, Dr G. Kanarakis, Pergamon Press, Sydney 1987.

Here We Are, Migrant Women Writers' Group, Melbourne 1989.

Women in Harmony, Volume 2, Papyrus Publishing, Melbourne 1994.

Retelling the Tale, edited by H. Nickas and K. Dounis, Owl Publishing, Melbourne 1994.

Whims, Whispers and Cries, ALITRA, Multicultural Writers of Victoria, Melbourne 1997.

Mothers from the Edge, edited by H. Nickas, Owl Publishing, Melbourne 2006.

Δ´ Μελέτες – Σχολικά βιβλία

Hellas – Australia, J. Vondra, Widescope Publishers, Melbourne 1979.

Πέτρινα Σώματα, Βιβλίο Ασκήσεων, από τον Κ. Αμανατίδη, βασισμένο στην ομώνυμη συλλογή διηγημάτων της Ν. Αμανατίδου, Εκδόσεις Χρήσιμα Βιβλία, Αθήνα 1986.

Αυθεντικά Κείμενα Νέων Ελληνικών, για μαθητές Γ´ Λυκείου, Υπουργείο Παιδείας Βικτωρίας, 1980-1991.

Ερμής ο Λόγιος, Τόμος 6^{ος}, Ιούνιος 1991, Δημοτική Βιβλιοθήκη Μάρρικβιλλ, Σύδνεϋ.

Migrant Daughters - The female voice in Greek-Australian prose fiction, H. Nickas, Owl Publishing, Melbourne 1992.

Σχολικό Ανθολόγιο, Ελληνικό Κολλέγιο «Όμηρος», Μελβούρνη 1992.

Ανάτυπο – βιβλιοπαρουσιάσεις, βιβλιοκριτικές, συνεντεύξεις, σχόλια, για το έργο της Ν. Αμανατίδου, Argo Publishing, Μελβούρνη 1994.

Αφιέρωμα στους Έλληνες της Διασποράς, απογευματινή εφημερίδα Έθνος, Αθήνα 1 Δεκεμβρίου 1997.

Ελληνική Διασπορά, μηνιαία έκδοση του Μακεδονικού Πρακτορείου Ειδήσεων, Ιούλιος – Αύγουστος 1998: Ντίνα Αμανατίδου – Πολύχρονη συγγραφική παρουσία.

Ελληνική Γλώσσα και Παράδοση, Ελληνικό Κολλέγιο Όμηρος, Μελβούρνη 2000.

Victorian Certificate of Education 2000, Languages Other than English - Modern Greek, Education Department, Victoria.

Ποιήτριες ελληνικής καταγωγής στη Βόρεια Αμερική, Αυστραλία και Γερμανία, Αικατερίνη Γεωργουδάκη, University Studio Press, Θεσσαλονίκη 2002.

Ανθολόγιο της Διασποράς, Εργαστήριο Διαπολιτισμικών και Μεταναστευτικών Μελετών, Πανεπιστήμιο Κρήτης, Ρέθυμνο 2004.

Ε´ Τιμητικές Διακρίσεις

Η προσφορά της Ντίνας Αμανατίδου στα ελληνικά γράμματα αναγνωρίστηκε από διάφορους πολιτιστικούς φορείς της Αυστραλίας και της Ελλάδας, με εκδηλώσεις και την απονομή των ακόλουθων τιμητικών διακρίσεων:

*Σύνδεσμος Χελλένικ, Μελβούρνη. Διάκριση για το λογοτεχνικό της έργο, 1988 και 1996.

*Χριστιανική Αδελφότητα Νέων Αθηνών, 1989.

*Επιτροπή Λογοτεχνών Δήμου Αθηναίων «Η Θεά Αθηνά», 1991.

*Διεθνής Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών, σε συνεργασία με το Πολιτιστικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων «Μελίνα Μερκούρη», Α΄ Βραβείο στη Λογοτεχνία, 6 Μαρτίου 1996.

*Σφαιρική παρουσίαση του λογοτεχνικού έργου της Ν. Αμανατίδου από τον Πολιτιστικό Σύνδεσμο Ελληνίδων Μελβούρνης και Βικτωρίας, Μάιος 1996. Κυκλοφόρησε Αναμνηστικό Λεύκωμα, και της απονεμήθηκε τιμητική πλακέτα.

*Πρώτο Βραβείο του αθηναϊκού περιοδικού Πολύπτυχο για το σύνολο του λογοτεχνικού της έργου, και για την προσφορά της στα Ελληνικά Γράμματα του Απόδημου Ελληνισμού της Αυστραλίας, Αθήνα, Απρίλιος 1997.

*Τιμητική εκδήλωση και αναμνηστική πλακέτα για το λογοτεχνικό της έργο στη Διασπορά, από το Σύλλογο Μελιγαλαίων Μελβούρνης, Ιούλιος 1998.

*Αφιέρωμα του λογοτεχνικού περιοδικού Αντίποδες που εκδίδει ετησίως ο Ελληνο-Αυστραλιανός Πολιτιστικός Σύνδεσμος Μελβούρνης, τεύχος 43-44, 1998, εις αναγνώριση του λογοτεχνικού της έργου.

*Διεθνής Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών. Πολιτιστική Ολυμπιάδα 1999: Τιμητικό Δίπλωμα με μετάλλιο της Κνωσού, για την προσφορά της στον πολιτισμό, Αθήνα 1999.

*Διεθνής Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών. Παναθήναια 2000: Τιμητικό Βραβείο, Τομέας Λογοτεχνίας, Αθήνα 2000.

*Αφιέρωμα του Λογοτεχνικού περιοδικού Ο ΛΟΓΟΣ, τεύχος 16, Σεπτέμβριος 2003, Μελβούρνη, που εκδίδει ετησίως ο Σύνδεσμος Ελλήνων Λογοτεχνών και Συγγραφέων Αυστραλίας, και τιμητική πλακέτα, για τα 45 χρόνια της λογοτεχνικής της παρουσίας.

*Α΄ Βραβείο από τη Διεθνή Εταιρεία Ελλήνων Λογοτεχνών για τη συμμετοχή της στα «Παναθήναια 2004».

*Αφιέρωμα στο λογοτεχνικό της έργο από το τριμηνιαίο περιοδικό ΕΚΦΡΑΣΗ, τεύχος 52, Ιούλιος 2005, που εκδίδεται στην Καλαμάτα.

*Συντονιστική Επιτροπή Ποντιακών Σωματείων Μελβούρνης. Τιμητική πλακέτα για την ποιητική της προσφορά στις εκδηλώσεις Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου, Οκτώβριος 2006.

*Κυβέρνηση Βικτωρίας, Αυστραλία, Δεκέμβριος 2006. Βραβείο Πολυπολιτισμού, για την πολύχρονη και σημαντική προσφορά της στην ελληνο-αυστραλιανή λογοτεχνία.

*Συντονιστική Επιτροπή Ποντιακών Σωματείων Μελβούρνης. τιμητική πλακέτα για την ποιητική της προσφορά στις εκδηλώσεις Μνήμης της Γενοκτονίας των Ελλήνων του Πόντου, Μάιος 2007.

